

REHBERİM
Seyjili
Peygamberim

Yayın Kurulu

Rehberim
SEVGİLİ PEYGAMBERİM
(Sallahu Aleyhi ve Sellem)

REHBERİM
SEVGİLİ PEYGAMBERİM
(*Sallahu Aleyhi ve Sellem*)

Copyright © *Mustu Yayınları*, 2011

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Eyüp ÖZDEMİR

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Grafik Tasarım
Sinan Özdemir

ISBN
978-605-5886-93-6

Yayın Numarası
467

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000

Ser No: 300-01
Sarıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 274 22 15
Şubat 2011

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

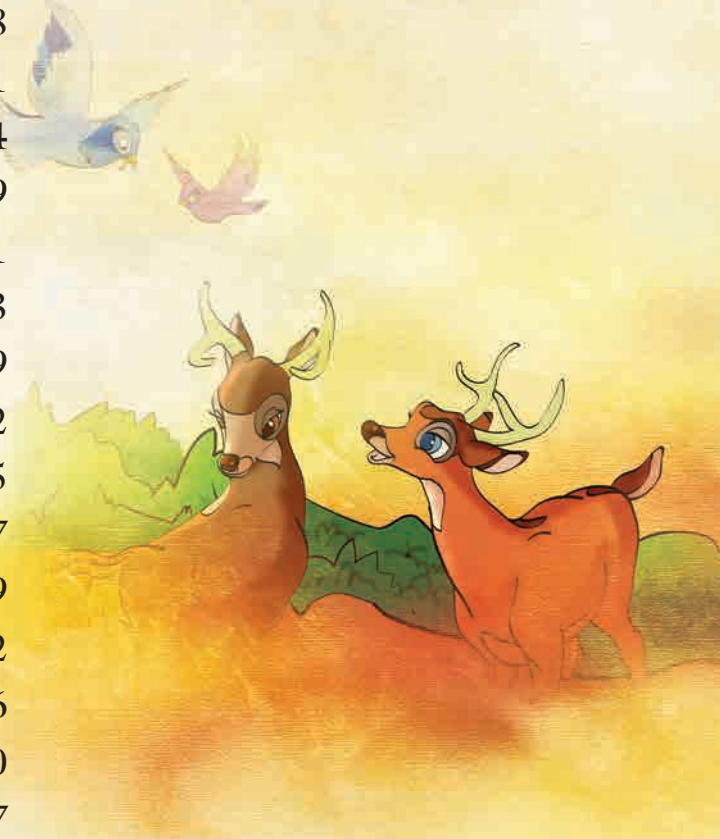
Mustu Yayınları
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi: 1
34696 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.mustu.com

REHBERİM
Sevgili
Peygamberim
SALLAHU ALEYHİ VE SELLEM
YUSUF ÖZASLAN

içindekiler

Yüce Rabbimiz.....	8
Rabbimizin Varlığına İnanıyoruz.....	11
Rabbimiz! Yalnızca Sana İbadet Ederiz.....	14
Peygamberler ve Özellikleri	19
Gül Bahçesine Dönüşen Ateş	21
Abdülmuttalip Kâbe ve Zemzem	23
Kutlu Doğum.....	29
Sütanne	32
Yayladaki Bolluk.....	35
Anne – Çocuk Sevgisi	37
Abdülmutalib'in Yanında.....	39
Büyükbabadan Ayrılış	42
Ebu Talib'in Kervanında.....	46
Bilge Bahira.....	50
Gençlik Yılları.....	57
Hazreti Hatice	60
Evlathık Zeyd	64

Siyah Taş: Hacerü'l-Esved	67
Hira Dağı.....	70
Oku! Yaratan Rabbinin Adıyla Oku!	74
Kutlu Görev Başlıyor.....	77
Bir Başka Sevimli Çocuk.....	78
İlk Namaz	79
Dördüncü Müslüman	81
İslâmiyet Yayılıyor.....	85
Akrabalara Çağrı.....	86
Ey Mekkeliler Koşun	90
Mutluluk Çağrısı	92
Ebu Talib'in Cevabı.....	94
Kıskançlık.....	106
Zor Yıllar	109
İlk Şhid.....	115
Hazreti Bilâl	120
Hazreti Zinnûre	127

Habeşistan'a Yolculuk.....	131
Hazreti Hamza.....	138
Hazreti Ömer.....	144
Kırkıncı Müslüman.....	147
Ay Bölünüyor.....	157
Acımasız Karar.....	165
Taif'te Acı Bir Gün.....	170
Miraç.....	175
Miraç Sonrası.....	179
Akabe'de Bağlılık Sözü.....	184
Hicret.....	188
Efendimizin Hicreti.....	193
Kuma Gömülen Süreka.....	198
Kutlu Misafir.....	201
Medine Günleri.....	203
İlk Mescid.....	204
Bedir Savaşı.....	207

Bedir Savaşı Sonrası.....	217
İnsanlık Nurlanıyor	224
Medine'deki Hazırlıklar	230
Uhud Savaşı	234
Savaşın Sonu	237
Hendek Savaşı.....	239
Fırtına	242
Bütün Dünyaya Çağrı.....	248
Kâbe'yi Ziyaret	252
Mekke'nin Fethi	253
Putlar Kırılıyor	255
İnananların En Merhametlisi.....	257
Veda Hutbesi	259

YÜCE RABBİMİZ

Evrenin niçin yaratıldığını hiç düşündünüz mü? Niçin yaratıldı karanlık gecemizi ışıl ışıl aydınlatan yıldızlar? Yaz geceleri seyrine doyamadığımız Ay; bu şirin, bu güzel Dünyamız niçin yaratıldı acaba?

Ya bu yemyeşil ağaçlar? Koklamaya doyamadığımız, koparmaya kıyamadığımız çiçekler? Rengârenk kelebekler? Mini mini kuzular? Cıvıl cıvıl kuşlar? Meyveler, sebzeler, çeşit çeşit yiyecekler? Saymakla bitiremediğimiz onca şey...

Sahi, bütün bu güzellikler, bu faydalı şeyler niçin yaratıldı dersiniz?

Elbette bizim için! Biz insanlar için! Kimin yarattığını da biliyoruz elbette: Yüce Allah!

Yüce Rabbimiz bizi, annemizi, babamızı nasıl yarattıysa her şeyi de öylece yoktan var ediverdi!

O, bir kez “Ol” dedi! Ve her şey bir anda oluverdi! Çünkü O’nun her şeye gücü yeter!

Gerçekten de, Yüce Rabbimize ne kadar şükretsek, yani teşekkür etsek yine de azdır. Öyle ya, bize küçücük bir armağan veren annemize, babamıza bile hemen-

teşekkür etmiyor muyuz? Hem, annemizin babamızın yüreğine sevgiyi, şefkati, merhameti yerleştiren de o değil mi?

Yalnızca bu kadar mı? Sizin kalbiniz de, annenizin, babanızın, kardeşlerinizin sevgisiyle dopdolu. Kim koydu bunca sevgiyi minnacık yüreğinize? Elbette Yüce Allah!

Arada bir büyüklerinizden harçlık istediğiniz oluyor herhâlde. Tam o anda içiniz ümitle dolmuyor mu? Peki, kim dolduruyor yüreğinizi ümitle? Yine Yüce Rab-bimiz!

Bütün sevgileri O veriyor. Bütün ümitleri O veriyor. Bütün güzellikleri O veriyor. Her şeyi, her şeyi O veriyor.

Bütün bu iyilikleri bizlere sunan Yüce Yaraticımız, buna karşılık bizden yalnızca ne istiyor biliyor musunuz? Varlığına inanmamızı. Birliğine inanmamızı. Yarattığı tüm canlıları sevmemizi. Kötülükten kaçınmamızı. Kısacası, O'na ibadet etmemizi. Bunca iyiliklerine karşılık, O'nun bizden istedikleri bu kadarcık! Yalnızca bu kadarcık!

RABBİMİZİN VARLIĞINA İNANIYORUZ

Yüce Rabbimizin varlığına hepimiz inanıyoruz elbette! Nasıl inanmayalım ki? Düşünelim bir kere: Mesela sizler, bir zamanlar mini mini birer bebektiniz. Konuşmasını, yürümesini beceremeyen birer bebecik!

Aradan yıllar geçti. Yavaş yavaş büyüdünüz, kocaman çocuklar oldunuz. Tıpkı bütün canlılar gibi. Öyle ya, civcivler, kuzular, o sevimli, o şirin yavru hayvancıklar da yavaş yavaş büyümüyorlar mı? Ya çiçeklerle ağaçlar? Onlar da zamanla büyüyüp gelişmiyorlar mı?

Her canlının büyümesi, gelişebilmesi için bir şeylere ihtiyacı var. Nefes alıp vermek gibi, su gibi, toprak gibi, yiyecekler ve güneş ışığı gibi. Demek ki, bütün bunların gerekli olduğunu bilen ve yaratan biri var!

Bir de geçen yıllarımızı düşünelim. Bahar geçiyor, yaz geliyor. Sonbahar bitiyor, kış geliyor. Ilık havalar sıcağa dönüşüyor, sıcak havalar da, serin ve soğuk havalara. Sizler de kaç bahar, kaç yaz, kaç sonbahar, kaç kış geçirdiniz kim bilir? Peki, bu mevsimlerin sırasında hiç değişiklik olduğunu gördünüz mü?

Görmediniz elbet! Çünkü bütün bu işler bir düzen içinde devam ediyor! Demek ki, her şeyi yaratan, düzene koyan biri var! Her şeyimizi borçlu olduğumuz biri!

İşte O, Allah'tır! Eşi, benzeri olmayan Yüce Rabbimiz. Allah var ama O'nu neden göremediğimizi düşünebiliriz. Böyle bir soru aklımıza gelebilir ya da çevremizden duyabiliriz. Bu tür sorulara şöyle cevap verebiliriz. Çevremizde bile, varlığını bildiğimiz hâlde, kendisini göremediğimiz şeyler yok mu? Elektrik gibi. Gerçekten de ışıklarımızı yakan elektriğin var olduğunu biliyoruz. Biliyoruz ama elektriği görebiliyor muyuz?

Bir başka örnek: Hepimizin aklı var. Hepimiz düşünebiliyoruz. Peki, ama aklımızı, düşüncemizi görebiliyor muyuz?

Bir örnek daha verelim mi? Kimi zaman üzülüyoruz, kimi zaman seviniyoruz. Öyle değil mi? Zaman zaman üzülmeyen, sevinmeyen insan var mı ki? Peki, üzüntümüz sevincimiz vücudumuzun neresinde?

Onlar görebiliyor muyuz? Nerede olduklarını biliyor muyuz? Ne görebiliyor ne de yerlerini biliyoruz. Ama var olduklarını biliyoruz.

Biraz düşündüğümüzde bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Böylece Rabbimizin varlığını kolayca anlatır, O'nun sevgisini daha çok kazanmış oluruz. Rabbimizi göremiyoruz ama yarattıklarından O'nun varlığını anlayabiliyoruz.

Kimileri de şöyle sorarlar: "Tamam, her şeyin yoktan var edildiğine inanıyoruz;

ama yaratan niçin bir tane olsun ki? Birden fazla olamaz mı?” Bu tür sorulara da şu cevapları verebiliriz. Yaz sıcaklığında, ansızın her taraf karla kaplansa ne yapardık? Ya da kış ortasında, birdenbire dayanılmaz sıcaklar bastırsa? Sahi, ne yapardık acaba? Hepimiz hastalanmaz mıydık? Ya o hayvancıkların, bitkilerin hâli n’olurdu? Bir de evreni düşünelim. Dünya’mızın Güneş etrafında, Ay’ın da Dünya’mızın etrafında döndüğünü biliyoruz. Ay ve Dünya gibi daha birçok gezegen, milyonlarca yıldan beri bir düzen içinde dönüp duruyorlar. Peki, ya bu gezegenler birbirine çarpsaydı ne yapardık? Mesela, Dünya ile Ay birbirine çarpsaydı, Düşünmek bile ne korkunç! Bir’den fazla yaratıcı olsaydı, evrenin düzeni bozulmaz mıydı acaba? Diyelim ki, yaratıcılardan biri, “Gezegenleri artık şöyle döndürmek istiyorum” diye evrenin düzenini değiştirmeye kalktı. Bir başkası da, “Hayır ben tam tersini istiyorum” diye karşı çıktı. Sonuçta da aralarında anlaşmazlık çıksa... Neden olmasın?

İnsanlar da kimi konularda farklı farklı şeyler düşündükleri için, bazen kavgaya tutuşmuyorlar mı? Tıpkı insanlar gibi, yaratıcılar da kavgaya tutuşsaydı, yarattıklarını diledikleri gibi hareket ettirmek isteselerdi, bu güzelim düzen bozulmaz mıydı?

Oysaki milyonlarca yıldan beri bozulmadan devam ediyor. Demek yaratıcı, yalnızca bir tanedir. O, Yüceler Yüce’si Rabbimizdir! Her şeyi en güzel şekilde düzenleyen Rabbimiz!

RABBİMİZ! YALNIZCA SANA İBADET EDERİZ

Sevgili çocuklar, kitabımızdaki resimlere uzun uzun bakıyorsunuz herhâlde. Onlara baktıkça neler neler düşünüyorsunuz kim bilir? Biliyorsunuz, yetenekli kişilerin çoğu öyle değil mi? Kimisi, “Ne güzel şarkı söylüyorum.” diye gururlanır. Kimisi de, “Ne güzel şiir yazıyorum.” diye. Oysa hiç düşünmezler ki, kendilerine o yeteneği veren Yüce Allah’tır.

Rabbimiz, onlara böyle bir yetenek vermeseydi ne yaparlardı acaba? Demek ki, övülmesi gereken yalnızca Yüce Rabbimizdir! Bunca iyiliklerinin yanı sıra, her birimize farklı yetenekler veren Yüce Allah’ımız!

Bizlerden, kendisine ibadet etmemizi isteyen Rabbimiz! Ama biz, O’na inancımızı, sevgimizi, saygımızı, bağlılığımızı yeterince gösterebiliyor muyuz? Yani, O’na gerektiği gibi ibadet ediyor muyuz?

Nasıl ibadet edeceğiz O’na? Rabbimizi sık sık anarak. O’na dua ederek. Annemize, babamıza, kardeşlerimize, çevremizdekilere iyi davranarak. Hayvanlara, bitkilere sevgi, şefkat göstererek. Temizliğe önem vererek. İşte bunların hepsi birer ibadettir.

Yakınlarımızdan namaz kılanlar, oruç tutanlar da vardır elbette. Yaşımız geldiğinde bu ibadetleri yapmamız gerekir. Çünkü bunlar, Rabbimizin en sevdiği ibadetlerdir.

Üstelik Yüce Rabbimiz, bu isteklerini yerine getirdiğimizde, bizleri Cennet'e göndereceğini müjdeliyor! Annemizle, babamızla, sevdiklerimizle sonsuza kadar kalacağımız Cennet'e! Dilediğimiz her şeye kavuşacağımız Cennet'e! Hem bu dünyada mutluluk içinde yaşamak hem de sonsuza kadar Cennet'te kalmak!

Bunları düşündükçe bile içimiz nasıl sevinçle doluyor değil mi? Ey Rabbimiz, biz insanları ne kadar çok seviyorsun! Sen ne Yüce'sin Rabbimiz! Sen ne büyüksün! Sen ne merhametlisin!

Sahi, şimdi hep birlikte ibadet etmeye ne dersiniz? Hani, az önce dua etmek de bir ibadettir demiştik ya. Öyleyse, bizleri bu kadar çok seven Rabbimize hemen dua edelim.

“Yüceler Yüce'si Rabbimiz! Senin varlığına, birliğine inandık. Yalnızca Sana ibadet eder, yalnızca Sen'den yardım dileriz. Sana şükürler olsun! Bizi, annemizi, babamızı, ülkemizi ve tüm dünyayı kötülüklerden koru! Hepimize sağlık, mutluluk ver. Sen'in her şeye gücün yeter! Âmin!”

***

Kuşkusuz ki, Rabbimizin bize olan iyiliklerini saymakla bitiremeyiz. Oysa kimi insanlar, O'nun bu iyiliklerine karşı neler yapmıyorlar ki? O'nun varlığından habersiz yaşayanlar, insanlara, bitkilere, zavallı hayvancıklara türlü türlü kötülüklerde bulunanların sayısı ne kadar da çok. Tıpkı, yüzyıllarca önceleri olduğu gibi.

O çağlarda da bu tür insanlara sık sık rastlanırdı. Bu yüzden de, Yüce Rabbimiz, onları ikaz etmek için, zaman zaman peygamberler gönderdi. Biliyorsunuz, peygamberler, insanların en iyisi, en dürüstü, en merhametlisi olan kişilerdir.

Rabbimiz de, insanları doğruya, iyiye, güzele davet etmeleri için onları peygamber olarak seçer ve görevlendirdi. İlk peygamber, hepimizin atası olan Hazreti Âdem'di. Alnında pırıl pırıl bir nur olan Hazreti Âdem.

“Nur” deyince aklımıza hemen kalpleri iyilik dolu insanlar geliveriyor. Herkese iyilik eden, sevimli, güler yüzlü insanlar... Evet, Hazreti Âdem'in yüzünde öyle bir nur vardı ki, melekler bile ona imrenirdi.

“Melek” deyince de, aklımıza hemen melek yüzlü çocuklar geliveriyor tabii. Büyükleğiniz de ara sıra sizleri, “Melek yüzlü yavrucuğum,” diye seviyorlardır, değil mi? Çocuklara neden “melek yüzlü” dendiğini biliyor muydunuz? Az önce de dediğimiz gibi, Yüce Allah çocukları çok sever. Çocuklar da, O'nun sevdiği herkes gibi melek yüzlü olurlar.

Çünkü melekler, hiç kötülük yapmayan, hep Yüce Allah'a ibadet eden varlıklardır. Şimdi, meleklerin nerede olduğunu merak etmeye başladınız herhâlde. Bilinmez ki. Yüce Allah, melekleri öyle yaratmıştır ki, biz insanlar onları göremeyiz. Melekler, iyi insanları çok sever. Kötülük yapan insanların durumuna da çok üzürlürler.

Şeytan'la dost olan insanlara kim üzülmaz ki! Mademki, Şeytan'dan söz açıldı, biraz da ondan bahsedelim. Hazreti Âdem yaratıldığında, Şeytan, onu öyle kıskanmış öyle kıskanmıştı ki!.. O günden sonra, bu kutlu peygambere ve onun soyundan gelen tüm insanlara kötülük etmeye karar verdi. Şeytan, bu huyundan vazgeçmedi; hatta bir kez olsun pişmanlık bile duymadı.

Oysa yine biliyordu ki, Yüce Rabbimiz pişmanlık duyarak "Allah'ım beni bağışla!" diyen herkesi affeder.

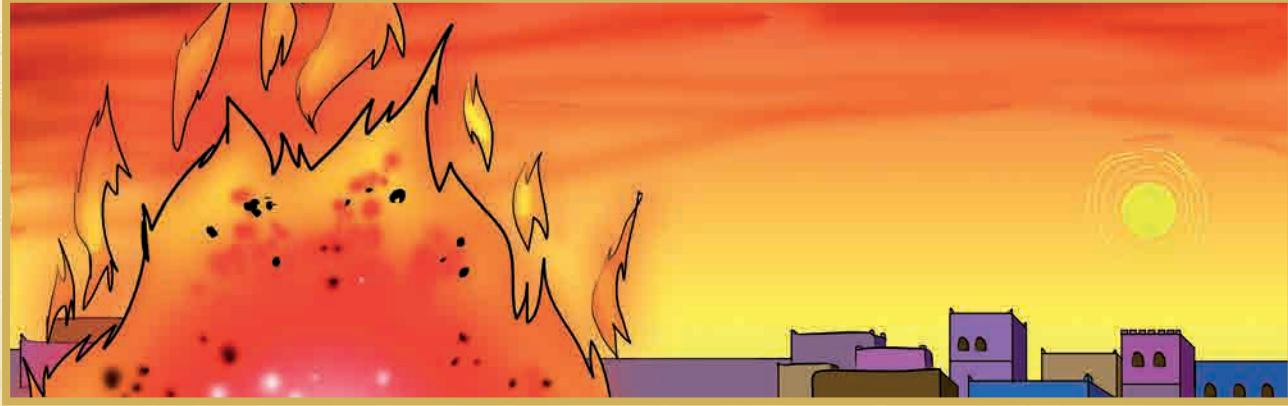
PEYGAMBERLER VE ÖZELLİKLERİ

Peygamberler de her insan gibi, doğarlar, yerler, içerler, hastalanır ve ölürlür. Bununla beraber, onlarla diğer insanlar arasında farklar vardır. Çünkü peygamberler; akılları, zekâları ve güzel huyları bakımından herkesten üstündür.

Herkese iyilikte bulunur, herkese yardım ederler. Her zaman güler yüzlü, tatlı dildirler. Yalan söylemez, haksızlık yapmazlar. Hiçbir zaman böbürlenmez, gururlanmaz, kimseyi küçük görmezler.

Bütün bu özelliklerinden ötürü de, Yüce Allah onları peygamber olarak seçmiş, insanlara huzur ve mutluluk yolunu göstermeleri için görevlendirmiştir.

Bu kutlu peygamberlerden en çok bilinenlerin isimlerini sayalım. Belki içinizde onlarla aynı ismi taşıyanlar da vardır. Hazreti Âdem'den başlayarak sırasıyla:

Hazreti Şit, Hazreti İdris, Hazreti Nuh, Hazreti Hûd, Hazreti İbrahim, Hazreti Lût, Hazreti İsmail, Hazreti İshak, Hazreti Yakub, Hazreti Yusuf, Hazreti Şuayb, Hazreti Eyyub, Hazreti Musa, Hazreti Harun, Hazreti İlyas, Hazreti Elyesa, Hazreti Zülkifl, Hazreti Davud, Hazreti Süleyman, Hazreti Yunus, Hazreti Zekeriya, Hazreti Yahya, Hazreti İsa.

Ve son peygamber, Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed...

GÜL BAHÇESİNE DÖNÜŞEN ATEŞ

İlk peygamberlerden Hazreti İbrahim'in çağında da, Yüce Allah'ın varlığına, birliğine inanmayanların sayısı çok fazlaydı. Yüreklerinde Allah inancı, Allah sevgisi olmadığı için de çevrelerine her türlü kötülükte bulunuyorlardı.

Hazreti İbrahim, bu anlamsız inançlardan, bu kötü davranışlardan vazgeçmeleri için onları ikaz etmeye başladı.

O yıllarda Nemrut isminde acımasız bir kral vardı. Hazreti İbrahim'i hiç mi hiç sevmezdi bu kötü kalpli kral. Üstelik onun insanları iyiliğe doğruluğa çağırıldığını duyunca, çok öfkelenirdi. Hemen kocaman bir ateş yaktırıp, onu ateşe attırmaya karar verdi.

Ertesi gün kent meydanında kocaman bir ateş yakılmıştı. Herkes neşe içinde ateşe çalı çırpı atıyorlardı. Biraz sonra Hazreti İbrahim getirildi. Tahtına oturmuş, gülümseyerek ona bakıyordu Nemrut!

Oysa yüzünde ise hiç mi hiç korku belirtisi yoktu Hazreti İbrahim'in... Dudakları kıpırdıyordu. Belli ki, Yüce Allah'a dua ediyordu. Biraz sonra, Nemrut'un emriyle, kocaman ateşin tam ortasına fırlatıldı bu kutlu peygamber. Ama işte o anda, beklenmedik bir olay meydana geldi! Herkesi şaşkına çeviren bir olay!

O kıpkızıl alevler, bir gül bahçesine dönüşmüştü. Hazreti İbrahim ise, bu gül bahçesinin ortasında Yüce Allah'a şükrediyordu. Yüce Rabbimiz, kendisine inanan iyi kalpli insanları her zaman olduğu gibi, yine korumuştur.

ABDÜLMUTTALİP KÂBE VE ZEMZEM

İsmail isminde oğlu vardı Hazret İbrahim'in. Bu sevimli, şirin çocuk, annesiyle birlikte bir yolculuğa çıkmıştı. Yolculuk uzamış, ana oğul iyice yorulmuştu. Üstelik öyle acıkmış, öyle susamışlardı ki. Yanlarında ne yiyecekleri ne de içecekleri vardı. Görünürde de ne yiyecek, ne içecek, hiçbir şey yoktu.

İnsan böyle güç durumda kalınca ne yapar? Elbette ki, Yüce Allah'a yalvarır. İsmail'le annesi de öyle yaptılar. Yüce Allah, çaresiz kalmışların duasını kabul etmez mi hiç? Hele, dua eden minicik bir çocuk olursa!

Dualarını bitirir bitirmez, önlerinde bir kuyu açıldığını gördüler. Kuyudan berrak mı berrak, temiz mi temiz bir su fişkırıyordu. Zemzem adı verdikleri bir kutlu su!

Ana-oğul sevinçle Allah'a şükrettiler. Sonra da, Yüce Rabbimizin adını anarak, yani, "Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek, kana kana içmeye başladılar. Artık ne açlık ne de susuzluk duyuyorlardı..

Hazreti Âdem'in alnındaki nur daha sonraları, sırasıyla diğer peygamberlere geçmişti. Yüzyıllar sonra da, Hazreti İbrahim'in soyundan gelen Abdülmuttalib ismindeki soylu bir kişiye! Kâbe'nin bulunduğu Mekke şehrinde yaşayan bir kutlu kişiye!

Yüce Allah'ın varlığına, birliğine inanırdı Abdülmuttalib. Peygamber değildi; ama tüm canlıları sever, herkese iyilikte bulunurdu.

Bir gece rüyasında bir ses duydu bu yaşlı adam. Ses: “Ey Abdülmuttalib! Kalk ve Zemzem Kuyusunu kaz!” diyordu.

Abdülmuttalib, şaşkınlıkla: “Zemzem nedir? Kuyu nerededir?” diye sordu.

Ses: “Zemzem öyle bir sudur ki, hiç eksilmez! İçenlerin susuzluğunu giderir, açları doyurur, hastaları iyileştirir.” cevabını verdi.

Heyecanlanmıştı Abdülmuttalib. Hemen, Zemzem'in yerini sordu. Çünkü bu kuyu zaman içinde taş-toprakla dolarak kaybolmuştu. Kuyunun yerini öğrenince, irkilerek uyandı iyi kalpli ihtiyar.

Yatağından fırlayıp, kuyuyu kazmaya başladı. Bir yandan kazıyor, bir yandan “Allah'ım ne Yüce'sin!” diye haykırıyordu heyecanla! Onun bu haykırımları, komşularını uykularından uyandırdı. Merakla dışarı çıkmaya başladılar. Bir de ne görsünler! Abdülmuttalib'in kazdığı yerden su fişkırmıyor mu? Şaşkınlıkla neler olup bittiğini sordular. Heyecanla olan biteni anlattı yaşlı adam.

Birkaç saat daha sonra, bütün Mekke halkı kuyunun başına toplanmış, zemzem içiyorlardı. Hepsi de şaşkınlık ve sevinç içindeydiler. Çünkü ömürleri boyunca böyle

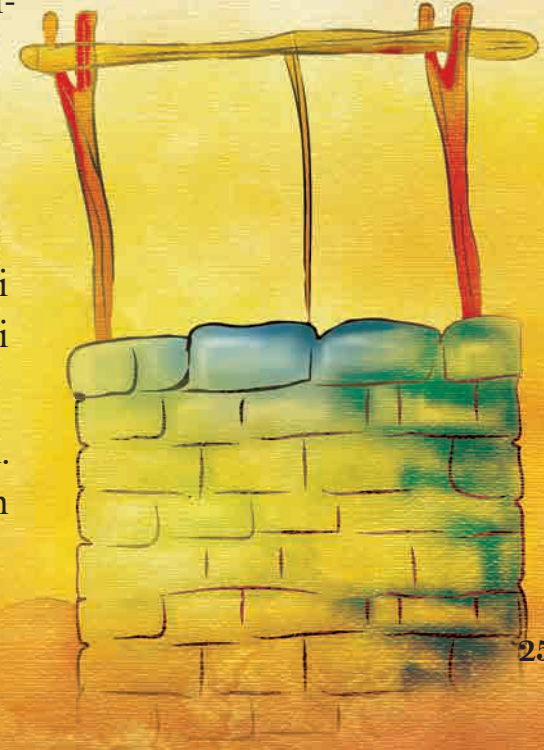
lezzetli bir su içmemişlerdi. Zemzemin bulunmasıyla, Mekkelilerin Abdülmuttalib'e duydukları saygı daha da artmıştı ama içlerinden bazıları onu kıskanmaya başlamıştı. Hemen Zemzem'e sahip çıkmaya kalkıştılar. Abdülmuttalib onların bu davranışına çok üzülmüştü fakat yapabileceği pek bir şey yoktu. Çünkü yapayalnız bir insandı. "Çocuklarım olsaydı, onlarla birlikte bu kıskanç kişilere engel olurum." diye düşündü.

Düşündü ama hiç çocuğu yoktu ki. Bu duygular içinde Yüce Allah'a dua etmeye başladı. Bu nur yüzlü adamın duası üzerine Rabbiniz, ona tam on erkek evlat verdi.

Hepsi de birbirinden gürbüz, on erkek çocuk! Çocuklar büyüdüğünde, onlardan çekinen kötü niyetli Mekkeliler Zemzem'e sahip çıkmaktan vazgeçtiler.

Abdülmuttalib'in oğulları arasında en güzeli, en sevimlisi Abdullah'tı. Yüzünde pırıl pırıl bir nur parlıyordu. Besbelli ki babasının nuru, oğlu Abdullah'a geçmişti.

Aylar yıllar sonra, Abdullah büyüdü, genç bir delikanlı oldu. Herkesin sevgi, saygı duyduğu bir gençti artık! Düşkünlerin

yardıma koşar; yoksullara elinden geldiğince iyilik ederdi. Öksüzleri, yetimleri sevindirirdi. Kimseye kötü söz söylediği duyulmamış, kimseyi incittiği görülmemişti. Mekke’de, Vehb isimli dürüst, güvenilir bir kişinin Âmine isminde bir kızı vardı. Âmine de, tıpkı Abdullah gibi, küçüklüğünden beri herkesin sevgisini kazanmıştı.

Bir gece rüyasında Hazreti İbrahim’i gördü Amine’nin annesi. Kutlu peygamber ona, Âmine’yi, Abdullah’la evlendirmesini söyleyip, kaybolmuştu.

Âmine’nin annesi, hemen eşine anlattı bu rüyayı... Karı-koca, durumu Abdülmuttalib’e duyurmaya karar vermişlerdi ki, birden kapı çalınmaya başladı. Kapıyı açtılar. Gelen Abdülmuttalib’di. Abdülmuttalib, hemen söze girerek, oğluluyla Âmine’yi evlendirmek istediğini söyledi.

Âmine’nin annesiyle babası sevinçle bakiştılar. Hemen yaşlı adama anlattılar rüyayı. Onları dinleyen Abdülmuttalib’in dilinden, “Allah’ım ne Yüce’sin!” sözleri döküldü. Sevinç gözyaşları içinde, aynı rüyayı kendisinin de gördüğünü söyledi.

O yıl, Mekke yöresinde kuraklık vardı. Aylar boyunca bir damla yağmur yağmamıştı. Mekkeliler, ne yapacaklarını bilemez bir hâldeydiler. Ama Âmine’yle Abdullah’ın evlendiği gün, herkesi şaşırtan birtakım olay meydana geldi. Hem şaşırtan hem de sevindiren bir olay!

Gökyüzü birdenbire bulutlarla kaplanmaya başlamıştı. Ardından da, şiddetli bir yağmur! Herkes mutluluk içinde kucaklaşıyor, sevinç çığlıkları atıyordu. Kıtık, susuzluk sona ermişti artık. Aç, susuz kalacaklarını düşünen Mekkeliler, hiç ummadıkları bir bolluğa kavuşmuşlardı. Bu yüzden de o yıla “Bolluk Yılı” adını verdiler.

Bu şaşırtıcı ve sevindirici olaylar sürerken sık sık düşünceye dalıyordu Abdülmutilib. Bütün bu olaylar bir müjde miydi yoksa? Herhâlde müjde olmalıydı! Ama neyin müjdesiydi? Yoksa doğacak torununun mu? Neden olmasın? Belki de torunu büyüdüğünde, yeni yeni müjdelere tanık olacaktı Mekke! Yalnız Mekke mi? Belki de, bütün dünya! Çünkü dünyada huzur kalmamıştı. Mutluluk kalmamıştı. Çünkü kötülüklerle dolmuştu bu güzelim yeryüzü. Zenginler, daha da zengin olmak için haksızlıklar yapıyordu.

Yoksulları hiç mi hiç düşünen yoktu. Güçlüler, daha da güçlü olmak istiyordu. Hastalara, kimsesizlere yardım etmeyi akıllarından bile geçirmiyorlardı. Büyüklere saygı, küçüklere sevgi gösterenlerin sayısı öylesine azalmıştı ki. Hatta kız çocuklarını diri diri kızgın kumlara gömenler bile vardı!

Aman Allah'ım, ne korkunç insanlardı bunlar! Ne acımasız, ne merhametsiz insanlardı. Kısacası, bütün insanlar mutsuzdu, huzursuzdu! Kendilerini iyiliğe, doğru luğa, sevgiye ulaştıracak birini bekliyorlardı.

Düşünüp duruyordu Abdülmuttalib. Acaba kimdi bu beklenen? Yoksa yakında doğacak olan torunu mu?

Yaşlı adam, günler, geceler boyu bunları düşünürken, çok sevdiği oğlu Abdullah hastalanıverdi. Birkaç gün sonra da hayata gözlerini yumdu...

Abdullah'ın ölümü, Mekkelileri çok üzmüştü. Hiç kuşkusuz ki, en çok üzülenler Abdülmuttalib ile Âmine idi.

Bu acılı günler devam ediyordu ki, Âmine bir gece rüyasında bir ses işitti: “Ey Âmine sen insanların, en iyisini, en hayırlısını doğuracaksın. O doğduğunda ismini Muhammed koy!”

Sevinç içinde uyanan genç kadın gördüğü rüyayı Abdülmuttalib'e anlattı. Onu dikkatle dinleyen yaşlı adam Allah'a şükretmeye başladı... Hem şükrediyor, hem de sevinç gözyaşı döküyordu. Demek ki, yanılmamıştı!

Kutlu torunu gelecekti dünyaya!

KUTLU DOĞUM

Bir pazartesi gecesi idi. Bütün gecelerden farklı, bütün gecelerden güzel bir gece. Yıldızlar sevinçten ışıltı ışıltıydı sanki. Ay, mutluluktan gülümsüyor gibiydi. Bütün canlılar sevinçli bir telaş içindeydi. Herkes, her şey “Hoş geldin!” demeye hazırlanıyordu, “Hoş geldin, ey Kutlu Çocuk!” demeye...

Çiçekler, yapraklar, dallar, kuşlar, kutlu doğumun yaklaştığını müjdeliyordu birbirine. O ne güzel geceydi Allah’ım! Ne nurlu geceydi!

Kutlu anne Âmine şöyle anlatıyordu o geceyi:

“Doğum anı geldiğinde, beyaz bir kuş gördüm. Gökyüzünden, evimize doğru süzülen bembeyaz bir kuş. Süzüldü, süzüldü ve bana yaklaştı. Kanadıyla sırtımı hafifçe okşadı. İçim huzurla, mutlulukla dolmuştu o an. Ama öyle susamış, öyle susamıştım ki. Bir de ne göreyim! Melekler, bana şerbet dolu, billur bir bardak uzatmıyorlar mı! Kana kana içtim bu şerbeti. Baldan tatlı, kardan beyaz, soğuktu. Biraz sonra nurla doluverdi evimiz. İşte o anda Nur Çocuk dünyaya geldi. Nurtopu gibi bir erkek çocuk. Artık, dünyanın en mutlu annesi bendim. Hemen şükrettim O’na. Şükürler olsun ey Rabbim, dedim. Sana, sonsuz şükürler olsun!”

O gece, daha neler olmuştu, neler. Halkına kötülük eden kralların sarayları yıkılmıştı. Susuzluktan kuruyan ırmaklar coşmuş, çağlamaya başlamıştı.

Kötü kalpli bir bilgin de, yıldızları seyre koyulmuştu o gece. İçine bir şeyler doğmuştu sanki. Bir an, bir yıldızın pırıl pırıl parladığını gördü. Gözlerine inanamıyordu! Çünkü bu yıldız daha önce hiç görmemişti. “Bu O’nun yıldızı!” diye mırıldandı. “Nur Çocuğun yıldızı. O, bu gece doğmuş olmalı.” Kalbi heyecandan duracak gibiydi. Hemen yerinden fırladı.

– Eyvah! Eyvahlar olsun! Artık kötülüklerin sonu geliyor, diye bağırarak, çılgın gibi koşmaya başladı.

Kutlu doğum sırasında, Abdülmuttalib Kâbe’de Yüce Allah’a dua ediyordu. Birden, yavaşça bir fısıltı işitti. “Bu gece Âmine’nin bir oğlu oldu. Ey Abdülmuttalib! O’nun ismini Muhammed koy!”

Fısıltı sona ermişti. Şaşkınlıkla çevresine bakındı yaşlı adam. Görünürde kimsecikler yoktu. Hemen Âmine’nin evine koştu. Ev, nurdan görünmüyordu sanki! Hemen anladı olan biteni: Sevgili torunu dünyaya gelmişti!

Nur Çocuğa “Muhammed” adını verdiler. “Yerlerde ve göklerde övülmüş” anlamına gelen Muhammed.

SÜTANNE

O devirde, bir gelenek vardı. Mekkeliler, yeni doğan çocuklarını bir sütanneye verirlerdi.

Çocuklar, sütanneleri tarafından yaylalara götürülür; biraz büyüyünceye kadar oralarda kalırlardı. Çünkü Mekke'nin havası çok sıcaktı. Küçük çocukların sağlığına uygun değildi. Sütanneler, her yıl Mekke'ye gelir, anlaştıkları ailelerin çocuklarını alır giderlerdi. Ertesi yıl, çocukları sağlıklı bir hâlde ailelerine geri götürürler; buna karşılık para ve hediyeler alırlardı.

Nur Çocuğun doğduğu yıl, Halime isimli bir sütanne de, diğer kadınlarla birlikte Mekke'ye doğru yola koyulmuştu. Yanında kocası Haris de vardı. Çok yoksul bir aile olan Haris'le Halime'nin yalnızca bir keçileri vardı. Onun sütüyle, yoğurduyla karınlarını doyururlardı. Ama o yıl büyük bir kuraklık yaşanıyordu. Zavallı keçicik de bu kuraklıktan etkilenmişti. Yiyecek ne bir çimen, ne de yaprak bulabiliyordu. Bu yüzden de süt veremez olmuştu.

Yol boyunca çok ümitliydi Halime. Varlıklı bir ailenin çocuğunu alıp döneceğini düşünüyordu. Ama o kadar halsizdi ki, yürümekte bile güçlük çekiyordu. Bu yüzden de, Mekke'ye diğer sütannelerden daha geç ulaşmıştı.

Haris'le Halime Mekke'ye geldiklerinde, diğler sütanneler bütün varlıklı ailelerin çocuklarını paylaşmışlardı. Kala kala bir çocuk kalmıştı. Yetim bir çocuk! Nur Çocuk! O'nu hiçbir sütanne almamıştı. Çünkü yetimdi. Ailesinden para ya da hediye alamayacaklarını düşünmüşlerdi.

Halime, Nur Çocuğun bulunduğu eve ulaştığında, kapıyı Abdülmuttalib açtı. Yaşlı adam, onun çocuk aradığını öğrenince düşünceye daldı. Sonra,

– Evet, dedi. Benim bir torunum var ama O'nu hiçbir sütanne almak istemedi.

Halime merakla,

– Neden, diye sordu.

Abdülmuttalib:

– Çünkü yoksul bir aileyiz.

Bu cevaba çok üzölmüştü Halime. Yaylaya çocuksuz dönmek istemiyordu. Ama yoksul bir ailenin çocuğunu ne yapacaktı ki?

– Kocama bir danışayım, diye uzaklaştı.

Pazaryerinde iş aramakta olan kocasına durumu anlattı.

Haris:

– Mademki yetimdir, ailesi yoksul da olsa o çocuğu alalım. Belki Yüce Allah, O’ndan ötürü evimize bolluk bereket verir, dedi.

Ertesi sabah, Amine’nin evine geldiler. Nur Çocuğu görür görmez, Halime’nin içi sevgiyle dolmuştu. Bu ne güzel, ne sevimli çocuktı böyle! Hemen kucakladı O’nu. Bu arada, Nur Çocuk da gözlerini aralamış gülümseyerek, Halime’ye bakıyordu.

Halime,

– Ömrüm boyunca böylesine şirin, tatlı tatlı gülümseyen çocuk görmedim. İçiniz rahat olsun. O’na kendi çocuğum gibi bakacağım, dedi.

Kutlu anne Amine, yavrusundan ayrıldığı için üzgündü. Üzgündü ama O’nun daha iyi bakımı için, bu ayrılığa katlanması gerekiyordu. Gözyaşları içinde sevgili yavrusunu kucakladı, öptü, sevdi.

Nur Çocuğu bağrına basarak yola koyulan Halime, bir şeyler fark etmeye başlamıştı. Hemen geçmişti yorgunluğu. Üstelik açlığını, susuzluğunu da unutmuştu. “Bu çocukta bir başkalık var!” diye düşündü. O’nu tekrar öptü.

Sevinçle mırıldandı:

– İyi ki Mekke’ye gelirken gecikmişim. Yoksa senin yerine bir başkasını alacaktım!

YAYLADAKİ BOLLUK

Nur Çocuk yaylaya geldiğinde kuraklık hâlâ sürüyordu. Yiyecek bir lokma ekmek, içecek bir damla su bulabilmek bile zordu. Otlar sararıp kurumuş, aç kalan koyunlar, keçiler süt veremez hâle gelmişlerdi. Ama Halime'nin evi bolluk içindeydi. Çünkü o zavallı keçisi birdenbire süt vermeye başlamıştı. Öyle ki, gün boyu sağdığı hâlde yine de sütü eksilmiyordu.

Komşuları, şaşkınlık içindeydi bu yoksul kadının. Kendi hayvanları bir deri bir kemik kalırken, nasıl oluyordu da, Halime'nin keçisi gün geçtikçe semiriyordu? Nasıl oluyordu da, sütü hiç eksilmiyordu? Sık sık toplanıp, kendi aralarında bu konuyu konuşuyorlardı.

Halime ise, evindeki bolluktan ötürü çok mutluydu. Kocasının dediği çıkmış; Yüce Allah, bu şirin yavrudan ötürü onları bolluğa kavuşturmuştu.

Aradan aylar geçiyor, Nur Çocuk büyüyüp, geliyordu. En sevdiği şey kuzularla oynamaktı. Onlardan hiç mi hiç ayrılmak istemiyordu.

Bir gün, sütkardeşi Abdullah'la birlikte yine kuzuları otlatmaya çıkmışlardı. Hava sıcak mı, sıcaktı. Bir ara gökyüzüne bakan Abdullah, şaşılacak bir şey gördü. Bembeyaz bir bulut vardı masmavi gökyüzünde. Nur Çocuğun üzerinde bir bulut.

O'nu, güneşin yakıcı ışınlarından koruyordu. Tıpkı, kocaman bir şemsiye gibi. Hemen arkadaşının yanına yaklaştı. Her ikisi birden, bulutun serinliği altındaydılar artık.

ANNE – ÇOCUK SEVGİSİ

Aradan aylar geçmiş, Nur Çocuk annesini çok özlemişti. Oysa Halime, bir türlü ayrılmak istemiyordu O'ndan. O'nu öyle seviyor, öyle seviyordu ki. Üstelik oğlu Abdullah da sütkardeşinden hiç ayrılmaz olmuştu. Ama onu ailesine götürme zamanı da gelmişti artık.

Halime, her iki çocuğa da anlattı durumu. Çok üzülmüştü Abdullah. Nur Çocuk ise hem sevinçli hem üzgündü. Sütannesiyse Abdullah'tan ayrılacağı için üzülüyordu. Ama annesine kavuşacağı için de seviniyordu.

Ayrılık günü gelmişti. Nur Çocuk, çok sevdiği kuzuları sevdi, okşadı. Gözyaşları içinde Abdullah'a sarıldı. Biraz sonra, sütanesi ile birlikte Mekke'ye doğru yola koyuldular.

Yine sıcak, sımsıcak bir gündü. Ama onlar sıcaktan hiç etkilenmiyorlardı. Her zaman olduğu gibi, kocaman bir bulut Nur Çocuğun üzerinde onları izliyor, sıcaktan koruyordu.

Birkaç günlük yolculuktan sonra, Mekke'ye ulaştılar. Nur Çocuğun annesi ile Abdülmuttalib sevinç içindeydiler. Halime ise, ayrılığın üzüntüsüyle gözyaşı döküyordu. “Canım ve gönlüm O'nunla birlikte kaldı.” diyerek üzgün bir hâlde yaylaya döndü.

Altı yaşına kadar annesinin yanında büyüdü Nur Çocuk. Günün birinde, babasının mezarını ziyaret etmek için annesiyle birlikte yola çıktılar. Yolculuk devam ederken, Âmine birden rahatsızlanmıştı. Hastalığı giderek artıyordu. Yola daha fazla devam edemeyeceğini anlayan kutlu anne, bir yandan sevgili oğlunu bağrına basıyor, bir yandan da şöyle mırıldanıyordu:

“Eskir yeni olan, ölür yaşayan,
Tükenir çok olan, var mı genç kalan.
Ben de öleceğim, tek farkım şudur:
Seni ben doğurdum, onurum budur.
Benim adım söylenir hep dillerde,
Senin sevgin yaşar hep gönüllerde...”

Bu sözler, onun son sözleri olmuştu. Nur Çocuk, hem babasız hem annesizdi şimdi. Henüz altı yaşındayken hem yetim, hem öksüz kalmıştı.

ABDÜLMUTALİB'İN YANINDA

Artık, büyükbabasının yanındaydı. Her büyükbaba gibi, torununu çok seviyordu Abdülmuttalib. O'nu sevgiyle bağrına basıyor, okşuyor, güzel sözler söyleyerek şakalaşılıyordu. Sofrada O'nu yanına oturtuyor, O gelmeden yemeğe başlamıyordu.

Bu arada yine kuraklık başlamıştı Mekke'de. Aylardan beri bir damla yağmur yağmamıştı... Kent halkı, ne yapacaklarını bilemez bir hâlde Abdülmuttalib'e koştular:

– Ey Abdülmuttalib, aylardır putlarımıza yağmur yağdırmaları için dua ediyoruz. Fakat bir faydasını göremedik. Acaba putlarımızı kızdıracak, onları gücendirecek bir davranışta mı bulunduk, diye yakındılar.

Abdülmuttalib, putlara inanmazdı. İnanmak bir yana, elinden gelse onları birer birer kırardı ama Mekkelilerden çekiniyordu. Onların bu akılsızca inançlarına için için gülererek, torununun elinden tuttu:

– Haydi, yağmur duasına çıkalım, dedi.

Mekkeliler, şaşırılmışlardı.

– Kime dua edeceğiz ki, diye sordular.

Abdülmuttalib:

– Yüce Allah’a, cevabını verdi.

Mekkeliler, öfkelenerek:

– Ey Abdülmuttalib, sen bizimle alay mı ediyorsun, diye çıkıştılar.

Abdülmuttalib:

– Alay etmiyorum. Umarım ki Yüce Allah, bu Nurlu Torunumdan ötürü duamızı kabul eder de kuraklıktan kurtuluruz.

Şaşkınlıkla bir Abdülmuttalib’e, bir torununa bakıyorlardı Mekkeliler.

İçlerinden bazıları,

– Bu Abdülmuttalib aklını kaçırmış olmalı, diye söylendiler.

Bazıları da alaycı alaycı gülümseyerek:

– Demek senin Rabbin, bu zavallı öksüz ve yetimden ötürü yağmur yağdıracak öyle mi? Abdülmuttalib onlara hiç cevap vermedi. Sevgili torununu öperek, ellerini gökyüzüne kaldırdı. Dua etmeye başladı.

– Ey Yüceler Yücesi Rabbinim! Ey merhametlilerin en merhametlisi Allah’ım bize acı. Bizleri kuraklıktan kurtar.”

Daha duasını bitirir bitirmez, serin bir rüzgâr esmeye başladı. Herkes şaşkınlık-

la gökyüzüne bakıyordu. Az sonra, rüzgârla birlikte bulutlar da görüldü. Biraz sonra da, yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Abdülmuttalib, mutluluk içinde torununa sarılıp Allah'a şükrediyordu. Mekkeliler ise, bir yandan sevinç çığlıkları atarken, bir yandan da:

– Bu yağmuru Abdülmuttalib'in Rabbi değil, putlarımız yağdırdı. Haydi, gidip putlarımıza teşekkür edelim, diye koşmaya başladılar.

BÜYÜKBABADAN AYRILIŞ

Bir gün, Kâbe'nin gölgesinde düşünceye dalmıştı Abdülmuttalib. Yüce Allah'ın varlığına birliğine, inanıyordu. Yoksullara, düşkünlere yardım eder; aç ve susuz kalan hayvanları bile gözetirdi. Kötülüklerden sakınır, haksızlıklara engel olmaya çalışırdı. En büyük üzüntüsü ise, çevresindekilerin birbirlerine kötülük etmeleriydi. Hele, o küçük kız çocuklarını diri diri kuma gömmeleri yok mu? Bütün bu olaylar kendisini öyle üzüyor, öyle üzüyordu ki?

Bu düşünceler içinde, kucagında uyumakta olan torununun saçlarını okşadı. “Nur torunum benim.” diye mırıldandı.

– Umarım ki büyüdüğünde insanları iyiliğe çağırarak, onlara doğruluğu öğreteceksin, dünyamıza huzur, mutluluk getireceksin! Ama o günleri ben göreceğim miyim acaba? Korkarım ki göremeyeceğim. Çünkü artık çok yaşlandım.

Gerçekten de iyice yaşlanmıştı. Üstelik hastaydı da. Bir süre sonra, hastalığı iyice arttı. Ama ne yaşlılığına ne hastalığına üzülmüyordu. Tek üzüntüsü, torunuydu. Nur Çocuğu kimlere bırakıp gidecekti? Amcaları ona kendisi gibi bakabilirler miydi? Oğullarından en merhametlisi, Ebu Talib'ti. Oğlu Abdullah'a en çok benzeyeni de o idi. Torunu da amcalarının içinde en çok Ebu Talib'i severdi. Evet, en doğru

karar, O'nu Ebu Talib'e bırakmaktı. Peki, ama ya öbür amcaları gücenirlerse?

Ertesi gün, oğullarının hepsini topladı Abdülmuttalib. Nur Çocuğu kucağına aldı:

– Ey oğullarım, beni iyi dinleyin. Herhâlde yakında aranızdan ayrılacağım, dedi.

Nur Çocuk bu sözleri duyar duymaz, büyükbabasının boynuna sarıldı.

– Ne annem var, ne de babam. Sen de ölürsen ben ne yaparım. Beni kimlere bırakıp gidiyorsun, diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Onun gözyaşlarına hiç mi hiç dayanamazdı Abdülmuttalib. Tekrar tekrar öptü sevgili torununu.

– Seni Yüce Rabbimize bırakıyorum, benim biricik torunum, dedi.

Sonra, oğullarına döndü:

– Tek kaygım, tek düşüncem var. Bu öksüz ve yetim çocuktur. Keşke ömrüm olsaydı da O'nu her an öpüp, kucaklasaydım. Yüce Rabbimizden sonra onun koruyucusu yardımcısı bendim. Şimdi bu görevi içinizden birine bırakmak isterim. Ey benim oğullarım, bu uğurlu çocuğu hanginiz almak ister?

Amcalarının hepsi Nur Çocuğu almak istiyorlardı. Özellikle de Ebu Leheb ve Ebu Talib. Bencil, yalnızca kendi çıkarını düşünen bir adamdı Ebu Leheb. “Bu çocuğu,

kim alırsa onun evinde bolluk olur. Kazancı kat kat artar,” diye düşündü.

İyi kalpli Ebu Talib ise: “O’na en iyi ben bakarım,” diye düşünüyordu. “Annesini, babasını, büyükbabasını hiç aratmam.”

Abdülmuttalib, oğullarının kararını bekliyordu ki, Ebu Leheb hemen söz aldı.

– Ey babamız, dedi. Karar senindir. Ama içimizde O’na en iyi ben bakarım. Çünkü kardeşlerimin arasında benden zengini yoktur.

Abdülmuttalib:

– Doğru, seni paran da, malın da çoktur. Fakat çok katı kalpli bir insansın. Öksüzlerin kalbi ise çok incedir; çok duyguludur onlar. Bu yüzden torunumu sana bırakamam, karşılığını verdi.

Ebu Leheb’in canı sıkılmıştı bu cevaba. Fakat babasından çekindiği için hiç sesini çıkarmadı. Bu arada, Abdülmuttalib, diğer oğullarına döndü.

– Aranızda en yoksul olanı Ebu Talib’dir. En merhametliniz de yine odur. Ama karar torunumdur. Kimi isterse onu seçsin.

Bu sözler üzerine, gözler Nur Çocuğa çevrildi. Herkes meraklı bir bekleyiş içindeydi. Hangisini seçecekti acaba? Nur Çocuk, amcalarını birer birer süzdü. Sonra,

birden Ebu Talib'e yaklaşarak onun boynuna sarıldı. Daha da öfkelenen Ebu Leheb hemem odadan ayrıldı.

Abdülmuttalib tekrar Ebu Talib'e döndü.

– Ey benim merhametli oğlum. Senden son isteğim, bu kimsesiz çocuğu, kendi çocukların gibi gibi koruyup gözetmendir. Bu son isteğimi yerine getireceğine söz verir misin?

Ebu Talib:

– Evet, söz veriyorum.

Torununu tekrar kucakladı yaşlı adam. Gözlerinden süzülen yaşlar, onun yüzüne damlıyordu. Ağlıyordu Abdülmuttalib. Nur Çocuk ağlıyordu. Ebu Talib ağlıyordu.

Aradan birkaç gün geçmiş, bir sabah vakti, Abdülmuttalib'in ölüm haberi bütün Mekke'ye yayılmaya başlamıştı. Son sözleri, “Sevgili torunumun özlemine şimdi- den duymaya başladım.” olmuştu.

EBU TALİB'İN KERVANINDA

Önce babasını kaybetmişti. Sonra annesini. Sonra da, çok sevdiği büyükbabasını. Sevdiklerini birer bire kaybetmişti Nur Çocuk. Onları bir an bile unutmuyordu. Yavrusunu okşayan bir anne görse, hemen sevgili annesini düşünüyordu. Torununu seven bir büyükbaba görse, gözleri yaşarıyordu.

Ya babası? Onu hiç görmemişti; ama küçücük yüreği baba sevgisiyle dopdoluydu. Koskoca dünyada yapayalnız kalmıştı sanki.

Amcası Ebu Talib'i de çok seviyordu. Çok seviyordu ama bu sevgi ne annesini unutturabiliyordu ne babasını ne de büyükbabasını.

Üzüntüsünü hafifleten bir yer vardı: Kâbe! Oraya her gidişinde, içi mutlulukla doluyordu. Kâbe'nin yanında, büyükbabasına ayrılan yerde oturuyor, onunla geçirdiği o güzel günleri düşünüyordu.

Ebu Talib de, babası Abdülmuttalib gibi Mekkeliler tarafından çok sevilen, saygı duyulan bir kişiydi. Biricik yeğenini kendi çocuklarından çok seviyor, onu hiç yanından ayırmıyordu. Bu yüzden de, kimi Mekkeliler Nur Çocuğa "Ebu Talib'in yetimi" demeye başladılar.

Ebu Talib'le karısı Fatıma da bu Çocukta bir başkalık olduğunu hemen anlamışlardı. O'nun gelmesiyle birlikte, mutlulukları daha da artmış, kısa zamanda bolluğa da kavuşmuşlardı. Alışverişle geçimini sağlayan Ebu Talib'in kazancı da çarçabuk yükselmişti. Yoksul bir satıcıyken, kısa sürede varlıklı bir tüccar hâline gelmişti. Bir gün, alışveriş için, yine Mekke dışına çıkmak üzereydi.

Nur Çocuk ona yaklaşarak,

— Beni yalnız bırakma, benim senden başka kimim var, diye ağlamaya başladı.

O'nun bu sözleri Ebu Talib'i çok duygulandırmıştı. Yeğenini de beraberinde götürmeye karar verdi.

O çağlarda insanlar, deve ve at sırtında yolculuk ederler, yüklerini de bu hayvanlara taşıtırlardı. Gece gündüz demeden, günlerce yol alan bu topluluklara da kervan denirdi. Nur Çocuk da, amcasının kervanlardan biriyle yola çıkmıştı. Kavurucu çöl sıcağı altında ağır ağır ilerliyorlardı. Kimileri beyaz perdelerden güneşlikler yapmışlardı. Ama yine de sıcaktan kendilerini koruyamıyorlardı. Nur Çocuk ise çok rahattı.

Çünkü başının üzerinde yine bir bulut vardı! Kervandakiler de, bu durumu görmüşlerdi. Şaşkınlık içinde Ebu Talib'e haber verdiler. Ebu Talib, onların söylediklerine inanmadı önce. Sonra bir gökyüzüne, bir yeğenine baktı... Gerçekten de, kocaman bir bulut vardı Nur Çocuğun üzerinde. Gölgeliyordu O'nu. Gözlerine inanamıyordu Ebu Talib. “Bakalım yolculuk boyunca daha neler neler göreceğiz?” diye mırıldandı.

BİLGE BAHİRA

Ebu Talib'in kervanı günler geceler boyu yol alıyordu. Ama uçsuz bucaksız çöl bir türlü bitmek bilmiyordu. Ara sıra dinleniyor, sonra tekrar yola koyuluyorlardı. Birkaç gün sonra, uzakta, çok uzakta eski bir ev görüldü. Hurma ağaçlarının altında, tek başına bir ev. Merakla bakıştı kervandakiler. Bu terkedilmiş evcik de neyin nesiydi acaba?

Çölün ortasındaki bu küçük evde, yaşlı bir adam yaşıyordu. Bilge görümlü, Bahira isminde biri. Evinin önüne bir su kuyusu kazmıştı. Suyunu, bu kuyudan çekiyor; karnını ağaçlardan topladığı hurmalarla doyuruyordu.

Çok az uyuyordu Bahira. Derin düşünceler içindeydi. Bakışları hep ufuktaydı. Bırakıp usanmadan, sabırla bekliyor, bekliyordu. Uzakta bir kervan görse, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlıyordu. Hemen koşuyor, yolcuları birer birer dikkatle süzüyordu. Besbelli ki, birini bekliyordu. Ama özlemle beklediği gelmiyordu bir türlü. Aylar geçiyor, yıllar geçiyor; kervanlar gelip geçiyordu. Yine de hiç kaybetmiyordu ümidini. Bir gün, beklediği de gelecekti elbet! Gelecekti, ama acaba ne zaman?

O gün, yine evinin damına çıkmış yola bakıyordu. Bir ara kalbi heyecanla çarpmaya başladı. İşte, bir kervan daha geliyordu! Belki de, beklediği kişi bu kervandaydı.

Heyecanı gitgide artıyordu Bahira'nın. "Ya bu kervanda da yoksa?" diye mırıldandı. "Yo, hayır," diye devam etti. "Herhâlde bu kervandadır. Çünkü, hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

Sözlerini henüz tamamlamıştı ki, birdenbire irkildi. Gözlerine inanamıyordu sanki! "Rüya mı görüyorum acaba?" diye gözlerini kırıştırdı. Hayır, hayır, rüya görmüyordu! Masmavi, pırıl pırıl gökyüzünde bir bulut görüyordu! Kervanla birlikte yaklaşan bir bulut! "Aman Allah'ım!" diye haykırdı Bahira: "Bu bulut O'nu güneşten koruyor olmalı!" Evet, başının üzerinde bulut olduğu hâlde, O geliyordu!

Bahira'nın bir ömür boyu özlemle beklediği, geliyordu. İnsanların en hayırlısı geliyordu! İnsanların en iyisi geliyordu! Gözyaşları içinde yürüdü yaşlı bilge. Kervanı durdurup, Nur Çocuğu misafir etmek, O'nu yakından görmek istiyordu. "Onları nasıl durdursam acaba?" diye düşünmeye başladı. Düşündü, taşındı ve sonunda, yolcuları yemeğe çağırmaya karar verdi.

Kervandakiler de yol boyunca iyice acıkmış, susamışlardı. Üstelik çok da yorulmuşlardı. Bu daveti sevinerek kabul ettiler. Konuklarını güler yüzle, sevinçle karşıladı Bahira. Başta Ebu Talib olmak üzere bütün misafirler sofranın başına oturdular. Sunulan yemekleri iştahla yemeye başladılar.

Bu arada, misafirlerini birer birer süzüyordu ev sahibi. Süzüyordu ama beklediğini göremiyordu. “Acaba yanıldım mı? Gördüğüm bulut, rüya mıydı yoksa?” diye düşündü. Merakını daha fazla yenemeyerek, dışarı çıktı. Gökyüzüne baktı. Bir bulut, kervanın konakladığı yerin üstünde hareketsizce duruyordu. Evet, az önce gördüğü buluttu bu! Aradığı kişi de herhâlde bulutun gölgesinde, kervandaki yüklerin arasında olmalıydı!

Heyecanla içeri koştu.

– Kervanda kimse kaldı mı?

Konuklar, onun bu telaşlı, bu heyecanlı hâline şaşırılmışlardı.

Ebu Talib,

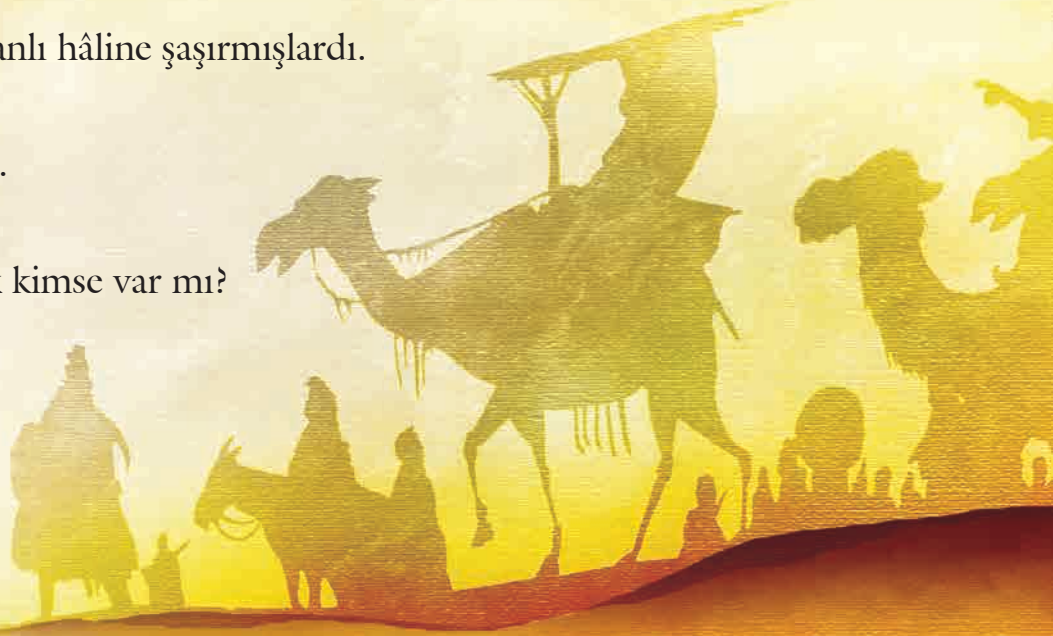
– Hepimiz buradayız, cevabını verdi.

Bahira iyice telaşlanmıştı:

– Lütfen etrafınıza iyi bakın. Eksik kimse var mı?

Ebu Talib gülümsedi.

– Yalnızca bir Çocuk kaldı. Küçük bir çocuk. O’nu da yüklerimize gözcülük etsin diye orada bıraktık.

Kalbi heyecandan duracak gibi olmuştu Bahira'nın. Titrek bir sesle gibi konuştu:

– N'olur, O'nu da getirin!

Biraz sonra, Nur Çocuk, Ebu Talib'le birlikte Bahira'nın evine doğru yürüyordu. Bulut da, her zamanki gibi başının üstündeydi. Bahira bir an baktı karşıya. İşte O karşısındaydı! Nurlar içinde gülümseyerek yaklaşıyordu!

Bembeyaz sakalına doğru, sevinç gözyaşları süzüldü yaşlı adamın. Durmadan şükrediyor, şükrediyordu.

– Allah’ım Sana şükürler olsun! Sana şükürler olsun Yüce Rabbim! Nur Çocuğu, yıllardır yolunu gözlediğim Nur Çocuğu bana gösterdiğin için Sana sonsuz şükürler olsun, diyordu.

Artık gözyaşlarını saklayamıyordu. Nasıl saklasın ki! Ne büyük mutluluktu bu. Ne büyük onurdu.

Onun bu hâlini gören Ebu Talib, merakla sordu:

– Ey konuksever kişi, nedir bu hâlin? Neden böyle gözyaşı döküyorsun?

Cevap vermedi Bahira.Onu duymuyor, görmüyordu sanki. Bir daha dikkatle baktı Nur Çocuğa! Bir an düşündükten sonra:

– Adın nedir senin, diye sordu.

Nur Çocuk gülümseyerek,

– Muhammed, cevabını verdi.

Bahira’nın mutluluğu daha da artmıştı. Demek, yanılmamıştı. Kendisinin ve bütün insanlığın beklediği kutlu kişiyle aynı ismi taşıyordu bu çocuk.

Sevinçle kucakladı O'nu.

– Ey Nurlu Çocuk! Bugüne kadar, evime Senden daha hayırlı bir konuk gelmedi. Yalnız evime mi? Yemin ederim ki, bu dünyaya Senden daha hayırlı bir insan gelmedi.

Sonra Ebu Talib'in kulağına eğildi:

– Öyle sanıyorum ki, bu çocuk büyüdüğünde peygamber olacaktır. Hem de peygamberlerin en sonuncusu ve en üstünü!

Ebu Talib, şaşkınlıkla Bahira'ya bakıyordu. O güne kadar birçok bilginden, yakında bir peygamber geleceğini işitmişti. Demek, beklenen peygamber kendi yeğeniydi! Bu öksüz, bu yetim, bu Nurlu Çocuk'tu! Şaşkınlığı mutluluğa dönüşmüştü Ebu Talib'in. Kulağında Bahira'nın sözleri çınlayıp duruyordu: “Öyle sanıyorum ki, bu çocuk büyüdüğünde peygamber olacaktır. Hem de peygamberlerin en sonuncusu ve en üstünü!”

Bahira, Ebu Talib'in kulağına tekrar eğildi:

– O'nu fazla uzaklara götürme. Korkarım ki, birtakım kötü kalpli kişiler O'na zarar vermeye kalkışırlar.”

Ebu Talib, bu sözler üzerine, komşu kentte mallarını çarçabuk satıp Mekke'ye döndü.

GENÇLİK YILLARI

Yıllar geçmiş, Nur Çocuk büyümüş, gençlik çağına gelmişti. Herkes sevgi, saygı duyuyordu O'na. Büyük, küçük, kadın, erkek bütün Mekkelilerin güvenini kazanmıştı. Öyle ki, kimse O'nu ismiyle çağırmıyordu. Ne zaman adı geçse “Muhammedü'l-Emin” yani “Güvenilir Muhammed” diyorlardı.

Her zaman güler yüzlü, doğru sözlüydü. Bir kez bile yalan söylediği duyulmamıştı. İnsanların kusurlarını araştırmaz, onlarla alay etmezdi. Ne aldatır, ne de aldatanları hoş görürdü. Verdiği sözden asla dönmezdi. Kimseyi

kıskanmaz, kimsenin dedikodusunu yapmazdı. Kin tutmazdı. Kimsenin kalbini kırmaz, gönlünü incitmezdi. Kendine kötülük edenlerin özürlerini dinler, onları affederdi. Kimseye küsmez, insanların birbirine küsmesini istemezdi.

Zengin, yoksul ayrımı yapmaz; herkese eşit davranırdı. Haksızlık yapmaz; haksızlık yapanlara da engel olurdu.

Temizliğe çok önem verirdi.

Tıpkı yemesi, içmesi, giyinmesi gibi kalbi de, gönlü de pırıl pırıldı. Gösterişi sevmezdi. Herkese alçakgönüllü davranırdı.

Akrabalarını, komşularını, arkadaşlarını çok severdi. Hastaları, düşkünleri sık sık ziyaret eder, onlara yardımcı olurdu. Konuşmasına çok dikkat ederdi. Tane tane konuşurdu. Gereğinden fazla söz söylemez; gereksiz tartışmalara girmezdi.

Çalışmayı çok severdi. Kendi işini kendi görür; başkalarına yük olmaktan hoşlanmazdı. Her şeyi zamanında ve yerli yerinde yapardı.

Çalışmaya, dinlenmeye, uykuya, ibadete ve diğer günlük işlerine düzenli olarak vakit ayırırdı. Yüce Allah'a sevgisi, saygısı sonsuzdu. Hâlinden hiç şikâyet etmez; hiçbir zaman ümitsizliğe düşmezdi. Çünkü Yüceler Yücesi Rabbinin güvenir, O'na sığınır, O'ndan yardım dilerdi.

Çok ama çok merhametliydi.Yoksulları, öksüzleri, yetimleri çok severdi. Özellikle de çocukları! Nerede bir çocuk görse sever, okşar, tatlı tatlı şakalaşırđı.

Bir gün çarşıya çıkmıştı. Yanında çok az bir parası vardı. Eskiyen gömleğinin yerine, yeni bir gömlek aldı. Ucuz, gösterişsiz bir gömlek. Elinde yeni gömleğiyle evine doğru gidiyordu ki, bir yoksul gördü. Zavallının gömleği öyle eskimiş, öyle eskimişti ki. Hemen onun yanına yaklaştı. Kimseye göstermemeye çalışarak, yeni aldığı gömleği ona verdi. Bu iyiliği yaparken, kimseye göstermemeye çalışmıştı. Çünkü gösterişten hiç hoşlanmazdı.

Bir iyilikte bulunmanın huzur ve mutluluğu içinde geri döndü. Bir gömlek daha alabilecek parası kalmıştı. Tekrar çarşıya gelmişti ki, küçücük bir çocuğun hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü. Çocukların üzülmesine, ağlamasına hiç mi hiç dayanamazdı. Alışverişi bir yana bırakıp, ona niçin ağladığını sordu. Çocuk, yiyecek alması için kendisine verilen parayı kaybettiğini, söyledi.

Zavallı yavrucağın bu hâline öyle üzüldü, öyle üzüldü ki, bütün parasını ona verdi. Onun saçlarını okşayarak, evine doğru yola koyuldu. Yeni bir gömlek alamamıştı ama varsın olsun. Bir yoksulla, bir çocuğun gönlünü almış, onlara iyilikte bulunmuştu ya.

HAZRETİ HATİCE

İnsanlar, gerçekten de mutsuzluk ve huzursuzluk içindeydi o çağlarda. Kadınların, yoksulların, düşkünlerin hakları gözetilmiyordu. Acımasız davranışlar, bir gelenek hâlini almıştı sanki.

Bütün bunların yanı sıra yüzyıllardır devam eden, acımasız bir gelenek daha vardı. İnsanlar parayla alınıp satılıyordu. Savaşlarda esir olarak ele geçirilen bu zavallı insanlardan, erkeklere köle denirdi; kadınlara da cariye. Köle ve cariyelerin hiçbir hakları yoktu. Gece gündüz çalışmak zorundaydılar. Sahipleri tarafından sık sık dayak atılan, kırbaçlanan bu insanlar, yaşlandıklarında sokağa atılır, aç susuz ölümlü beklerlerdi. Üstelik bu zavallıların çocukları da, anne babaları gibi alınır, satılır, hizmetçi olarak çalıştırılırdı.

Yalnızca bir kurtuluş çaresi vardı bu çaresiz insanların: Varlıklı ve merhametli birisi tarafından satın alınıp, serbest bırakılmak! Ama hem zengin hem de merhametli insanların sayısı o kadar azdı ki. İşte, yüreği iyilik dolu bu varlıklı insanlardan biri de Hazreti Hatice'ydi.

Soylu bir kadın olan Hazreti Hatice, Mekke'de yaşardı. Sahip olduğu kervanlar sık sık uzak şehirlere mal taşırlar; kervan sorumluları sattıkları malların parasıyla Mekke'ye dönerlerdi. Dönerlerdi ama içlerinde dürüst olanların sayısı pek fazla değildi. Kazanı-

lan paranın önemli bir kısmını gizlerler, kalanını ona verirlerdi. Hazreti Hatice onların bu davranışının farkındaydı. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Zaten paraya pek değer veren bir insan değildi. Kazancının önemli bir kısmını köle ve cariyeler için harcıyor, onları satın aldıktan sonra serbest bırakarak hürriyetlerine kavuşturuyordu. Arta kalan parasını da yoksullar, düşkünler, öksüz ve yetimler için harcıyordu.

Güvenilir bir kişi bularak kervanlarının başına geçirmeyi çok istiyordu elbette. Böylece, daha çok kazanıp, daha çok insanı hürriyetine kavuştururdu. İhtiyaç sahiplerine de daha çok yardımcı olurdu. Ama çevresinde böyle birisi yoktu ki. Günün birinde, bunları bir kez daha uzun uzun düşündü. Ve sonunda bütün Mekke'ye haber salmaya karar verdi.

Hazreti Hatice'nin güvenilir bir kişi aradığı haberi Mekke'ye yayılırken, Ebu Talib de bambaşka düşüncelere dalmıştı. Yeğenini evlendirmek istiyordu. Evlendirmek istiyordu ama kiminle? O'na uygun, O'nun gibi dürüst, soylu, iyiliksever birini bulmak o kadar güçtü ki. Üstelik yeterince paraları da yoktu. Acaba yeğenini, Hatice'nin kervanına gönderse nasıl olurdu. Orada kazanacağı parayla da, evlilik hazırlıklarına başlardı?

“Neden olmasın?” diye düşündü Ebu Talib. “Mademki, o soylu kadın güvenilir birini arıyor; Mekke'de benim yeğenimden daha dürüst, daha güvenilir kim var ki? Kısa sürede gerçekleşmişti Ebu Talib'in düşüncesi.

Hazreti Muhammed, bu varlıklı, iyiliksever kadının kervanlarının başında Mekke'den ayrılmıştı. Bir süre sonra, tüm malları satmış geri dönüyordu ki, kervandaki atlardan birisi rahatsızlandı. Yardımcıları, hayvancağızı ayağa kaldırabilmek için çok uğraştılsa da, başaramadılar. Sonunda, bu zavallı atı kızgın çöllerde bırakıp, gitmeye karar verdiler. Durumu öğrenen Hazreti Muhammed çok üzülmüştü. Çünkü tüm canlıları çok severdi. Bu hayvancağızı, kızgın çöllerde bırakmaya gönlü razı olmuyordu. Güçlkle nefes alan hasta hayvana yaklaştı. Yüce Allah'a, onu iyileştirmesi için dua ederek, atı okşadı.

İşte o anda, herkesi şaşkınlığa uğratan bir şey oldu! Zavallı hayvan birdenbire canlanarak ayağa kalkıverdi! Sonra da, koşarak kervana katıldı. Hazreti Muhammed, mutluluk içinde Yüce Allah'a şükrederken, kervandakiler hâlâ olan bitenin şaşkınlığı içindeydiler.

Kervan Mekke'ye dönmüş, Hazreti Muhammed, kazandığı parayı Hazreti Hatice'ye teslim etmişti. Mutluluk içindeydi Hazreti Hatice. Çünkü bu kez hem daha çok kazanç sağlanmış hem de kazanılan para eksiksiz olarak kendisine verilmişti.

Ne dürüst insandı bu genç adam! Kervanlarının başına geçireceği güvenilir kişiyi bulmuştu sonunda. Biraz sonra kervandakiler de, Hazreti Muhammed'in duasını, hasta atın birdenbire nasıl canlandığını anlattılar. Duyduklarına inanamıyordu Hazreti Hatice. Diğerleri gibi o da şaşkınlık içindeydi.

Hazreti Muhammed, kervandaki bu ilk görevini tamamladıktan sonra, amcasının yanına döndü. Çok sevinmişti Ebu Talib.

Bir süre sonra,

– Benim sevgili yeğenim, dedi. Seni, çok dürüst, herkesin saygı duyduğu biriyle evlendirmek istiyorum.

Ve O'na, Hazreti Hatice'yi uygun gördüklerini söyledi.

EVLATLIK ZEYD

Birkaç hafta sonra, Hazreti Muhammed'le Hazreti Hatice evlendiler. Bu evliliğe en çok sevinenlerden biri de çocuk yaşta bir köle olan Zeyd'di. Bir köle tüccarı, Zeyd'i komşu şehirlerden birinden kaçırarak Mekke'ye getirmişti. Sekiz yaşında, çok sevimli, çok akıllı bir çocuktü Zeyd. Annesinden babasından ayrıldığı için çok üzüüyor, gözyaşı döküyordu.

Günlerden bir gün, yine böyle ağlayıp dururken, Hazreti Hatice onu görmüş, hemen satın alarak serbest bırakmıştı. Serbest bırakmıştı ama zavallı Zeydciğin gideceği bir yeri yoktu ki? Hazreti Hatice, Zeyd'in annesiyle babasına haber göndermek istedi. Ama bir türlü ulaşamıyordu onlara. Sonunda, bu sevimli çocuğu evlat edinmeye karar verdi. Onu kendi çocuğu gibi seviyor, koruyordu. Artık ana-oğul gibi olmuşlardı.

Zeyd, Hazreti Muhammed'i de çok sevmişti. Bu iyi kalpli insan, ona babasızlığını unutturmaya çalışıyor, onunla sık sık şakalaşıyordu. Artık üzüntülü günler geride kalmıştı. Bu sevgi dolu yuvada, yeni anne-babasıyla çok ama çok mutluydu küçük Zeyd.

Aynı mutluluğu Hazreti Muhammed ile Hazreti Hatice de yaşıyordu. Onlar da böyle şirin, sevimli bir çocuğun kölelikten, acı çekmekten, gözyaşı dökmekten kurtulmasına çok seviniyorlardı. Aylar geçti böylece. Günün birinde, Zeyd'in annesiyle

babası çıkageldiler. Yavrularının izini sora sora bulmuşlardı. Bir an önce ona kavuşmak, onu alıp götürmek için can atıyorlardı ki, Hazreti Muhammed'le karşılaştılar.

Yanlarında getirdikleri bir kese altını uzatarak,

– İstedğin kadar altın vermeye hazırız, yeter ki oğlumuzu bize geri ver, dediler.

Sevgili Peygamberimiz,

– Ben insanların parayla alınıp satılmasına karşıyım. Bu sebeple, sizden ne altın istiyorum, ne de başka bir şey. Onu çok seviyoruz ama elbette ki çocuğunuzu geri alma hakkına sahipsiniz, cevabını verdi.

Bu cevap, Zeyd'in annesiyle babasını hem şaşırtmıştı, hem de çok mutlu etmişti.

– Ömrümüz boyunca Senin gibi dürüst, iyi yürekli bir insan görmedik, diyerek teşekkür ettiler.

Bu arada Zeyd, hemen dışarı çıkmış, yıllardır özlemini çektiği anne babasına sarılmıştı. Herkes sevinç gözyaşı döküyordu.

Biraz sonra Hazreti Muhammed'e döndü küçük çocuk:

– Annemi babamı elbette ki çok seviyorum; fakat Seni onlardan da çok seviyorum. N'olur beni bırakma, diye ağlamaya başladı.

Babası öfkelenmişti:

– Yazıklar olsun sana, dedi. Demek ki, anne babana kavuşmak yerine, köleliği seçiyorsun!

– Hayır, diye hıçkırdı Zeyd. Ben köleliği değil, sevgilerin en büyüğünü seçiyorum.

Annesiyle babası bakiştılar. Meğer oğulları, bu nur yüzlü genci ne kadar da çok seviyordu. Demek ki bu merhametli, bu iyiliksever Mekkeli, ona kendilerinden de iyi davranmıştı. Artık, yapabilecekleri bir şey yoktu. Sevgiyle oğullarını kucaklayıp öptüler. Yavrucağıza bunca sevgi gösteren Hazreti Muhammed'e de tekrar tekrar teşekkür ederek, ayrıldılar.

SİYAH TAŞ: HACERÜ'L-ESVED

Tüm Mekkelilerin saygı duydukları bir yerdi Kâbe. Hatta yalnızca onların değil, tüm Arap yarımadasında yaşayanların büyük saygı gösterdiği kutsal bir bina. Uzun yıllar içinde, yağmur suları, rüzgârlar Kâbe'yi iyice yıpratmıştı. Bu yüzden de, duvarlarının yeniden onarılması gerekiyordu. Ama ortada önemli bir problem vardı: Mekke'deki ünlü aileler, bu onarımı kendileri yapmak istiyorlardı. Bu onuru kimseyle paylaşmak istemiyorlardı.

Günlerce sürdü tartışmalar. Sonunda ortak bir karara vardılar. Bu onarım işinde her aileye, ayrı bir görev verildi. Hemen işe koyuldular. Ama bu işbirliği fazla sürmedi. Çünkü sıra, Hacerü'l-Esved denilen, siyah renkli taşın yerine konulmasına gelmişti.

Kim koyacaktı bu kutsal taşı yerine! Tartışmalar yeniden başladı. Birbirlerine iyice öfkelenen aileler kılıçlarına sarıldılar. Kanlı bir kavga başlamak üzereydi artık! Tam bu sırada içlerinden biri araya girdi.

– Durun, dedi. Dökülecek bunca kana yazık değil mi? Gelin, güvenilir bir kişiye başvuralım ve onun verdiği kararı kabul edelim.

Bu düşünce güzeldi; güzeldi ama bu güvenilir kişi kim olacaktı?

– Mademki bu konuda da anlayamayacağız, bekleyelim öyleyse. Şu karşı yoldan çıkıp gelecek ilk kişi arabulucumuz olsun, dedi biri.

Kısa bir görüşmeden sonra, bu düşünce uygun bulundu. Herkes merakla yola bakıyordu şimdi. Gelecek olan kimdi acaba? Birisi çıkıp gelecekti elbet. Ama ya haksız bir karar verirse? O zaman, herhâlde kılıçlarına sarılacaklardı. Böyle bir kavganın sonunda kim bilir kim ölecek, kim kalacaktı? Evet, ölmekten korkuyorlardı ama siyah taşı yerleştirmek onurunu da kimseye bırakmamakta kararlıydılar.

Böylece sıkıntı içinde beklemeye başladılar. Biraz sonra, yolun dönemecinde beklenen kişi görüldü. O’nu gördüklerinde mutlulukla gülümsedi hepsi. Artık gönülleri rahattı. Yaklaşan bu kişiye güvenleri tamdı. Çünkü o herkesin, herkesin saygısını, sevgisini kazanmış biriydi. Çünkü O’nun haksızlıkta bulunduğu görülmemişti. Çünkü O, adı üstünde “Muhammed’ül-Emin”di. Özü, sözü doğru, güvenilir Muhammed’di O!

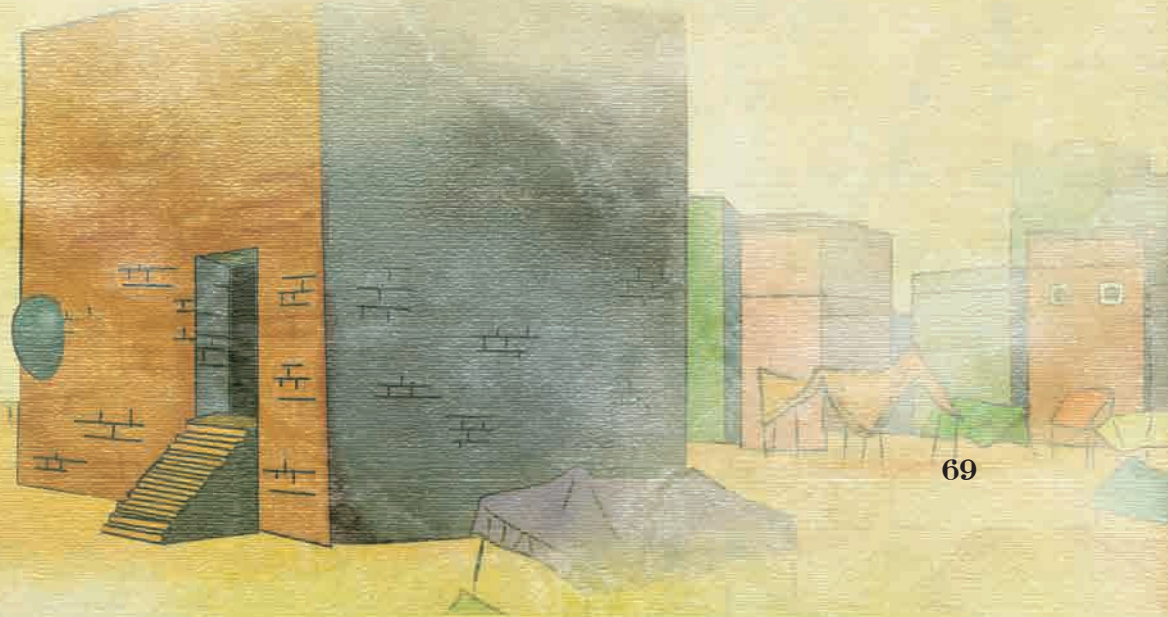
Olan biteni Hazreti Muhammed’e anlattılar. Gönül huzuru içinde, O’nun vereceği kararı bekliyorlardı artık. İnsanların en iyisi, en hayırlısı, en akıllısı olan bu kutlu kişi bir an düşündü. Sonra, bir örtü getirmelerini istedi.

Mekkeliler merak içindeydiler. Örtü ne işe yarayacaktı acaba? “Bir düşündüğü vardır, herhâlde” diyerek örtüyü getirdiler. Hazreti Muhammed, meraklı bakışlar ara-

sında siyah taşı aldı. Örtünün üzerine koydu. Her aileden bir kişinin, örtünün bir yerinden tutmalarını söyledi. Seçilen kişiler, örtüyü birer ucundan tuttular. Siyah taşı konulacağı yere kadar taşıdılar. Hazreti Muhammed, Yüce Allah'ın adını anarak taşı yerine yerleştirdi.

Herkes mutluluk içindeydi. Siyah taşın yerleştirilmesine hepsi de katkıda bulunmuştu. Böylece, bu büyük şerefi her aile eşit olarak paylaşmıştı. Böylesine önemli bir konuya, böylesine akıl dolu, böylesine güzel bir çözüm bulduğu için Hazreti Muhammed'e teşekkür ederek, tekrar işe koyuldular.

HİRA DAĞI

Gençlik yılları boyunca, sık sık bir köşeye çekilirdi Hazreti Muhammed. Günlerce, haftalarca düşüncelere daldı. Yalnızlığa çekildiği yerlerden biri de Mekke'deki Hira Dağı'ydı. Yanına bir parça kuru ekmek ve bir tas su alır, sevgili eşinden izin isteyerek, Hira Dağı'na giderdi. Küçük bir mağaraya çekilir, insanlığın kurtuluşu, mutluluğu için dua eder, düşünürdü.

Kötülüklerin, çirkinliklerin, haksızlıkların sonu ne zaman gelecekti? İnsanlar ne güne kadar parayla alınıp satılacaktı? Kız çocukları ne güne kadar diri diri kızgın kumlara gömülecekti? İnsanlar putlara tapmaktan ne zaman vazgeçeceklerdi? Ne güne kadar putlardan yardım isteyeceklerdi. O putlar ki, insanlar tarafından yapılırdı. O putlar ki, konuşamaz, düşünemezlerdi. Ellerinden ne iyilik gelirdi, ne de kötülük. Hiçbir şey, hiçbir şey yapamazlardı onlar. Ama insanlar onlara inanmaya devam ediyorlardı.

Hazreti Muhammed'in bu düşüncelerini açtığı iki kişi vardı. Yalnızca iki kişi. Birisi Hazreti Hatice; öbürü de çok sevdiği arkadaşı Hazreti Ebubekir.

Hazreti Ebubekir ticaretle uğraşırdı. Çok dürüst, sevilen, saygı duyulan bir insandı. Hazreti Muhammed'le ta çocukluk yaşlarında tanışmış, o günden sonra da dostlukları sürüp gitmişti. Sık sık birbirlerine uğrar, birbirinin hatırını sorar, insanların kötülüklerine nasıl engel olacaklarını konuşurlardı.

Bir gün, Hazreti Muhammed, yine bu sevgili arkadaşının yanına gelmişti. Pazaryeri her zamanki gibi çok kalabalıktı. Alışveriş yapan halkın konuşmaları, satıcıların sesleri birbirine karışıyordu. Tam bu sırada, kırmızı tüylü bir devenin sırtında yaşlı bir adam çıkageldi. Herkesin yakından tanıdığı, ilginç bir adam. Yaşlı adam pazar yerinin ortasında durdu. Çevresine bakındı.

Yüksek sesle,

– Ey insanlar, beni dinleyiniz, diye seslendi.

Bir anda herkes susmuştu. Merakla ona bakıyorlardı. Önemli bir haber getirmişti herhâlde.

Yaşlı adam, bu meraklı bakışlar arasında devesinin üzerinde ayağa kalktı.

– Ey insanlar! Gelin, yaklaşın, diye tekrar seslendi. Yaklaşın ve sözlerime kulak verin! Her canlının bir sonu vardır. Yağmur yağar, otlar biter; sonra bu otlar da sararıp solar. İnsanlar doğar, büyür, yaşlanır ve ölürlür. Günler, geceler, aylar, mevsimler, birbirinin ardı sıra gelir geçer. Sözün kıyası her şey geçicidir! Madem öyle, bu geçici dünyada niçin kötülük ediyoruz birbirimize? Niçin bunca haksızlıklar? Ey insanlar, sizler mallarınıza, altınlarınıza, gücünüze ne kadar çok güveniyorsunuz? Oysa geçmişte sizlerden çok daha varlıklı, çok daha güçlü topluluklar vardı.

Hani, nerde onlar şimdi? Toprak olup gitmediler mi? Her canlı ölümlüdür! Ölümsüz olan yalnızca Yüce Allah'tır. Ey insanlar, inanıyorum ki Yüce Allah aranızdan birini peygamber olarak seçecektir. Hem de pek yakında! İnsanları doğruluğa, iyiliğe, mutluluğa çağıran bir peygamber! O kutlu peygambere inananlara ne mutlu! İnanmayanlara ne yazık! Yazık! Yazıklar olsun onlara! Ah ne olurdu, ömrüm O'nu görebilecek kadar uzun olsaydı.

Yaşlı bilge bu sözleri söyledikten sonra, ağır ağır uzaklaşıp gitti. Pazaryerindeki halk, "Biz de önemli bir şey söyleyecek sanmıştık." diye mırıldanarak tekrar alışverişe koyuldular.

Aralarında iki kişi vardı ki, bu güzel konuşmanın bir müjde olduğunu anlamışlardı. Hazreti Muhammed'le Hazreti Ebubekir idi bu iki kişi. Yaşlı adamın bu müjdesine hem çok sevinmişler hem de düşünceye dalmışlardı.

Gerçekten de, pek yakında bir peygamber gelecek olmalıydı. Acaba kimdi bu kutlu kişi? Kimdi, insanlığı mutluluğa ulaştıracak olan peygamber?

OKU! YARATAN RABBİNİN ADIYLA OKU!

Bir Pazartesi gecesi idi. Sessiz, sakin bir gece. Bütün Mekke uykudaydı. Bütün Mekke uykudaydı; ama Hazreti Muhammed yine Hira Dağı'ndaki mağaraya çekilmişti... Vakit, gece yarısına ulaşmak üzereydi ki, inanılmaz bir şey oldu. Mağaranın içi birdenbire nurla doluverdi. Her taraf ışıl ışıldı.

Neler olup bittiğini anlayamayan Hazreti Muhammed, irkilerek çevresine baktı. Bir de ne görsün! Karşısında bir melek durmuyor mu? Nurlar içinde bir melek. Hazreti Cebrail'di o! Beklenen an gelmişti artık.

Yüzyıllardır beklenen kutlu an gelmişti! Hazreti Cebrail, yavaş yavaş, Hazreti Muhammed'e yaklaştı. Ve Yüce Allah'ın ilk buyruğunu iletti: "Oku!"

Hazreti Muhammed, iyice heyecanlanmıştı.

– Ben okuma bilmem ki, diye cevap verdi.

Kutlu melek O'nu kucakladı: "Oku!" diye tekrar seslendi.

Hazreti Muhammed, yine,

– Ben okuma bilmem ki, cevabını verdi.

Büyük melek, O'nu bir kere daha kucaklayıp bıraktıktan sonra "Oku!" dedi. "Yaratan Rabbinin adıyla oku!"

Bu sözler Yüce Allah'ın ilk buyruğuydu! Bu kutlu buyruğu heyecanla tekrar etti Hazreti Muhammed. Hazreti Cebrail ise o anda gözden kayboluvermişti.

O, artık bir peygamberdi!. En son peygamber! Sevgili Peygamberimiz. Bütün insanlığa doğru yolu gösterecek olan, herkesi huzura, mutluluğa çağırarak olan kutlu peygamber. Meleklerin övdüğü, insanların övdüğü, Yüce Allah'ın övdüğü kutlu elçi.

Hira Dağı'ndaki bu kutlu olaydan sonra hemen mağaradan ayrıldı son peygamber. Hâlâ heyecan içindeydi. Nasıl heyecanlanmazdı ki! Dağlar, taşlar, kuşlar, ağaçlar, çiçekler bütün canlılar dile gelmiş, O'nu kutluyorlardı. "Sana selâm olsun ey peygamber!" "Sana selâm olsun ey peygamber!" Nurlu yüzü heyecandan bembeyaz olmuştu. Titriyordu.

Kapıda, kendisini karşılayan sevgili eşi Hazreti Hatice, O'nun bu hâlini görür görmez bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz,

– Beni örtün, beni örtün, diyerek yatağına uzandı.

O'nun başucunda düşünceye dalmıştı Hazreti Hatice. O'nu hiç böyle heyecanlı görmemişti. Neler olmuştu acaba?

Sevgili Peygamberimiz biraz sonra sakinleşmişti. Sakinleşmişti ama hâlâ heyecanı içindeydi. Başından geçenleri anlattı. Hazreti Hatice de heyecanlanmıştı. Hemen amcasını çağırdı.

Çok bilgili bir kişi amcası olan biteni dikkatle dinledikten sonra,

– Sana müjdeler olsun Ey Muhammed, dedi. Hepimize, bütün insanlığa müjdeler olsun! Mağarada gördüğün melek, Hazreti Cebrail'dir. Senden önceki peygamberlere de Yüce Allah'ın buyruk ve yasaklarını ulaştıran kutlu melek! Ümit ederim ki pek yakında insanları Allah'a inanmaya, iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe çağırmakla görevlendirileceksin.”

Kutlu Görev Başlıyor

İlk vahiyden kırk gün sonraydı... Sevgili Peygamberimiz evinde dinleniyordu ki, Hazreti Cebrail tekrar görüldü. Görüldü ve Yüce Allah'ın ikinci buyruğunu ilettiler:

“Ey örtülere bürünen Peygamber. Kalk ve insanları Allah'a inanmaya, iyiliğe doğruğa çağır!”

Hazreti Cebrail kaybolurken, Sevgili Peygamberimiz heyecanla ayağa kalktı ve eşine:

– O büyük melek yine geldi ve Rabbimin buyruğunu getirdi.

Ey Hatice, Yüce Allah'ın birliğine, benim de O'nun kulu ve elçisi olduğuma inanıyorsun değil mi?

Hazreti Hatice sevinçle:

– Elbette, dedi. Elbette inanıyorum.

Sevgili Peygamberimiz:

– Öyleyse, kalbinle inandığını dilinle de tekrar et! “Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh.”

Bu sözleri de coşkuyla tekrar etti Hazreti Hatice. Müslümanların ilki olma onurunu da kazanmıştı böylece!

BİR BAŞKA SEVİMLİ ÇOCUK

O günlerde Ebu Talib, geçim zorluğu içine düşmüştü. Sevgili Peygamberimiz onun bu durumuna çok üzülmüyordu. “Amcamın çocuklarından birini yanıma alsam, belki sıkıntısı biraz hafifler.” diye düşündü. Hazreti Hatice de aynı düşüncede idi. Ebu Talib’e gittiler.

Onların bu kararına çok sevinmişti yaşlı adam. Çocuklarından en sevimlisi olan Ali de, bu kutlu akrabasını çok seviyordu. Böylece, Sevgili Peygamberimizle Hazreti Hatice, bu gül yüzlü çocuğu yanlarına aldılar.

İLK NAMAZ

Müslüman olan Hazreti Hatice'nin mutluluğu sonsuzdu. Yüreği huzurla, sevinçle dolmuştu. “Yarabbi” diyordu. “Sana ne kadar, ne kadar şükretsem yine de azdır.”

Bu arada, Allah'ın Elçisi:

– Ey Hatice, dedi. Haydi, namaz kılarak Rabbimize şükredelim.

Hemen abdest alarak namaza durdular. İşte tam bu sırada Hazreti Ali ile Zeyd içeri girdiler. Namaz kılmakta olan bu iki kutlu insanı merakla süzmeye başladılar. İlk kez böyle bir şey görüyorlardı.

Namazın sonunda Hazreti Ali,

– Bu yaptığınız nedir acaba, diye sordu.

Hazreti Hatice, gülümseyerek,

– Namaz kılıyorduk, diye cevap verdi.

Çocuklar iyice meraklanmışlardı.

Zeyd:

– Namaz kılmak mı? O da ne ki?

Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek, her ikisinin de saçlarını okşadı:

– Namaz, bizleri, hepimizi yoktan var eden, bizlere sayısız iyiliklerde bulunan, bizleri koruyup gözeten Rabbimize teşekkür etmek için yaptığımız bir ibadettir.

Hazreti Ali ve Zeyd sevinçle:

– Öyleyse bize de namazı öğretin, biz de Rabbimize şükredelim, dediler.

Allah’ın Elçisi,

– Önce söyleyeceklerimi tekrar edin, sonra da hep birlikte namaza duralım, cevabını verdi ve ekledi. “Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.”

Her iki çocuk da bu sözlerin mânâsını anlamışlardı.

O’na sarılarak.

– Sen yalnızca, yalnızca doğruyu söylersin. Biz de Yüce Rabbimizin birliğine, senin de O’nun kulu ve elçisi olduğuna inanıyoruz, diyerek kelime-i şehâdet getirdiler.

Allah’ın Elçisi sevgiyle kucakladı onları.

– Müslüman olduğunuzu şimdilik kimseye söylemeyin, diye sıkıca ikaz ettikten sonra, abdest almasını öğretti.

Mutluluk içinde hep birlikte namaza durdular.

DÖRDÜNCÜ MÜSLÜMAN

O günlerde Hazreti Ebubekir alışveriş için Mekke dışında bulunuyordu. Orada bir yabancıyla karşılaşmıştı.

Yabancı, onun Mekkeli olduğunu öğrenince, merakla,

– Duyduğuma göre dün Mekke’de çok garip bir şey olmuş, dedi.

Hazreti Ebubekir merakla,

– Ne gibi, diye sordu.

– Kırk yaşlarında bir Mekkeli, Allah’ın kendisini elçi olarak seçtiğini söylemiş. İnsanları Allah’ın varlığına, birliğine inanmaya çağırmış, dedi yabancı.

Heyecanlanmıştı Hazreti Ebubekir.

– Adı neymiş bu kişinin?

Yabancı:

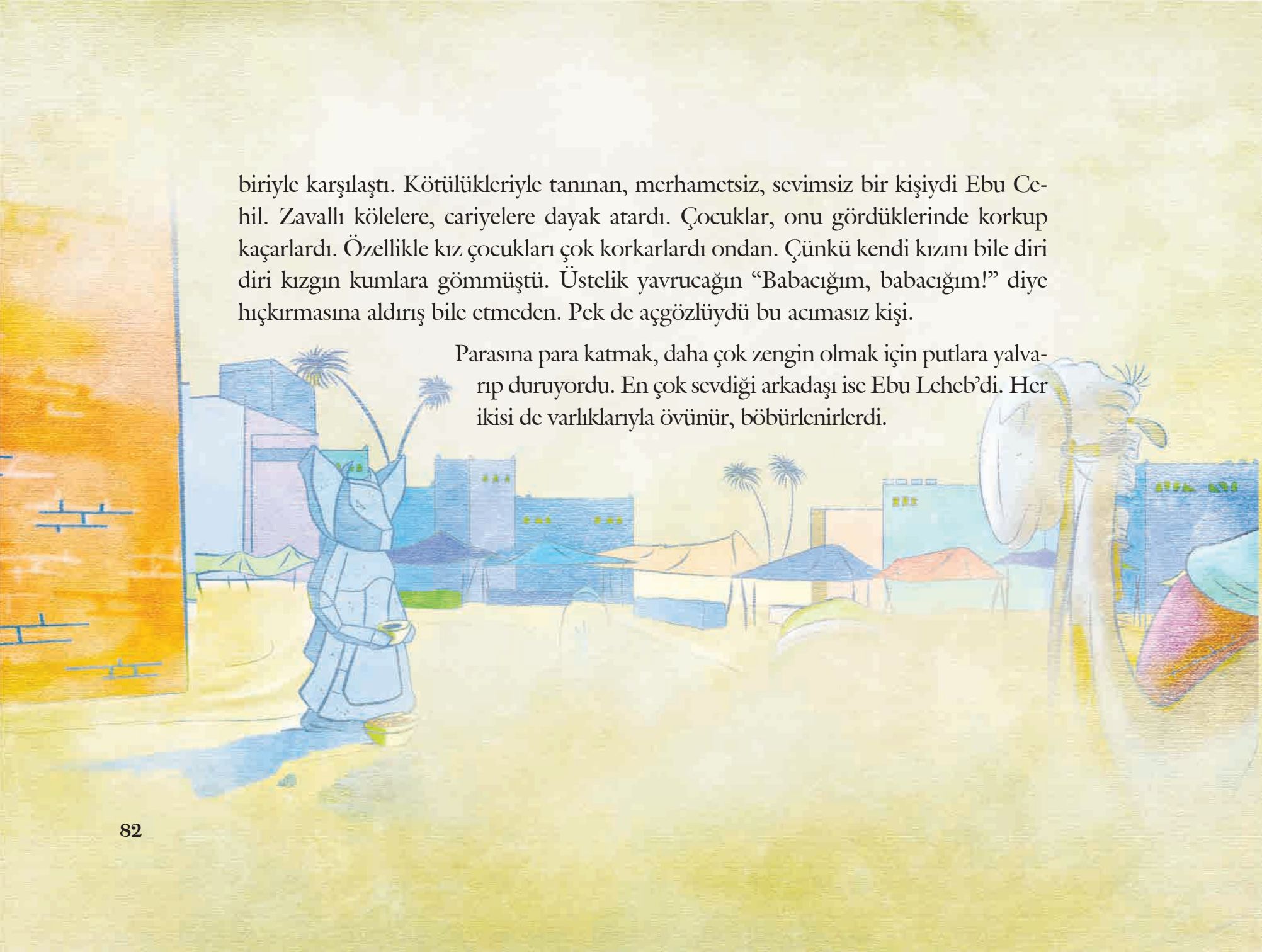
– Adı mı? Dur bakayım... Tamam, hatırladım, adı Muhammed olsa gerek... Evet, evet, Muhammed.

Yabancı daha sözlerini bitirir bitirmez, Hazreti Ebubekir hemen devesine atladı. Mekke’ye doğru heyecanla yola koyuldu. Kente girdiğinde, Ebu Cehil isminde

biriyle karşılaştı. Kötölükleriyle tanınan, merhametsiz, sevimsiz bir kişi ydi Ebu Cehil. Zavallı kölelere, cariyelere dayak atardı. Çocuklar, onu gördüklerinde korkup kaçarlardı. Özellikle kız çocukları çok korkarlardı ondan. Çünkü kendi kızını bile diri diri kızgın kumlara gömmüştü. Üstelik yavrucağın “Babacığım, babacığım!” diye hıçkırmasına aldıriş bile etmeden. Pek de açgözlüydü bu acımasız kişi.

Parasına para katmak, daha çok zengin olmak için putlara yalvarıp duruyordu. En çok sevdiğı arkadaşı ise Ebu Leheb’di. Her ikisi de varlıklarıyla övünür, böbürlenirlerdi.

Çok kıskançtı her ikisi de. En çok kıskandıkları kişi de Hazreti Muhammed'di. O'nun Mekkeliler tarafından çok sevilmesini, sayılmasını bir türlü içlerine sindiremiyorlardı. Hele, O'nun Yüce Allah tarafından elçi olarak seçildiğini duyunca, kıskançlıktan ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Yalnız kıskanmakla kalmamış, öfkelenmişlerdi de. Kendileri gibi kötü kalpli insanları bir araya toplayıp O'nun "yalancı" olduğu iftirasını bütün Mekke'ye yamaya karar vermişlerdi.

Hazreti Ebubekir, Mekke girişinde Ebu Cehil'i görünce yüzünü çevirdi. Bu kötü kalpli adamı hiç sevmezdi. Ebu Cehil ise, onun önüne geçerek alaylı alaylı gülümsedi:

– Duydun mu, dedi. Senin en yakın dostun, Ebu Talib'in yetimi peygamber olduğunu söylüyormuş.

Hazreti Ebubekir:

– O ne söylerse doğrudur. Bunca yıllık arkadaşımıdır, vallahi bir kez yalan söylediğini işitmedim, diyerek hızla yoluna devam etti.

Çok öfkelenmişti Ebu Cehil. Onun peşinden koşarak bağırdı:

– Demek sen de onun peygamberliğine inanıyorsun.

Hazreti Ebubekir, aynı sözleri tekrar etti:

– O ne söylerse doğrudur. O ne söylerse doğrudur.

Biraz sonra, sevgili arkadaşının evine ulaşmıştı Hazreti Ebubekir. Kapıyı çaldı. Allah'ın Elçisi gülümseyerek dışarı çıktı. İki dost, sevinçle kucaklaştılar.

Sevgili Peygamberimiz:

– Ey Ebubekir, seni, Allah'ın birliğine, benim de O'nun kulu ve peygamberi olduğuma inanmaya çağırıyorum, dedi.

Hazreti Ebubekir hiç tereddüt etmeden:

– İnanıyorum. Bütün kalbimle inanıyorum.

Tekrar kucaklaştılar.

Allah'ın Elçisi:

– Vallahi senden daha hayırlı, daha iyi bir insan, daha iyi bir arkadaş görmedim. Ey sevgili dostum, kalbinle inandığını dilinle de söyle. Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh.

Hazreti Ebubekir gözyaşları içinde tekrarladı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh.

İSLÂMİYET YAYILIYOR

Hazreti Ebubekir, Müslüman olur olmaz, yakın dostlarına koşarak onları İslâm dinine çağırdı. Onun çok akıllı, çok dürüst biri olduğunu bilen dostları hemen Müslüman oldular. Bu mutlu insanların arasında, Hazreti Osman, Hazreti Abdurrahman, Hazreti Talha, Hazreti Saad gibi Mekke'nin en tanınmış kişileri de vardı.

Müslümanlık yavaş yavaş yayılıyordu artık. Yayılıyordu ama putlara tapan kötü kalpli insanlar da boş durmuyorlardı. Her gün bir araya geliyor, Müslümanların çoğalmasını engellemek için neler yapılması gerektiğini konuşuyorlardı. Günlerce konuştular, görüştüler. Sonuçta bir karara vardılar.

“Eğer” dediler, “Ebu Talib'in yetimi putlarımıza dil uzatmazsa, biz de O'na ses çıkarmayalım.”

AKRABALARA ÇAĞRI

Bir süre sonra Yüce Allah'ın yeni bir buyruğunu getirdi Hazreti Cebrail. Sevgili Peygamberimiz, bu buyruk üzerine yakın akrabalarını evine davet etti. Bir de sofraya hazırlamıştı. Sofrada biraz sütle, bir kaç tabak yemek vardı. Ama akrabaları dışın-
da da pek çok insan gelivermişti. O'nun ne söyleyeceğini merak eden Mekke'nin
ünlüleri eve doluşmuştu.

Biraz sonra, konukları birer sofranın başına oturdular. Aralarında Ebu Leheb de
vardı. Ebu Leheb kibirli bir şekilde sofrayı süzerek,

– Bu kadarlık yemek, bunca insana yeter mi, diye mırıldandı.

Bir başkası:

– Ey Muhammed, dedi. Görüyoruz ki misafirlerine sunacağın birazlık yemekten
başka bir şeyin yok. Bir de peygamber olduğunu söylüyormuşsun. Allah, elçi ola-
rak senin gibi bir yoksulu niye seçsin ki?

Sofradakiler katıla katıla gülmeye başladılar. Sevgili Peygamberimiz bu alaycı söz-
lere çok üzölmüştü. Çok üzölmüştü ama hiç sesini çıkarmadı. Yüce Allah'ın adını
anarak yemeğe uzandı.

– Ey akrabalarım, haydi siz de buyurun. Umarım ki Yüce Rabbim bu birazlık ye-
mekle hepimizi doyuracaktır, dedi

O'nun bu sözleri üzerine, yine alaycı alaycı bakışarak yemeğe uzandılar. Uzandılar ama biraz sonra şaşkınlığa uğradılar. Yemek boyunca süren bir şaşkınlığa! Herkes yediği hâlde, ne yemek eksiliyordu ne de süt! Sofradakiler bir yandan karınlarını doyuruyor, bir yandan da şaşkınlıkla bakışıyorlardı.

– Ebu Talib'in yetimi sofraya büyü yaptı herhâlde, diye mırıldandı biri.

Allah'ın Elçisi,

– Hayır, dedi. Ben büyücü değilim. Bu tür şeylere inanmam bile. Yemeği çoğaltan Yüceler Yücesi Rabbimdir.

Ebu Leheb,

– Biz yine de senin büyücü olduğuna inanıyoruz, cevabını verdi. Söyle bakalım, bizi büyücülüğünü göstermek için mi çağırdın?

Sevgili Peygamberimiz,

– Ey benim akrabalarım, ey Mekkeliler, dedi. Sizi, bir olan Allah'a inanmaya, yoksulları, düşkünleri gözetmeye, tüm canlılara iyilikle davranmaya çağırıyorum!

Sonra meraklı bakışlar arasında tane tane konuşmaya başladı:

– Yüce Allah'a sonsuz şükürler olsun. Yalnızca O'na inanır, O'na güvenirim. Bilirim

ve bildiririm ki, Allah'tan başka tapılacak yoktur. O 'bir'dir. Eşi, benzeri yoktur! Ben O'nun size bütün insanlara gönderdiği peygamberim. Yemin ederim ki, uykuya daldığınız gibi, bir gün ölecek ve sonra yine dirileceksiniz. Yaptığınız iyiliklerin de kötülüklerin de karşılığını göreceksiniz. İyilik yapanlar Cennet'e gidecektir. Her istediklerini elde edecekleri Cennet'e! Ve orada sonsuza kadar kalacaktır. Kuşkusuz ki kötülük yapanlar da karşılığını bulacaktır!

Ebu Leheb hemen öfkeyle söze karıştı. Sofradakilere:

– Görüyorsunuz ki Ebu Talib'in yetimi, bizleri putlarımızdan vazgeçirmeye çalışıyor. Hâlâ O'nu dinlemeye devam edecek misiniz?

Sonra, Ebu Talib'e döndü:

– Sen hepimizin büyüğüsün. Sana her zaman saygı gösterdik. O'nun bu türlü konuşmalarına engel ol artık. Eğer O'nu susturmazsan, biz nasıl susturacağımızı biliriz!

Ebu Talib:

– O'na kimse dokunamaz, dedi. Ben sağ oldukça hiçbiriniz O'na kötülük edemezsiniz!

Onun bu davranışı, Allah'ın Elçisini çok duygulandırmıştı. Amcasına teşekkür ederek, tekrar konuklarına döndü:

– Az önce söylediklerimi duydunuz. Aranızdan hanginiz, bu çağrımı kabul edip, bana yardımcı olmak ister?

Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Sevgili Peygamberimiz bu çağrışı iki kez daha tekrarladı. Yine sessizlik. Tam bu sırada bir çocuğun sesi duyuldu.

– Akrabalarının en küçüğü, en zayıfı benim. Ama sana her zaman, her yerde yardımcı olmaya hazırım!

Hazreti Ali idi bu! Davetliler onun bu sözlerine katıla katıla gülmeye başladılar. Bir yandan da:

– Bu sözlere ancak bir çocuk inanır zaten, diye alay ediyorlardı.

EY MEKKELİLER KOŞUN

Mekke'de kocaman bir dağ vardı. Kent halkı bir sabah, bu dağın tepesinden gelen bir sesle uyandılar.

– Ey Mekkeliler koşun! Buraya gelin! Size çok önemli bir haberim var!

Bu kutlu sesin sahibini hemen tanımışlardı. Bugüne kadar, yalan söylediği hiç duyulmayan biri sesleniyordu oradan. Ebu Talib'in yeğeni sesleniyordu. Çok önemli bir şey olmalıydı herhâlde. Hemen yataklarından fırlayıp koştular. Biraz sonra dağın etrafında toplanmışlardı. Bu önemli haber neydi acaba?

Sevgili Peygamberimiz kent halkının toplandığını görünce, yine yüksek sesle, tane tane konuşma başladı:

– Ey Mekkeliler, şu dağın arkasında düşmanların olduğunu ve size saldıracaklarını söylesem inanır mısınız?

Hep birlikte:

– Elbette inanırız, dediler. Çünkü sen hiç yalan söylemezsin!

Allah'ın Elçisi gülümsedi:

– Şimdi size, yine doğru bir haber veriyorum. Ben Allah'ın kulu ve elçisiyim. O'nun varlığına birliğine inanın.

Herkese iyilikte bulunun. Güçsüzlerin hakkını gözetin. Herkes öfkeye kapılmıştı. Bu ne biçim önemli haberdi böyle? Kalabalığın arasındaki Ebu Leheb, yerden kocaman bir taş alarak Sevgili Peygamberimize fırlattı ve öfkeyle bağırdı.

– Kahrolası, bizi bunun için mi çağırdın!

MUTLULUK ÇAĞRISI

O çağlarda da binlerce insan Kâbe'yi ziyaret ederdi. Özellikle de, senenin belirli bir ayında. Tek tek ya da kalabalık gruplar hâlinde gelirlerdi Mekke'ye. Kâbe'deki putlarına dua eder, onlardan yardım ister, dönerlerdi.

O yıl, Sevgili Peygamberimiz Kâbe'ye gelecek ziyaretçileri bekliyordu. Onlara, Yüce Allah'ın buyruklarını iletcek, sonsuz mutluluğa çağıracaktı. Müşrik adı verilen puta tapıcılar ise, bir başka hazırlığın içindeydiler. O'nun ziyaretçilerle görüşmesine, konuşmasına engel olacaktı.

Olacaktı ama nasıl? Kimileri, "Muhammed'in yalancı olduğunu söyleyelim." diyorlardı. Kimileri: "O büyücüdür, şairdir, diyelim." Ama bir karara varamadılar. Çünkü O'nun yalancı, ya da büyücü olduğuna kimseyi inandıramazlardı. Şair de diyemezlerdi. Çünkü okuduğu âyetler, şiire hiç mi hiç benzemiyordu. Bütün şairler bir araya gelseler, bu ayetlere benzer bir şey yazamazlardı. Peki, ama ne yapacaklardı şimdi.

Nasıl engelleyecekler, nasıl susturacakları O'nu?

– En iyisi, O'nunla alay edelim, dediler. Gördüğümüz, karşılaştığımız her yerde alay edelim!

Bu karara varanlar arasında Sevgili Peygamberimizin komşuları da vardı. Oysa Allah'ın Elçisi onlara hep iyilik etmişti. Komşularının geçeceği yolda bir taş parçası görse, hemen alır, yolun kenarına atardı. Her gördüğü yerde selâm verirdi onlara. Hasta, yaşlı komşularını sık sık ziyaret eder, onların gönlünü alır, elinden geldiğince yardım ederdi.

Peygamberlik görevine başlamadan önce, komşuları da çok severdi O'nu. Aralarında bir anlaşmazlık olsa hemen O'na koşarlardı. Mekke dışına çıkacak olsalar, kıymetli eşyalarını O'na bırakır, gönül rahatlığı içinde yola koyulurlardı. Ama Sevgili Peygamberimiz, Yüce Allah'ın kendisine verdiği görevi açıklayınca, olanlar oldu.

O günden sonra, bu çok sevdikleri komşularına yapmadıkları kötülük kalmadı. Gececeği yoları diken serpiştirdiler. Yanlarından geçerken, kaş-göz işaretleriyle O'nunla alay ettiler. Allah'ın Elçisi ise, onların bu kötülüklerine hiç ses çıkarmaz, yalnızca: “Ey Mekkeliler, bu nasıl komşuluktur böyle!” diye üzüntüsünü belirtirdi.

EBU TALİB'İN CEVABI

Ziyaret mevsimi gelmiş, Kâbe komşu kentlerden gelenlerle dolup taşmaya başlamıştı. Sevgili Peygamberimiz gördüğü her insana, her topluluğa yaklaşıyor, onlara tekrar tekrar çağrıda bulunuyordu. Yüzünden hiç eksik olmayan gülümseyişle, tane tane konuşuyor, anlatıyor, anlatıyordu.

Bu arada müşrikler de hiç boş durmuyorlardı. Özellikle Ebu Leheb'le Ebu Cehil. Allah'ın Elçisi söze başlar başlamaz, hemen:

– Ona inanmayın! O yalancıdır, diye bağıyorlardı.

Ama bütün çabaları boşunaydı. Müslümanlık, yayılmaya başlamıştı bir kez.

Bir gün, yine Ebu Cehil'in etrafında toplanarak,

– Müslümanların sayısı gitgide çoğalıyor; artık bir şeyler yapmamız gerek, diye yakındılar.

Uzun uzun konuşup tartıştılar. Sonunda, Sevgili Peygamberimizle görüşmeye karar verdiler.

– Ey Muhammed! Eğer, zengin olmak istiyorsan, sana dilediğin kadar altın verelim. Yöneticimiz olmak istiyorsan, seni hemen başımıza geçirelim. Sözün kısası,

ne dilersen, ne istersen hemen yerine getirmeye hazırız. Yeter ki, insanları Allah'a inanmaya çağırmaktan vazgeç.

Allah'ın Elçisi yine gülümseyerek cevap verdi:

– Ne zengin olmak isteğindeyim, ne de yönetici. Sizden yalnızca bir isteğim var: Allah'a inanmanız! Yüceler Yücesi Rabbimizin varlığına, birliğine inanmanız. İşte bu çağırımı yine tekrarlıyorum. Ömrüm boyunca da tekrarlayacağım.

Bu cevap karşısında öfkeleri iyice artmıştı.

– Sen, amcan Ebu Talib' güveniyorsun herhâlde. Şimdi gidip, onunla da görüşeceğiz. Seni korumaktan vazgeçtiği zaman ne yapacaksın bakalım, diyerek bağrıştılar.

Hep birlikte Ebu Talib'in evine doğru yola koyuldular. Sevgili Peygamberimiz onların davranışlarına çok üzülmüştü. Üstelik amcasının nasıl bir karar vereceğini de merak etmeye başlamıştı. Kuşkusuz ki, amcası O'nu çok seviyordu ama bu kadar baskıya dayanabilir miydi acaba?

Ebu Cehil ve arkadaşları hemen Ebu Talib'in karşısına çıktılar.

– Ey Ebu Talib! Sen hepimizin sevdiği, saygı duyduğu bir kişisin. Ama artık sabrımız taşmak üzere. Yeğeninle konuş. Bu ardı arkası gelmez çağrılarından vazgeç-

sin! Sen de O'nu korumayı bırak artık. Yoksa her ikinizi öldürmekten çekinmeyiz! Ebu Talib zor durumda kalmıştı. Bir yanda sevgili yeğeni, bir yanda akrabaları ve dostları. Yeğenini korumaya söz vermişti, ama karşındakiler de hem çok kalabalık hem de çok güçlüydüler. Kendisi yaşlı bir adamdı. Bu yüzden belki kendisine dokunmazlardı. Ama ya yeğenine bir kötülük ederlerse? Kötülük etmek bir yana, öldüreceklerini bile söylemişlerdi.

Hemen Sevgili Peygamberimizi çağırıldı.

– Sevgili yeğenim, ey doğru sözlü, nur yüzlü yeğenim, dedi. Ne olur bana da, kendine de acı. Düşmanlarının hoşlanmadığı şeyleri söylemekten vazgeç!

Allah'ın Elçisi, bu sözler karşısında çok üzülmüştü.

– Ey sevgili amcam! Bana, dilediğim her şeyi vereceklerini söylediler. Allah'a yemin ederim ki, Güneş'i sağ elime, Ay'ı da sol elime verseler yine de görevime devam ederim. Şimdi de ölümle korkutmak istiyorlar öyle mi? Seni zorda bırakmak istemem. Dilersen, beni korumaktan vazgeç amcacığım.

Amcası, gözyaşları içinde sarıldı O'na.

– Ey kardeşimin oğlu. Seni onlara bırakacağımı mı sandın? Korkma, çekinme ve görevine devam et. Yaşadığım sürece, sana yardımcı olacağım. Son nefesime kadar seninle birlikteyim!

Ebu Talib'in kararı Mekke'ye çarçabuk yayılmıştı. Tekrar bir araya geldi müşrikler. Daha da öfkeliydiler. Yürekları kinle dolup taşıyordu.

– Artık Muhammed'i öldürmenin zamanı geldi, diye bağırdı Ebu Cehil.

Hep bir ağızdan haykırdılar.

– Doğru. Vakit geçirmeden öldürelim O'nu!

Ebu Cehil:

– Ne duruyoruz öyleyse. Muhammed şu anda Kâbe'de bulunuyor!

Hep birlikte Kâbe'ye doğru koşmaya başladılar. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz Kâbe'de namaz kılıyordu. Az sonra yaklaşan koşuşma sesleri, bağırtılar, çağırıtlar duyulmaya başladı. Allah'ın Elçisi, hiç aldırmadan namazına devam ediyordu ki, Ebu Cehil ve arkadaşları Kâbe'ye doluştular. Doluşmalarıyla birlikte de, hemen saldırıya hazırlandılar.

İçlerinden Ukbe isminde biri,

– Durun, diye bağırdı. O'nu ben öldüreceğim!

– Hayır ey Ukbe, dediler. Bu onurlu görevi hepimiz paylaşmak istiyoruz.

Hep birlikte saldırıya geçtiler. Tam bu sırada bir ses duyuldu:

– Ey acımasız insanlar! Rabbim Allah'tır dedi, diye O'nu öldürecek misiniz?

Müşrikler öfkeyle,

– Bu da kim, diye başlarını çevirdiler.

Hazreti Ebubekir idi seslenen kişi! Sevgili Peygamberimizin en yakın dostu, en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir!

Ukbe Allah'ın Elçisini bırakarak, Hazreti Ebubekir'e saldırdı. Ardından da Ebu Cehil ve diğerleri... Hazreti Ebubekir mutluydu. Belki kendisini öldüreceklerdi ama sevgili dostunun bir an bile olsa nefes almasını sağlamıştı ya. Bu mutluluk ona yeterdi.

Ebu Cehil ve arkadaşları Hazreti Ebubekir'in yüzündeki mutluluğu görünce daha da öfkeleniler. Bu nasıl insandı böyle! Kanlar içinde kaldığı hâlde hâlâ gülümsüyordu. Kendileriyle alay mı ediliyordu yoksa!

– Bu işi daha fazla uzatmayalım, diye bağırdı Ukbe.

İşte o anda güçlü kuvvetli bir el yapıştı Ukbe'nin bileğine. Şaşkınlıkla elin sahibine baktılar. Bu iri yarı kişi, Hazreti Ebubekir'in akrabalarından biriydi.

– Ebubekir'e bir şey olursa hepinizi öldürürüz, diye haykırdı adam.

Aynı anda Hazreti Ebubekir'in öbür akrabaları da nefes nefese Kâbe'ye geldiler.

– Evet, dediler. Bu doğru sözlü akrabamıza bir şey olursa, elimizden kurtulamazsınız!

Müşrikler korkmuşlardı. Ebu Cehil sinsice gülümsedi:

– Biz zaten yalnızca Muhammed'i öldürmek istiyorduk, diye kılıcını sallayarak Sevgili Peygamberimize doğru yürüdü.

Bu esnada Hazreti Ebubekir bütün gücünü toplayarak yerinden fırladı. Yarı baygın bir hâldeki Sevgili Peygamberimizin üzerine kapandı.

– Canım sana feda olsun ey Allah’ın Elçisi! Ebubekir’in canı, Allah’ın ve Senin uğrunda feda olsun!”

Donakalmıştı Ebu Cehil. Yalnızca o mu? Herkes şaşkınlık içindeydi. Bu ne büyük dostluktu böyle. Bu ne büyük arkadaşlık, bu ne büyük sevgiydi? Çılgının biri miydi bu Ebubekir? Yediği dayaktan aklını mı kaçırmıştı yoksa? Onların bu şaşkınlığı sürerken, Hazreti Ebubekir akrabalarına döndü.

Dudakları güçlükle kıpırdıyordu:

– Ey benim akrabalarım, diye inledi. Beni bırakın da Allah’ın Elçisini kurtarın!

Onun bu sözleri üzerine akrabaları kılıçlarını çektiler. Ebu Cehil ve arkadaşlarının öfkeli ve çaresiz bakışları arasında, bu iki sevgili arkadaş kucaklayıp götürdüler. Hazreti Ebubekir eve getirilmiş, yatağına yatırılmıştı. Annesi başucunda gözyaşı döküyordu. Akşama doğru gözkapakları hafifçe aralandı. Dudaklarını hafifçe kıpırdatmaya başladı ...

Annesi, sevinç içinde sarıldı sevgili oğluna...

– Bir şey mi istiyorsun oğulcuğum, dedi.

Hazreti Ebubekir merak içinde çevresine bakıyor ama konuşamıyordu. Dudakları yine kıpırdadı.

Annesi:

– Susadın herhâlde, diye mırıldandı. Hemen su getireyim.

Hazreti Ebubekir annesinin elini tutmaya çalıştı... Kadıncağz merakla ona bakıyordu... Sevgili oğlu bir şey söylemek istiyordu; ama ne? Ne söylemek istiyordu acaba?

Sordu:

– Aç mısın yoksa?

Hazreti Ebubekir “Hayır” anlamında başını salladı. Dudakları yine kıpırdamaya başladı:

– Allah’ın... Allah’ın Elçisi... Allah’ın Elçisi nasıl?

Yaşlı kadın rahat bir nefes almıştı. Gözyaşları içinde sarıldı oğluna.

– O, çok iyi. Rahatına bak şimdilik. Sana yiyecek, içecek bir şeyler getireyim.

Odadan çıkmak üzereydi ki sevgili oğlu yine inledi:

– Anne!

Yaşlı kadın durdu. Oğluna merakla baktı.

Hazreti Ebubekir yine güçlükle mırıldandı:

– Yemin ederim ki, Allah’ın Elçisini görmeden ne bir lokma yer, ne de bir damla su içerim.

Biraz sonra, Hazreti Ebubekir’le annesi Sevgili Peygamberimizin evindeydi. İki sevgili dost ağır yaralı ama mutluydular. Birbirlerini sağ olarak görmek, ağrılarını sızılarını unutturuyordu. Yaşlı kadın da çok mutlu görünüyordu. Hazreti Ebubekir, bir ara annesine baktı. “Ne olurdu sen de Müslüman olsaydın anneciğim.” diye düşündü.

Sevgili Peygamberimiz, onun bu düşüncesini anlamıştı. Bu iyi kalpli kadıncağızın Müslüman olması, sonsuz mutluluğa kavuşması için Yüce Allah’a dua etti.

Daha duasını bitirir bitirmez, yaşlı kadının dudakları kıpırdadı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Hazreti Ebubekir’in gözlerinden iki damla sevinç gözyaşı süzülüyordu.

Ebu Cehil ve arkadaşları kararlıydılar. Allah'ın Elçisini öldürmek için her çareye başvuracaklardı. Onu öldürebilmek için sık sık putlardan yardım istiyorlardı.

Bir gün yine, Kâbe'de putlara dua ediyorlardı ki, Sevgili Peygamberimiz çıkageldi. Sessizce namaza durdu. O'nun namaza durduğunu gören müşrikler, sevinçle baktılar. İşte bir fırsat daha çıkmıştı karşlarına. Kaçırılmaz bir fırsat... Ebu Cehil, arkadaşlarına, "Susun!" işareti yaparak kılıcını sıyırdı. Sessizce Sevgili Peygamberimize yaklaştı... Kılıcını kaldırdı.

Müşrikler heyecan içindeydiler. İçlerinden: "Hadi, vur kılıcını!" diyorlardı. "Vur da kurtulalım şu Muhammed'ten!" Hem böyle diyor hem de için için kıskanıyorlardı Ebu Cehil'i. "Ah!" diyorlardı kendi kendilerine: "Ne olurdu O'nun yerinde ben olsaydım. Ben olsaydım da, Muhammed'i öldürme onurunu kimselere bırakmasaydım!"

Ebu Cehil, böyle bir onura sahip olacağını düşünerek gururla arkadaşlarına baktı. Mutlulukla gülümsedi. Sonra başını Sevgili Peygamberimize çevirdi. Allah'ın namazını kılmaya devam ediyordu. Kılıcını iyice kaldırdı Ebu Cehil. Kaldırdı. Kaldırdı. Arkadaşlarının kalbi heyecandan duracak gibiydi artık. İndirmek üzereydi kılıcını.

Fakat o da nesi? Kılıç tutan eli bir anda havada kalakalmıştı. Gözleri korkuyla büyümüş, sevimsiz yüzünde ter damlacıkları birikmişti. Şaşkınlık içinde bakıştı müşrikler. Neler oluyordu? Neden indirmiyordu kılıcını? Hem, yüzündeki o korku da neydi öyle? Onların bu şaşkınlığı sürerken, Ebu Cehil birden geri döndü. Korku içinde arkadaşlarına baktı.

Hemen çıktılar:

– Ne oldu? Neden öldürmedin O’nu?

Ebu Cehil, nefes nefese alınındaki terleri sildi:

– Tam da kılıcımı kaldırdığımda, Muhammed’le aramızda derin bir uçurum açıldı.”dedi. Ayağımın dibinde bir uçurum! Kılıcımı indirsem, dengemi kaybedip uçuruma yuvarlanacaktım.

Katıla katıla gülmeye başladı müşrikler.

Bir yandan da,

– Ne uçurumu! Sana bir hâl oldu herhâlde, diye onunla alay ediyorlardı.

İçlerinden biri:

– Haydi, dedi. Hem Muhammed’i öldürelim hem de o uçurumunun kıyısında eğlenelim biraz!

Kahkahalar atarak kılıçlarını sıyırdılar. Tam da kılıçlarını indirmek üzeydiler ki bir de ne görsünler! Allah’ın Elçisiyle aralarında ateş dolu, dipsiz bir uçurum yok mu? Korkuyla bakiştılar. Demek ki Ebu Cehil’in dediğı doğruydu.

Geri geri çekildiler. Sonra bakışlarını tekrar Sevgili Peygamberimizin namaz kıldığı yere çevirdiler. Şaşkınlıkları daha da artmıştı. Görünürde uçurum diye bir şey yoktu. “Acaba rüya mı gördük?” diye gözlerini kırpiştırdılar. Hayır, hayır rüya görmüyorlardı. Peki, ama gördükleri neydi öyleyse.

Ebu Leheb:

– Muhammed yine büyü yaptı bize, diye bağırdı.

Başlarını sallayarak onu onayladılar.

– Evet, dediler. Herhâlde büyü yapmış olmalı. Bugün, uğursuz bir gün olmalı. Başka bir gün öldürelim O’nu.

Hep birlikte Kâbe’den çıktılar.

KISKANÇLIK

Bir türlü uyku tutmuyordu Ebu Cehil'i. Geceler boyu yatağında dönüp duruyordu. Sıkıntı içinde düşünüyor, düşünüyordu. En büyük düşmanını hâlâ öldürememişti. Üstelik inananlar, O'na öyle sevgi duyuyorlar, öyle saygı gösteriyorlar ki. Çok kiskanıyordu O'nu.

Kiskanıyordu ama arkadaşlarına söyleyemediği bir gerçek vardı. Hiç kimseye söyleyemediği bir gerçek. Aylardan beri içinde sır gibi sakladığı bir gerçek! Evet, O'nun, Allah'ın Elçisi olduğunu biliyordu. Ta ilk duyduğu günden beri. Çünkü O'nun hiç yalan söylemediğini, söylemeyeceğini biliyordu. Çünkü O'ndan daha güvenilir, daha dürüst, daha merhametli birisini görmemişti. Hatta duymamıştı bile. Bilge kişiler sıkı sık: "Yakında bir peygamber gelecek!" derlerdi. Gençliğinden beri işitirdi bu sözleri. Ve en sonunda, bir peygamber gelmişti. Kiskandığı için, öldürmek istediği bir peygamber. O'ndan kurtulmalıydı. Ne yapıp yapıp kurtulmalıydı. Bir gece, yine bu düşünceler içinde sabahı zor etti. Gün ışıır ışımaz da arkadaşlarını topladı.

– Ey Mekkeliler, diye söze başladı. O gerçekten de bir büyücü. Kendisine inananları büyülemiş. Böyle olmasaydı, O'nu bu kadar sever, bu kadar korurlar mıydı? En iyisi, O'na inananları birer birer öldürelim. Yapayalnız kalınca da kendisini kolaylıkla öldürürüz.

İçlerinden biri:

– Şimdilik onlara işkence ederek, inançlarından vazgeçirmeye çalışsak daha iyi olur, diye düşüncesini açıkladı.

Bir başkası:

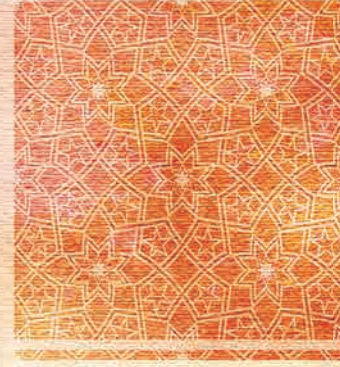
– Müslüman olan köle ve cariyelere işkence ederek işe başlayalım, dedi. Çünkü onlara sahip çıkabilecek ne akrabaları var ne de yakınları.

Bu düşünceyi hepsi de uygun buldular.

ZOR YILLAR

O yıllarda Musab isimli bir genç vardı Mekke’de. Varlıklı bir ailenin çocuğuydu. İyi kalpli, güçlü kuvvetli bir gençti. Giyimi, kuşamı, güzel konuşmasıyla herkesin imrendiği bir genç. Ailesi, akrabaları çok seviyorlardı onu. Sözün kısası, bir gencin sahip olmak isteyebileceği her şeye sahipti. Her şeye sahipti ama yine de mutsuzdu. Mutsuzluğunun sebebi de, anne-babasının putlara tapmaları, sık sık Kâbe’ye giderek putlara dua etmeleriydi. Üstelik oğullarının da putlara tapmasını istiyorlardı. Oysa Hazreti Musab, ta çocukluğundan beri inanmıyordu böyle şeylere.

Ne zaman putlara dua etmeye götürmek isteseler:

– Kâbe'ye gidelim. Çünkü Kâbe'yi çok seviyorum. Ama benden putlara dua etmemi istemeyin, cevabını veriyordu.

Ailesi onun bu davranışına çok öfkeleniyordu. Ama biricik çocuklarını çok sevdikleri için seslerini çıkarmıyorlardı. Aylar geçtikçe üzüntüsü, sıkıntısı daha da artıyordu Musab'ın. Sık sık yalnızlığa çekiliyor, içindeki huzursuzluktan kurtulmak için dua etmek istiyordu. Dua etmek istiyordu ama kime dua edecekti? Bu soruya bir türlü cevap bulamıyordu.

Bir gün yine bir köşeye çekilmişti genç adam. Her zaman olduğu gibi sıkıntılıydı, üzgündü, huzursuzdu. Bir ara, kulağına gelen sözlerle irkildi. Yanından geçmekte olan iki Mekkeli, kendi aralarında konuşuyorlardı.

Biri,

– Duydun mu, diyordu. Ebu Talib'in yeğeni, peygamber olduğunu söylüyormuş.

Öbürü,

– Duymaz olur muyum? Dinledim bile O'nu. Her şeyi, hepimizi Allah'ın yarattığını söylüyor. Yalnızca Allah'a sığınmamızı, yalnızca O'ndan yardım dilememizi istiyor.

Bu konuşmayı duyar duymaz, heyecanla yerinden fırladı Musab. Bir yandan nefes nefese koşuyor, bir yandan da sevinç içinde mırıldanıyordu.

– Bana doğru yolu gösterecek olan birini buldum en sonunda!

Onun çılgın bir sevinçle koştuğunu görenler,

– Bu Musab’ın da nesi var böyle? Nereye, kime koşuyor acaba, diye merakla bakıyorlardı.

Musab ise hiç kimseye aldıracak durumda değildi. Kimseyi görmüyor, kimseyi duymuyordu sanki. Nasıl duysun, nasıl görsün ki? Aradığı mutluluğa koşuyordu! Yıllardır aradığı mutluluğa koşuyordu! Sonsuz mutluluğa koşuyordu.

Biraz sonra, Sevgili Peygamberimizin huzurundaydı. Başı önünde O’nu dinliyordu. Dinledikçe de, bütün sıkıntısı kayboluyor, yüreğine huzur, mutluluk doluyordu. Ömrü boyunca böyle güzel bir konuşma duymamıştı. Ne güzel sözlerdi bunlar! Ne duygulu, ne anlamlı sözlerdi! Gözlerinden iki damla yaş süzüldü Musab’ın. İki damla mutluluk gözyaşı! Ve Müslüman oldu!

Şimdi, evine doğru koşuyordu. Annesine, babasına Müslüman olduğunu müjdelemeye koşuyordu. Onları da Müslümanlığa davete koşuyordu. Bu duygular içinde nefes nefese girdi eve. Onun bu hâlini gören annesiyle babası şaşkınlıkla bakiştılar.

Sevgili oğullarını ilk kez böylesine mutlu görüyorlardı.

Hazreti Musab hemen onların boynuna atıldı.

– Müjde, dedi. Müjde! Müslüman oldum.

Evdekiler kulaklarına inanamıyorlardı. Donakalmış gibiydiler.

– Neee, diyebildi annesi. Müslüman mı oldun?

Tekrar annesine sarıldı Hazreti Musab:

– Evet, yanlış duymadınız. Müslüman oldum, Müslüman! Hadi, hemen Allah'ın Elçisine gidelim. O'nu bir kez dinleyin. Dinleyin de gerçek mutluluğa kavuşun.

Bu davetin karşılığı, şiddetli bir tokat olmuştu! Bir tokat daha, bir tokat daha attı babası. Genç adam neye uğradığını şaşırmişti. O günden sonra bir odaya kapatıldı Hazreti Musab. Günlerce, haftalarca ne yiyecek verdiler ne de içecek. Ara sıra oda kapısının önüne geliyordu annesi.

– Ya inancından vazgeçersin ya da açlıktan, susuzluktan ölürsün, diye bağıırıyordu.

Babası ise arada bir içeri girerek, yoruluncaya kadar kırbaçlıyordu oğlunu. Bir zamanlar kendisini çok seven komşuları, akrabaları yine sık sık görmeye geliyorlardı onu. Ama bu kez yalnızca alay etmek için. Birkaç hafta sonra, Hazreti Musab iyice zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı. Yediği dayaklardan giysileri yırtılmıştı. Vü-

cudu yara bere içindeydi. Bütün bu işkencelere karşılık yine de inancından vazgeçmiyordu. Üstelik ne korkuyor ne de üzülüyordu. Yalnızca bir dileği vardı: “Sevgili Peygamberimize kavuşmak!” Bu dileğinin gerçekleşmesi için gece gündüz Yüce Allah’a dua ediyordu.

Ve Yüceler Yücesi Rabbimiz, bu duaları kabul etti.

Babasıyla annesi:

– Git, dediler. Nereye gidersen git artık. Bundan böyle bizim evladımız değilsin!

Hazreti Musab açlığını, susuzluğunu unutmuştu artık.

– Bana, Allah’ın ve O’nun Elçisinin sevgisi yeter, diye coşkuyla evinden ayrıldı.

Sevgili Peygamberimizin bulunduğu yere doğru koşmaya başladı. Ama yorgundu, bitkindi. Ayakta durabilecek gücü yoktu. Sendeliyor, düşüyor, kalkıyor, tekrar yürüyordu.

Üstü, başı ve vücudundaki yaralarla acınacak bir hâldeydi. Onun bu durumunu gören Allah’ın Elçisi, gözleri yaşararak yanındakilere döndü:

– Şu geleni görüyor musunuz? Ne mutlu ona ki kalbi Allah sevgisiyle, iyiliklerle dopdolu.

İLK ŞEHİD

Yasir isminde bir köle vardı Mekke'de. Bütün köleler gibi kimsesiz, yoksul bir kişi. Karısı Sümeyye ile çocukları Ammar ve Abdullah'la birlikte, kötü kalpli bir adamın hizmetinde çalışıyorlardı. Yakıcı çöl sıcağında, bütün gün uğraşıp, didiniyorlardı. Buna karşılık, kendilerine bir kuru ekmek parçası veriliyordu.

Hâlinden şikâyetçi değildi Yasir. Onu üzen tek şey, insanların putlara tapmaları, kendi öz çocuklarını diri diri kızgın kumlara gömmeleri idi. Geceleri yıldızlı gökyüzüne dalar, bu yıldızların, bu sonsuz gökyüzünün bir yaratıcısı olsa gerek, diye düşünürdü.

Her şeyi yoktan var eden bir Yaratıcının varlığına inanıyordu; ama O'nun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çocuklarını severken, okşarken de aynı şeyleri düşünürdü. Bana bu güzel, bu pırıl pırıl çocukları veren Yüce Yaratıcıya şükürler olsun, diyordu.

Günün birinde, Sevgili Peygamberimizin çağrısını duyunca hemen Müslüman oldu. Onunla birlikte, karısı ve çocukları da bu yüce dine girdiler. Müşrikler, kimsesiz Müslümanlara işkence etmeye karar verdiklerinde, önce Hazreti Yasir ve ailesini çağırdılar.

Ebu Cehil öfkeyle çıkıştı:

– Müslüman olduğunuzu işittik. Doğru mu?

Yasir'in çocukları, Ammar'la Abdullah, başlarına geleceklerden habersiz, sevinç içinde bağıştılar:

– Yalnız annemizle babamız değil, biz de Müslüman olduk!

Bu cevap çılgına çevirmişti Ebu Cehil'i. Hemen kırbacını aldı eline.

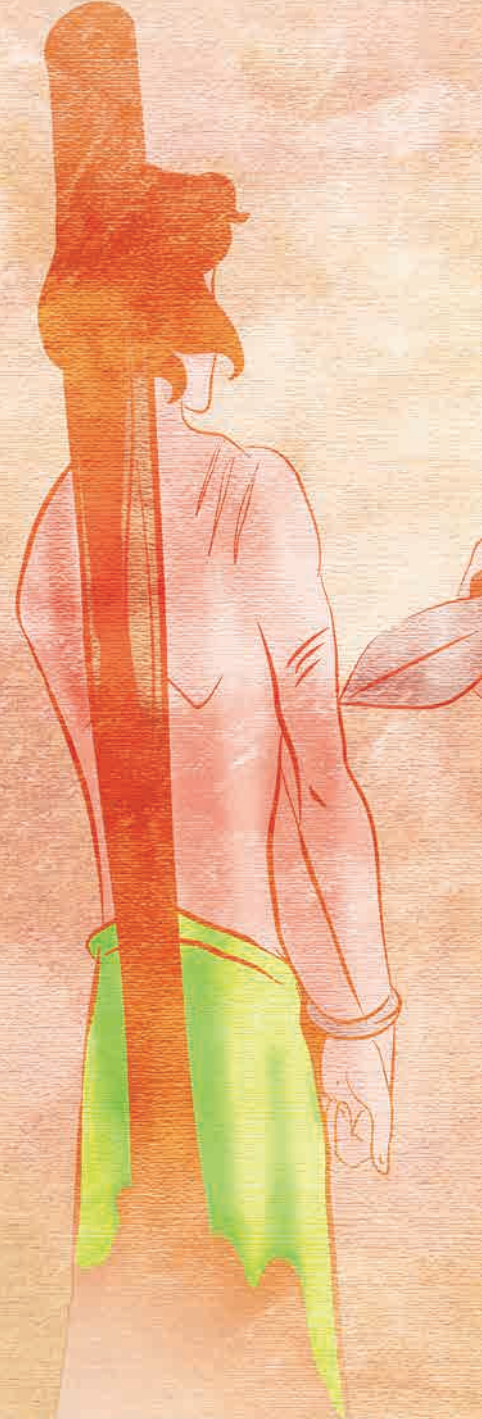
– Sizi gidi köleler, diye haykırdı. Müslüman olduğunuz için bir de sevinç duyuyorsunuz ha!

Daha sözünü tamamlamadan Hazreti Yasir'in yüzünde şakladı kırbaç! Ardından da diğer müşrikler saldırıya geçtiler. Bu kutlu aileyi acımasızca kırbaçlıyor, kırbaçlıyorlardı.

Hazreti Yasir'le eşi, bir yandan çocuklarını korumaya çalışıyor bir yandan da:

– Öldürseniz de, inancımızdan dönmeyiz, diye inliyorlardı.

Müşriklerin öfkesi daha da artmıştı. Bu kutlu aileyi kızgın kumlara yatırarak, üzerlerine kızgın taşlar yağdırdılar. Günlerce ne

yiyecek, ne içecek verdiler. Zavallıların susuzluktan dudakları kuru-
muş, çatlamıştı. Yüzleri çöl sıcağında öyle yanmış, öyle kavrulmuştu
ki tanınmaz hâle gelmişlerdi. Ara sıra dudakları kıpırdıyordu. Ve kı-
pırdayan dudaklarından şu sözler dökülüyordu. Yalnızca şu sözler:
“Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve
resûluhu!”

Yaşlı insandı Hazreti Yasir. Bu ağır işkencelere dayanamamış ve bir-
kaç hafta sonra şehit olmuştu. Son nefesini verirken, Allah’a ve O’nun
sevgili elçisine inanmanın mutluluğu içinde gülümsüyordu.

O, ilk şehitti. İslâmın ilk şehidi! Daha kimler şehit olacaktı kim bilir?
Onun can verdiğini duyan Ebu Cehil hemen koşarak geldi. Hazreti
Sümeyye ile çocuklarına:

– Görüyorum ki Yasir öldü. Hem de acı içinde. Sizin de sonunuz
onun gibi olacak. Ama ben, merhametli bir insanım. Eğer, Allah’a
inanmaktan vazgeçerseniz, üçünüzü de serbest bırakırım, dedi.

Sadece Abdullah cevap verebilecek kadar güce sahipti... Onun du-
daklarının kıpırdadığını gören Ebu Cehil sevinçle eğildi. Herhâlde
inancından vazgeçecek, diye sinsi sinsi güldü:

– Haydi, köle çocuk, dedi. Cevabını bekliyorum!

Abdullah, güçlkle mırıldanarak cevap verdi:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Böyle bir cevap beklemiyordu, Ebu Cehil. Öfkeyle kılıcını çekti. Artık Abdullah da şehitti. Oğlunun şehit olduğunu anlayan Hazreti Sümeyye, gülümseyerek mırıldandı.

– Ne mutlu bana ki hem şehit eşiyim, hem de şehit annesi. Onlar ki Allah'ın ve elçisinin uğrunda şehit oldular.

Çılgına dönmüştü Ebu Cehil. Bir kez daha indirdi kılıcını. Hazreti Sümeyye de şehit olmuştu. İlk kadın şehit! Dört kişilik aileden yalnızca Ammar kalmıştı. Onu da öldürmekte kararlıydı müşrikler. Kılıçlarını kıpkırmızı oluncaya kadar ateşte bekletiler. Sonra Ammar'a yaklaştılar. Kızarmış kılıçlarını, yarı baygın bir hâlde yatmakta olan Ammar'ın vücuduna sürmeye başladılar. Tam bu sırada Sevgili Peygamberimiz çıkageldi.

Ammar'ın bu hâlini görünce gözyaşlarını tutamayarak,

– Allah'ım, Hazreti İbrahim'i koruduğun gibi Ammar'ı da ateşten koru, diye dua etti.

İşte o anda herkesi şaşkırtan bir şey oldu! Kızgın kılıçlar bir anda soğumuş, buz gibi olmuşlardı. Gözlerine inanamıyordu işkenceciler. Şaşkınlıkla geri geri çekildiler.

– Muhammed yine büyü yaptı, diye mırıldandı Ebu Cehil. Haydi, bu büyüünün zararı bize de dokunmadan gidelim hemen!

Kaçışır gibi uzaklaşmaya başladılar.

Onlar uzaklaşırken, Sevgili Peygamberimiz, Ammar'ın üzerindeki taşları kaldırmaya başladı.

Bu sırada Ammar:

– Ey Allah'ın Elçisi, çekmediğimiz acı kalmadı, diye inledi.

Sonra gülümseyerek devam etti: “Ama Allah'ın ve O'nun elçisinin uğrunda acı çekmek bile ne güzelmiş meğer.

Bu sözler Sevgili Peygamberimizi daha da duygulandırmıştı.

Ammar'ı kucaklayarak dua etti.

– Allah'ım, Ammar ve ailesini Cennet'ine al. Bu iyiliklerle, güzelliklerle bezenmiş insanları Cennet'te bir araya getir!”

HAZRETİ BİLÂL

Gecelerden bir geceydi. Yıldızların ışıltılı parladığı, yalnızca böcek ve kuş seslerinin duyulduğu sessiz, sakin bir gece. Bilâl isimli bir köle, hurma ağacının altına uzanmış, gökyüzünün o doyumsuz güzelliğine dalmıştı. Neler düşünüyordu kim bilir? Yıllardan beri özlemine çektiği ülkesini mi? Kölelikten önceki yıllarını mı? O mutlu çocukluk günlerini mi? Kim bilir, belki de, gökyüzünü, yıldızları, böcekleri, kuşları, düşünüyordu. Bu güzellikleri var edeni düşünüyordu.

Böyle dalgın dalgın düşünürken, bir gölgenin kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Dikkatle baktı. Gelen Hazreti Ebubekir'di. Hurma ağaçlarının arasından sessizce yaklaşıyordu. Meraklanmıştı Bilâl. Hemen ayağa kalktı.

Hazreti Ebubekir, gülümseyerek onun yanına oturdu.

– Seni görmeye geldim, Bilâl, diye fısıldadı. Çok önemli, kutlu bir davette bulunmak için geldim.

Bilâl şaşırılmıştı.

– Davet mi? Benim gibi bir köleyi, hem de siyah renkli bir köleyi kim, nereye davet eder ki?

Hazreti Ebubekir gülümsedi:

– İnsanlar eşittir Bilâl. Zengin, yoksul, köle, efendi, bütün insanlar eşittir!

Bilâl iyice şaşırmişti. Neler duyuyordu böyle. Zenginle yoksul, köleyle efendi, siyahla beyaz insanlar eşit olur muydu hiç!

– Yani, yani ben seninle eşit miyim, diye mırıldandı.

Hazreti Ebubekir:

– Elbette! Aramızda hiçbir fark yok.

Kulaklarına inanamıyordu Hazreti Bilâl: Onun bu şaşkınlığı sürerken, Hazreti Ebubekir tekrar fısıldadı:

– Seni Müslümanlığa, Müslüman olmaya davet ediyorum. Bilâl şaşkın şaşkın:

– Müslümanlık mı? O da ne ki?

Hazreti Ebubekir çevresine bakındı. Etrafta kimseler görünmüyordu. İyice rahatlayarak tane tane konuşmaya başladı:

– Müslümanlık, insanlar arasında ayırım yapmayan bir dindir. İnsanların birbirine iyilik etmelerini, kötülükten kaçınmalarını emreden bir din. Putlara tapmayı, çocukları kumlara gömerek öldürmeyi yasaklayan bir din. Allah'a ve Allah'ın Elçisine inananlara sonsuz mutluluklar sunan bir din. Ey Bilâl, Yüce Allah bütün bunları bildirmek için bir peygamber gönderdi.

Bilâl heyecanlanmıştı:

– Kim bu peygamber? Ben tanıyor muyum?

Hazreti Ebubekir:

– Tanıyorsun, dedi. Hani Mekke'nin en güvenilir, en doğru sözlüsü var ya!

Hazreti Bilâl düşünmeye hiç gerek duymadan:

– Muhammed, dedi: Ebu Talib'in yeğeni Muhammed! Demek, Yüce Allah O'nu peygamber olarak görevlendirdi. Vallahi O'na inanırım. O ne söylese inanırım. Çünkü O'nun yalan söylediği duyulmamıştır. Bana hemen Müslümanlığı öğret ey Ebubekir, hemen!

Hazreti Ebubekir mutlulukla gülümsedi:

– Senin kalbini de, Allah ve peygamber sevgisiyle dolduran Yüceler Yücesi Rabbi-me şükürler olsun. Şimdi benim söylediklerimi tekrar et ey Bilâl:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Mutluluktan gözlerinin içi gülüyordu Hazreti Bilâl'in. Hemen tekrarladı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Artık Müslümandı. Köleliğini, ezilmişliğini, siyah renkli oluşunu, bir anda unutmuştu. Coşku içinde Kâbe'ye koştu ve putları birer birer devirmeye başladı. Kâbe'deki putların devrilmesi bütün Mekke'ye yayılmıştı. Öfke içindeydi müşrik-

ler. Kim yapmıştı bu işi? Kimdi bu korkusuz çılgın? Kim? Kim?

Kısa bir araştırmadan sonra gerçeği öğrendiler. Putları bir köle devirmişti. Hem de siyah bir köle! Akıl alacak gibi değildi. Bir köle, siyah bir köle böyle çılgınca bir işe kalkışsın ha. Yoksa? Yoksa o da mı Müslüman olmuştu? Bunu düşünmek bile istemiyorlardı. Özellikle de, Hazreti Bilâl'i satın alan Ümeyye! Öfkeden çıldıracak gibiydi Ümeyye! Sağa sola koşuyor, bağırıp çağırıyordu:

– Hayır! Hayır! Benim kölem Müslüman olamaz!

– Çabuk getirin onu! Çabuk! Çabuk!

Kısa bir süre sonra, Hazreti Bilâl'i sürükleyerek getirdiler.

Çılgın gibi saldırdı Ümeyye:

– Söyle! Sen de mi Müslüman oldun yoksa!

Hazreti Bilâl:

– Evet, diye cevap verdi. Yüce Rabbime şükürler olsun ki Müslümanım artık.

Ümeyye bir an öylece kalakaldı. Bu siyah köle nasıl konuşabiliyordu böyle. Kime güveniyordu.

Onun düşünceye daldığını gören Ebu Cehil alaycı alaycı güldü:

– Yazıklar olsun ey Ümeyye, diye çıkıştı. Kölen hem Müslüman oluyor hem putlarını deviriyor, hem de sana korkusuzca cevap veriyor. Sen ise hâlâ düşünüp duruyorsun! Yazıklar olsun sana!

Ebu Cehil'in bu sözleri iyice çılgına çevirmişti Ümeyye'yi! Hazreti Bilâl artık en ağır işkencelerle karşı karşıyaydı. Boynunda bir iple, sokak sokak gezdiriliyordu. Tekmeleliyor, yumruklanıyor, taşlanıyordu. Bunlarla da yetinmiyordu müşrikler. Onu, kızgın kumlara yatırarak, üzerine kocaman bir taş yerleştiriyor ve bağırıyorlardı:

– Ya Müslümanlıktan vazgeçeceksin ya da bu kızgın güneşin altında aç susuz, ölüp gideceksin!

Hazreti Bilâl'in cevabı ise hep aynıydı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Hazreti Ebubekir, bu işkenceleri duyar duymaz hemen

Ümeyye'ye koştu:

– Bir insana bunca işkence yapılır mı? Hiç mi Allah'tan korkmazsın Ey Ümeyye! Ümeyye sinsi sinsi güldü:

– Ben yalnızca putlardan korkarım. Eğer o zavallı köleyi çok seviyorsan onu satın al da kurtar!

Hazreti Ebubekir:

– Ben insanların alınıp satılmasına karşıyım, diye cevap verdi. Bilâl'i serbest bırakman için ne kadar para istersen vermeye hazırım.

Ümeyye gülümseyerek arkadaşlarına döndü:

– Görüyor musunuz? Ebubekir kölelerin alınıp satılmasına karşıymış.

Gülüştürmeye başladılar. Hazreti Ebubekir onlara hiç aldırmadı. Ümeyye'nin istediği parayı hemen ödeyerek, Hazreti Bilâl'in üstündeki taşları kaldırdı.

– Hepinize duyururum ki, Bilâl artık serbesttir, dedi. Artık benim de kölem değildir.

Hazreti Bilâl mutluydu. Hem işkenceden hem kölelikten kurtulmuştu. Ama mutluluğunun gerçek sebebi Müslüman olmasıydı. Bu olay Mekke'de günlerce konuşuldu: Allah düşmanları: “Bu Ebubekir aklını kaçırmış olmalı” diyorlardı. “Bir köleyi satın alıp, özgürlüğüne kavuşturmuş.” Oysa bilmiyorlardı ki Hazreti Ebubekir bu davranışıyla Allah'ın sevgisini daha çok kazanmıştı. Öyle ki, bu olay üzerine yeni bir vahiy daha gelmiş ve Yüce Allah, onun bu davranışını övmüştü. Bundan daha büyük mutluluk olabilir miydi?

HAZRETİ ZİNNÛRE

Zavallı bir cariyeydi Zinnure. Yani, kadın köle. Bütün köleler, cariyeler gibi onun da kimi kimsesi yoktu. Yarı aç yarı tok gün boyu çalışır dururdu. Putlara inanmazdı Zinnûre. Bu ağaçtan ve taştan heykelciklere dua edenlere de için için acırdı. Ama hiç sesini çıkaramazdı. Çünkü bir cariyeydi o. Düşüncesini söylemeye hakkı yoktu ki.

Sevgili Peygamberimizin insanları İslâm dinine davet ettiği günlerdi. Bu çağrışı duyan Zinnûre'nin kalbi sevinçle doldu. Ve hemen Müslüman oldu. Müslüman olmuştu ama bunu herkesten gizliyordu. Gizli gizli dua ediyor, gizli gizli namaz kılıyordu.

Bir gün namaz kılarken gördü onu Ebu Cehil. Gördü ve hemen kırbacını eline aldı. Acımasızca vuruyor, vuruyordu. Hazreti Zinnûre hiç aldırmadan namazına devam ediyordu. Onun bu davranışı daha da öfkelenirdi Ebu Cehil'i. Yerden kocaman bir taş aldı ve kutlu cariyenin kafasına indirdi.

Bir anda dünyası karardı Hazreti Zinnûre'nin. Artık göremiyordu. Kör olmuştu. Bu hâldeyken namazını tamamladı. Sonra da, Ebu Cehil'in acımasız dayağından kaçıp kurtulmak istedi. Ama nasıl kaçacaktı. Hiçbir şey göremiyordu ki. Ayağı bir taşa takılıp düştü. Kalktı, tekrar, koşmaya çalıştı. Bu kez bir hurma ağacına çarptı. Ebu Cehil onun kör olduğunu anlamıştı.

Kahkahalar atarak bağırmaya başladı.

– Ey nankör cariye. Anladın mı şimdi? Anladın mı putlarımızın seni nasıl cezalandırıp, kör ettiğini!

O günden sonra, Hazreti Zinnûre'ye yiyecek içecek vermedi Ebu Cehil. Nasıl olsa gözleri görmüyordu. Bir işe yaramaz, hizmet edemez olmuştu. “Ölüp gitsin!” diyordu. Yalnızca böyle demekle kalmıyordu. Yoruluncaya kadar kırbaçlıyordu bu zavallıyı.

Bir gün, yine dayak atmaktan yorulmuş, nefes nefese bir köşeye oturmuştu. Biraz sonra Ebu Leheb çıkageldi. Yanında köleleri de vardı. Hazreti Zinnûre'nin hâline bakıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Sonra kölelerine döndü.

– Bakın, dedi. Şu zavallı cariyenin hâline bakın. Gözleri görmez oldu artık. Eğer Müslüman olursanız, putlarımız sizi de böyle kör eder işte!

Daha sözlerini tamamlar tamamlamaz, Hazreti Zinnûre'nin haykırışı duyuldu.

– Hayır! Beni putlarınız kör etmedi, ey akılsız adam!

Ebu Cehil'le ve Ebu Leheb öfkeyle bakıştılar. Ebu Leheb'in kırbacı kutlu cariyenin yüzünde şakladı. Kinle bağırdı:

– Demek öyle ha! Putlarımız kör etmedi ha!

Hazreti Zinnûre kırbaç sesleri arasında dua etmeye başladı.

– Allah'ım, ben bu hâlimle de mutluyum. Çünkü Müslüman'ım. Ey Rabbim, gözlerime tekrar ışık ver. Tekrar eskisi gibi görmeye başlayayım.

Bunu kendim için istemiyorum Yarabbi. Senin Yüceliğini görmeleri, senin Yüceliğine inanmaları için istiyorum! Duasını henüz bitirmişti ki mutlulukla gülümsedi. Görüyordu artık. Yüceler Yücesi Allah, duasını kabul etmişti.

– Şükürler olsun, diye haykırdı. Rabbim duamı kabul etti. Görüyorum artık, görüyorum!

Ama bu sevincinin sebebi, tekrar görmeye başlaması değildi. Duası kabul olmuştu ya! Bu acımasız insanlara Müslümanlığın Yüceliğini göstermişti ya! Bu mutluluk yeterdi ona.

Müşrikler şaşkındılar. Gerçekten görüyor muydu bu cariye? Hayır, hayır, böyle bir şey olamazdı. Ebu Leheb kölelerine döndü:

– İnanmayın ona! Yalan söylüyor, inanmayın!

Bu sırada Hazreti Zinnure, yerden bir taş alarak Ebu Leheb'e fırlattı. Taş, Ebu Leheb'in başına çarpmıştı. Herkes donakalmıştı. Demek, gerçekten görmeye başlamıştı bu kadın! Ebu Leheb telaşla baktı kölelere. Ya bu köleler de Müslüman olursa!

Bir yandan Hazreti Zinnûre'ye vurmaya bir yandan da kölelere seslenmeye başladı:

– Onun gözlerini putlarımız açtı! Sakın inanmayın ona!

HABEŞİSTAN'A YOLCULUK

Bütün bunlara rağmen, Müslümanların sayısı her geçen gün daha da çoğalıyordu. Ama uğradıkları işkenceler de dayanılacak gibi değildi. Sevgili Peygamberimiz onları bu işkencelerden kurtarmak için:

– Bir süre Mekke'den ayrılmanızı uygun görüyorum, dedi.

Müslümanlar bu karara hem sevinmiş, hem de üzülmüşlerdi. Seviniyorlardı; çünkü işkencelerden kurtulacaklardı. Üzüyorlardı; çünkü Allah'ın Elçisinden ayrılacaklardı.

Onların bu duygularını anlayan Allah'ın Elçisi:

– Üzülmeyin, diye gülümsedi. Yüce Allah bizi herhâlde tekrar kavuşturacaktır!

Bu sözler herkesi rahatlatmıştı.

– Nereye gitmemizi uygun buluyorsunuz, ey Allah'ın Elçisi, dediler.

Sevgili Peygamberimiz:

– Habeşistan denilen ülkeye gitseniz iyi olur. Çünkü orada herkese çok iyi davranan, merhametli bir kral var, cevabını verdi.

Bir süre sonra on beş kişilik bir Müslüman grubu Habeşistan'a doğru yola koyulmuştu. “Yarabbi!” diyorlardı yol boyunca “Peygamberimizin o kutlu yüzünü bir daha görebilecek miyiz, ya Rabbi?”

Mekke'den çıkarken başlarını çevirdiler. Allah'ın Elçisinin evine uzun uzun baktılar, baktılar. Sonra, gözlerindeki yaşları silerek tekrar yola koyuldular.

Habeşistan Kralı Müslümanları çok iyi karşılamıştı. Onlara, ibadetlerini diledikleri gibi yapabileceklerini, ülkesinde huzur ve mutluluk içinde yaşayabileceklerini söyledi. Kralın bu davranışı onları hem sevindirmiş hem de duygulandırmıştı. Kendi kendilerine: “Keşke öbür kardeşlerimiz de buraya gelseler, rahat etseler!” diyorlardı.

Kral onların bu düşüncelerini öğrenir öğrenmez:

– Burada bir süre kalın. Eğer gerçekten rahat ettiğinize inanırsanız, dostlarınızı da çağırın. Hepinizi ülkemde misafir etmeye hazırım, dedi.

Aradan bir süre geçti. Müslümanlar gerçekten de rahata kavuşmuşlardı. İbadetlerini rahatça yapabiliyorlardı. Mekke'ye haber göndererek durumu bildirdiler. Sevgili Peygamberimiz, bu güzel haber üzerine, bir grup Müslüman'ın daha Habeşistan'a gitmesini uygun buldu.

Birkaç hafta sonra, Habeşistan'daki muhacirler, yeni gelen arkadaşlarına kavuşmanın mutluluğu içindeydiler. Ama mutlulukları uzun sürmedi. Çünkü Mekkeli müşrikler, olup bitenleri haber almış ve aralarından birkaç kişiyi Habeşistan'a göndermişlerdi. Maksatları, Müslümanları geri almak ve yolda öldürmektir. Peki, ama Habeşistan kralı Müslümanları onlara verecek miydi acaba?

Ebu Cehil ve arkadaşları bunu da düşünmüşler, kralın gönlünü almak için ona kıymetli hediyeler göndermişlerdi. Kralın huzuruna çıkan Mekkeliler hemen hediyelerini sundular.

Sonra da geliş sebeplerini anlattılar:

– Ey büyük kral, işittik ki ülkenizde size sığınan Mekkeliler varmış. Onları bize verin efendim. Çünkü sizin ülkenizin de huzurunu bozmalarından korkuyoruz, dediler.

Kral şaşkınlıkla:

– Onlar pek huzur bozucu kimselere benzemiyorlar, diye mırıldandı.

Hemen karşılık verdiler:

– Siz onları bilmezsiniz efendim. Gittikleri her yere kötülük saçarlar.

Kral biraz düşündü. Sonra, kendisine sığınanları çağırttı. Biraz sonra Müslümanlar kralın huzurundaydılar. Mekke'den gelenleri görünce durumu anlamışlardı. Müşrikler ise, onlara bakarak sinsininsin gülümsüyorlardı. Kral, her iki tarafın da birer sözcü seçmelerini emretti. Müslümanlar Hazreti Cafer'i; müşrikler ise Amr isimli bir arkadaşlarını sözcü olarak seçtiler.

Amr hemen söze başladı:

– Ey büyük kral, az önce bu Müslümanların ne kadar saygısız olduklarını gördünüz. Çünkü içeri girdiklerinde sizin karşınızda eğilmediler bile.

Kral:

– Ben de şimdi bunu soracaktım, dedi ve Hazreti Cafer'e döndü:

– Söyleyin bakalım benim önümde neden eğilmediniz?

Hazreti Cafer:

– Biz Müslümanlar yalnızca Yüce Allah'ın huzurunda eğilir, yalnızca O'na secde ederiz.

Amr ve arkadaşları için için gülüyorlardı.

– Habeşistan'ın büyük kralı herhâlde onları cezalandıracak, diye fısıldaştılar.

Müslümanlar ise sessizce kralın kararını bekliyorlardı. Kral, kısa bir süre düşündükten sonra, Hazreti Cafer'e döndü:

– Demek yalnızca Allah'a secde edersiniz.

Merak ettim doğrusu, anlatın bakalım sizler nasıl insanlarsınız?

Amr hemen atıldı:

– Onlar putlara inanmayan, putları kötüleyen insanlardır efendim. Üstelik bambaşka bir dine bağlanmaya başladılar.

Kral iyice meraklanmıştı.

– Bambaşka bir din ha? Nasıl bir din imiş bu?

Hazreti Cafer Sevgili Peygamberimizden öğrendiği gibi tane tane konuşmaya başladı.

– Ey kral, Mekkelilerin pek çoğu bilgisiz insanlardı.

Hem bilgisiz hem de acımasız. Putlara inanır, onlardan yardım dilerlerdi. Akrabalarına, komşularına saygı göstermezlerdi. Yoksullara, düşkünlere, öksüzlere, yetimlere acımazlardı. Çocuklarını diri diri kızgın kumlara gömerlerdi. Günün birinde Yüce Allah bir peygamber gönderdi. O peygamber ki, tâ çocukluğundan beri iyiliği, doğruluğu, yardımseverliği ile tanınırdı. Herkes O'na saygı gösterir ve güvenirdi. Bizi Allah'ın varlığına, birliğine davet etti, O Kutlu Elçi. Ağaçtan taştan putlara inanmamızı, tapmamızı yasakladı. Bizi, her türlü kötülükten uzaklaşmaya, iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe, sözün kisası Müslüman olma-

ya çağırđı. Biz de O'nun bu çağrısına uyarak Müslüman olduk. İşte bu yüzden de, bunlar bize düşmanlık etmeye başladılar. Saldırdılar, alay ettiler, akla gelmeyecek işkenceler yaptılar. Bu nedenle, yerimizi yurdumuzu bırakıp ülkenize geldik. Çünkü Peygamberimiz bize sizin merhametli bir kral olduğunuzu söyledi.

Kral, çok etkilenmişti bu sözlerden. Uzun uzun düşündü. Bu sırada, Hazreti Cafer, Amr'a döndü:

– Şimdi sana birkaç soru soracağım ey Amr. Hiç değilse, bu kez doğruyu söyle. Birinci sorum şudur: Bizden biri, kimseyi öldürdü mü?

– Hayır, diye cevap verdi Amr.

Hazreti Cafer,

– Aranızdan hiç kimseye borcumuz var mı?

Amr:

– Hayır.

Hazreti Cafer:

– Kimsenin malını haksız yere aldık mı?

– Hayır.

Hazret Cafer:

– O hâlde, bizi niçin alıp götürmek istiyorsunuz?

Amr, bir Hazreti Cafer'e, bir krala baktı.

– Şeyy... diye kekeledi: “Allah'a inandığınız için.”

Bu konuşmaları sessizce dinleyen kral öfkelenmişti.

Amr'a çıkıştı:

– Ben adaletli bir insanım. Ne onları size veririm ne de onlara bir kötülükte bulunurum.”

Sonra Müslümanlara döndü:

– Yemin ederim ki, peygamber olduğunı söylediğiniz kişi gerçekten de Allah'ın Elçisidir. Yemin ederim ki, benim ülkeme gelseydi O'na herkesten çok saygı gösterir, hizmetinde bulunurdum. Bundan böyle ülkemde huzur ve mutluluk içinde yaşayın. Dilediğiniz gibi ibadetinizi yapmaya devam edin. Dilediğiniz kadar kalın, dilediğiniz zaman ülkenize dönün. Müşrikler şaşırılmışlardı.

Amr:

– Bu kral da mı Müslüman olacak acaba, diye fisıldadı.

Arkadaşları telaşla mırıldandılar:

– Öyle görünüyor. Belki bizi cezalandırır bile. Hemen kaçalım bu ülkeden.

HAZRETİ HAMZA

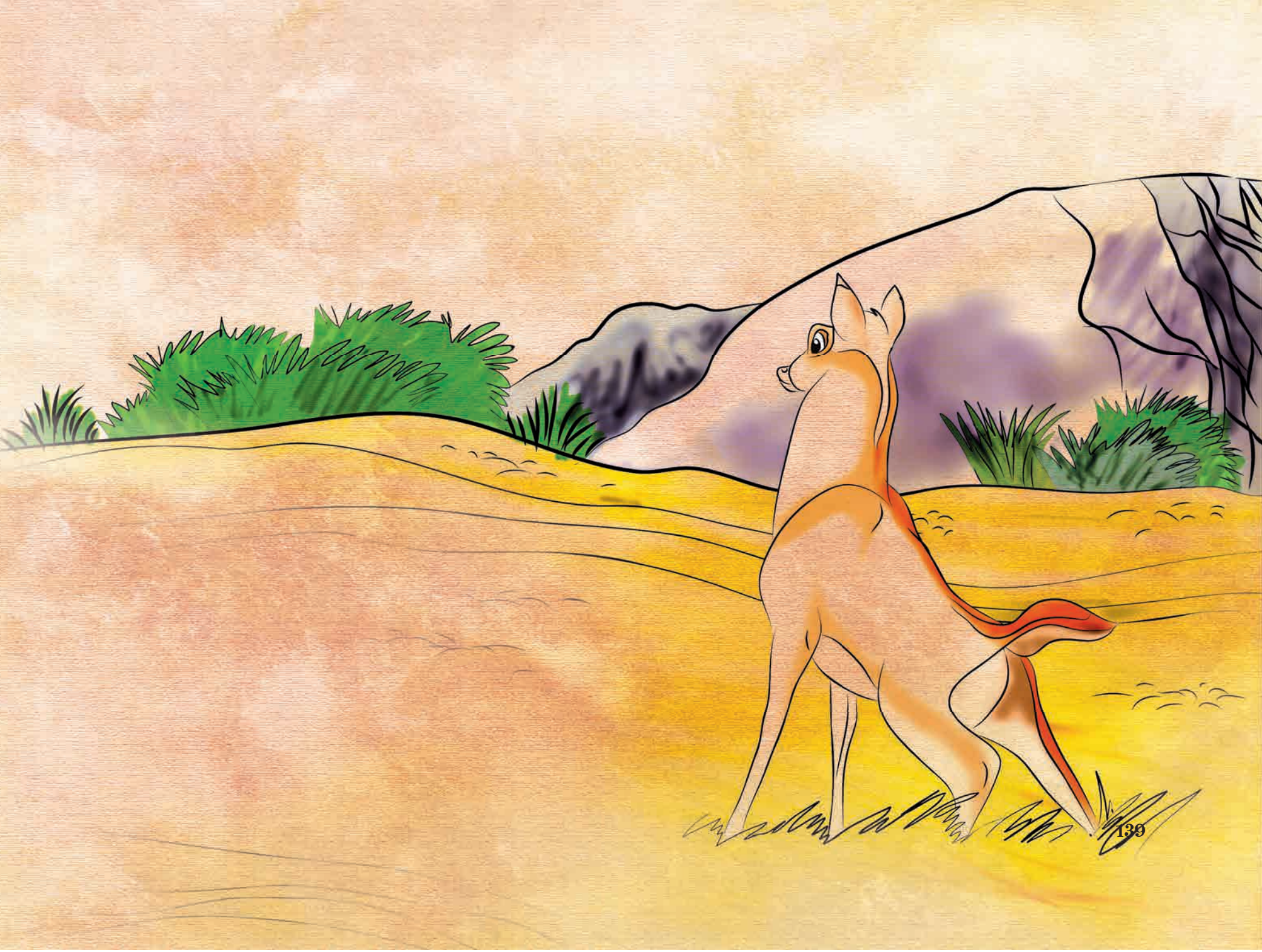
O yıllarda, Mekke’de gücü kuvvetiyle tanınan iki kişi vardı. Ünleri yalnızca Mekke’ye değil, en uzak şehirlere kadar yayılmıştı. Her ikisi de iri yarıydı. Çok iyi kılıç kullanırlardı. Korku nedir bilmezlerdi. Yürüdükleri zaman, bastıkları toprak titrerdi sanki. Onlardan birinin geldiğini görenler, hemen kenara çekilirlerdi. Ebu Cehil’le, Ebu Leheb’in en büyük korkusu da, bu iki korkusuz kişinin Müslüman olmasıydı. Onların, Müslüman olmaması için putlarına yalvarıp duruyorlardı. Bir araya geldiklerinde sık sık bu konuyu konuşuyorlardı. “Ya onlar da Müslüman olursa?” diyordu Ebu Cehil. Onlar da Müslüman olursa, ne yaparız?

– Haklısın, diye cevap veriyordu Ebu Leheb. O zaman, çok zor durumda kalırız.

Bu korkularında haksız da sayılmazlardı hani. Böyle bir durumda çok güçlenecekti Müslümanlar. Üstelik bu iki kişiden birisi, Ebu Talib’in kardeşiydi. Yani Sevgili Peygamberimizin amcasıydı. Hamza ve Ömer’di bu gözü pek kişinin adı! Hazreti Hamza, Allah’ın Elçisinin amcalarından biriydi. Kutlu yeğenini çok severdi. Ama henüz Müslüman olmamıştı. Oysa Sevgili Peygamberimiz onun da sonsuz mutluluğa ulaşmasını o kadar çok istiyordu ki.

Avcılıkla geçimini sağlardı Hamza. Her gün, okunu yayını alır, kılıcını kuşanır, avlanmaya çıkardı. Türlü türlü tehlikelerle karşılaşırdu av sırasında. Ama hiçbir şeyden

çekinmezdi. Vahşi hayvanlardan bile. Bütün bunların yanı sıra, pek de iyi kalpliydi. Avdan döndüğünde, önce Kâbe'ye uğradı. Sonra da, doğruca yoksulların yanına. Avladıklarının önemli bir kısmını onlara dağıtırdı. Bu yüzden de tüm yoksulların, kimsesizlerin sevgisini kazanmıştı.

Bir gün yine ava çıkmıştı. Dikkatlice çevresini süzüyordu ki, uzaktaki derecikten su içmekte olan bir ceylan gördü. Sessizce yaklaştı, yaklaştı. Ceylancık her şeyden habersiz şıpır şıpır su içiyordu. Hamza okunu eline aldı. Yayını gerdi. Ceylanı vurmak üzereydi artık. Ama tam o anda beklenmedik bir şey oldu. Ceylan başını çevirip, baktı ona. Kurtulamayacağını anlamıştı. Yalvarır gibi bakıyordu. Onun bu bakışları, çok duygulandırmıştı bu korkusuz Mekkeliyi. "Nasıl kıyarım böyle zavallıya." diye mırıldandı. Ceylanı ürkütmemek için çekinircesine, sessizce uzaklaşmaya başladı. Artık, canı hiç avlanmak istemiyordu. Hemen geri döndü. Her zaman olduğu gibi, şehre girişinde önce Kâbe'ye uğradı. Tam bu sırada yaşlı bir kadın koşarak geldi.

– Ey Hamza, dedi nefes nefese. Olanları duydun mu?

Hamza merakla:

– Olanları mı? Ne oldu ki?

Yaşlı kadın:

– Daha ne olsun. Ebu Cehil, yeğenin Muhammed'e çok kötü sözler söyledi. Üstelik bununla da kalmayıp, başına taştan bir putla vurarak onu yaraladı.

Çok öfkelenmişti Hamza. Yaşlı kadın, devam etti:

– Yeğenin az önce Mekkelileri İslâm dinine davet etti. Daha sözlerini tamamlamaya fırsat bırakmadan, saldırdı Ebu Cehil.

Hamza, daha fazla dinleyemedi onu. Hemen yerinden fırladı. Bu sırada Ebu Cehil, evinin önünde oturmuş, Sevgili Peygamberimize yaptıklarını anlatıyordu. Üstelik öyle alaycı sözlerle anlatıyordu ki, başta Ebu Leheb olmak üzere tüm dostları katıla katıla gülüyorlardı.

Bir ara, birdenbire sustu Ebu Cehil. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Arkadaşları onun bu hâline şaşırılmışlardı.

Ebu Leheb:

– Ne oldu dostum, dedi. Neden sustun?

Ebu Cehil cevap verecek durumda değildi. Parmağıyla karşı tarafı işaret etti. Yanındakiler, onun işaret ettiği tarafa başlarını çevirdiler. Çevirmeleriyle birlikte de, kalpleri korkuyla çarpmaya başladı. Hamza geliyordu. Öfkeyle, koşa koşa geliyor-

du! Allah düşmanları korkuyla başlarını öne eğmişlerdi ki, Ebu Cehil bir anda yerde buluverdi kendini. Yüzü, gözü kan içindeydi.

Bütün gücüyle bir daha vurdu Hamza!

– Kardeşimin oğluna kötü sözler söylersin ha, diye bağırdı.

Sonra ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Arkadaşlarını yerden kaydırmaya çalışan müşrikler:

– Haydi! Tüm dostlarımızı toplayıp, iyi bir ders verelim şu Hamza'ya, diye bağıştılar.

Ama onlara hemen engel oldu Ebu Cehil. Yüzündeki kanları silerek, mırıldandı:

– Sakın dokunmayın Hamza'ya. Yoksa bize kızar da Müslüman olur!

Ebu Cehil'in saldırısı, kötü sözleri Sevgili Peygamberimizi çok üzmüştü. Bir köşeye oturmuş, üzgün üzgün düşünceye dalmıştı ki, Hamza çıkageldi:

– Üzülme sevgili yeğenim. Sevinmelisin artık. Ona öyle bir ders verdim ki, dedi.

Allah'ın Elçisi cevap verdi:

– Ben böyle şeylere sevinmem.

Bu cevaba şaşırılmıştı Hamza. Demek, en büyük düşmanına dayak atıldığı hâlde sevinmiyordu. Peki, ama neden? Bu yeğenini hiç anlayamıyordu doğrusu.

– Seni sevindirmek için başka ne yapabilirim ki?

Sevgili Peygamberimiz:

– Beni, ancak, senin Müslüman olman sevindirir.

Duygulanmıştı amcası. Bir an düşünceye daldı. Bu sırada, Allah’ın Elçisi, ona Kuran’ı Kerim’den ayetler okumaya başladı. Bu ayetleri dinlerken, içi huzurla, mutlulukla dolmaya başladı Hamza’nın...

Ama yine de kararsızdı.

– Bu gece düşünüp yarın kararımı bildireyim, diye uzaklaştı.

Gece boyunca düşündü Hamza. Kulağında Sevgili Peygamberimizin okuduğu âyetler çınliyordu. Hemen ezberlemiş olduğu bu kutlu sözleri, birkaç kez tekrar etti. Her tekrar edişinde bir başka sevinç, bir başka mutluluk duyuyordu. Bir an önce, sabahın olmasını bekliyordu şimdi. Ve günün ilk ışıkları Mekke’yi aydınlatırken, Sevgili Peygamberimizin huzurundaydı. Müslüman olmuştu artık!

Öğleye doğru, müşrikler Kâbe’de toplanmış, korkulu ve üzgün bakışlarla Hazreti Hamza’yı dinliyorlardı. Şöyle diyordu, bu iyi yürekli kahraman:

– Ey Mekkeliler, herkes duysun ki, Abdülmuttalib oğlu Hamza Müslüman olmuştur. Hamza’nın yüreğini İslâm nuruyla dolduran Yüce Rabbime şükürler olsun!

Bu sözleri duyar duymaz, “Eyvah” diye fısıldadı Ebu Cehil:

– Korktuğumuz başımıza geldi.

HAZRETİ ÖMER

Hazreti Hamza'nın aralarına katılması, Müslümanları çok sevindirmişti. Özellikle de, Ömer'in kız kardeşini. Müslüman olan bu kutlu kadının yüreği ümitle doluvermişti. "Ömer de, Hamza gibi Müslüman olur herhâlde." diye düşünüyordu. Düşündükçe sevinçten içi içine sığmıyordu. Evet, ağabeyi Ömer, yığitti, mertti. Ama yüreğinde Allah sevgisi olmadıkça, yigitlik mertlik nereye yarardı ki.

Ah, ne olurdu o da Müslümanlığı seçseydi. O zaman bambaşka bir insan olurdu elbet. Daha güçlü, daha korkusuz, ama sevgi dolu bir insan. Tıpkı Hazreti Hamza gibi. Hazreti Hamza'nın Müslüman olmasından sonra, iyice kaygılanmaya başlamıştı müşrikler. Bu olayın ardından hemen toplandılar. Ebu Cehil, bu önemli toplantıya Ömer'i de çağırmişti. Bütün ümidi ondaydı.

Hemen söze başladı Ebu Cehil:

– Ey Mekkeliler, bildiğiniz gibi, Hamza da Müslüman oldu. Onlar gitgide güçleniyor, biz ise zayıflıyoruz. Bu gidişe artık bir son vermemiz gerek. Tek çaremiz var: "Muhammed'i öldürmek!" O ölürse, çevresindekiler dağılıp, tekrar bizim yanımıza dönerler.

Bir ara sustu. Göz ucuyla Ömer'i süzdü.

Sonra, yüksek sesle devam etti.

- Ebu Talib'in yeğenini öldürecek olana, yüz deve ve yüz altın vereceğim! Tam yüz deve ve yüz altın!

Kısa bir sessizlik oldu. Herkesi bir düşünce almıştı. "Yüz deve ve yüz altın!" Bu ne büyük ödül! böyle. Üstelik bu işi başaran kişi, parmakla gösterilecekti. Ünü bütün Mekke'ye, bütün komşu kentlere yaylacaktı o kahramanın. Ama Ebu Talib'in

yetimini öldürmek, hiç de kolay değildi. Müslümanlar onun için canlarını vermekten çekinmezlerdi. Hem, aralarına Hamza da katılmıştı artık. Yeğenine dokunanı sağ bırakmazdı o.

Müşrikler bunları düşünürken, Ebu Cehil'in sesi duyuldu:

– Tekrar ediyorum. Yüz deve ve yüz altın! Yok mu aranızda bu işi yapacak kahraman!

Aynı anda sert bir ses duyuldu:

– Ben! Ben varım!

Bakışlar bu sesin sahibine çevrildi.

Ömer'di o! Yiğitler yigidi Ömer! Korkusuz Ömer! Bastığı yeri titreten Ömer!

– Develerin de, altınların da senin olsun, dedi Ömer. Bu işin onuru bana yeter!

Ebu Cehil, sevinçle Hazreti Ömer'e sarıldı.

– Biliyordum zaten! Böyle bir cevap vereceğini biliyordum. Çünkü böyle güç bir işi ancak sen başarırısın!

Müşrikler, daha şimdiden Ömer'i kutlamaya başlamışlardı. Bu işi olmuş, bitmiş sayılırdı artık! Ömer gibi bir yiğit, sözünü yerine getirmez miydi hiç!

KIRKINCI MÜSLÜMAN

Gururla yürüyordu Ömer. Üstelik öfke içindeydi de. Böyle işlere giriştiğinde hep öfkeli olurdu zaten. Yolda, Nuaym isimli bir komşusuyla karşılaştı. Onun bu öfkeli ve gururlu hâlini gören Nuaym, yine bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Çekingeng çekingeng yaklaştı:

– Böyle elinde kılıcınla nereye gidiyorsun ey Ömer?

Ömer öfkeyle cevap verdi:

– Muhammed’i öldürmeye!

Kulaklarına inanamıyordu Nuaym. “Hemen koşup Allah’ın Elçisine haber vereyim!” diye düşündü. Ama korkuyordu.

Güçlkle konuştu:

– Vazgeç bu düşünceden Ömer. O’nu öldürmek öyle kolay mı? Müslümanlar bir an bile yanından ayrılmıyorlar. Diyelim ki, bir fırsatını bulup öldürdün. Onların elinden nasıl kurtulacaksın? Üstelik Hamza da onlara katıldı!

Bu sözlere çok öfkelenmişti Ömer. Hemen Hazreti Nuaym’ın yakasına yapıştı.

– Sen de mi Müslüman oldun yoksa! Söyle sen de mi?

Nuaym, gerçekten de çok önceleri Müslüman olmuştu. Ama gizliyordu inancını.

– Ey Ömer, dedi. Kız kardeşinle kocası bile Müslüman oldu. Hiç değilse onların hatırı için bu kararından vazgeç!

Ömer, neye uğradığını şaşırmişti. Duyduklarına inanamıyordu sanki. Neler söylüyordu bu adam. Demek, kız kardeşi bile Müslüman olmuştu.

– Hayır, diye haykırdı. Hayır, benim kardeşim Müslüman olamaz!

Hazreti Nuaym'ın yakasını bırakıp, kız kardeşinin evine doğru koşmaya başladı. Bu sırada, Ömer'in kız kardeşi ile kocası Hazreti Said yeni bir sûreyi ezberlemeye çalışıyorlardı. Hazreti Said, bir kâğıt parçasına yazdığı kutlu sûreyi yüksek sesle okuyor, eşi de onu dikkatle dinliyordu.

Biraz sonra, şiddetli bir gürültü duydular. Donakalmışlardı. Kapıyı tekmeleyerek içeri giren Ömer, karşılarında duruyordu. Hemen ellerindeki kâğıdı saklamaya çalıştılar. Öfkeyle bağırdı Ömer:

– Nedir o gizlediğiniz?

Karı-koca endişeyle bakiştılar.

Ömer daha bir öfkeyle bağırdı:

– Verin bakayım onu!

Hazreti Said:

– O kâğıt parçasına abdest almadan dokunamazsın Ey Ömer, diye karşılık verdi. Çünkü onun üzerinde Yüce Rabbimizin buyruğu yazılıdır.

Bu cevap Ömer’i öfkeden çılgına çevirmeye yetmişti:

– Demek duyduklarım doğruymuş! Siz de Müslüman oldunuz ha!

Acımasızca vuruyordu şimdi. Kızkardeşinin yüzü kan içinde kalmıştı. Kadıncağız, bir yandan kâğıt parçasını saklamaya çalışırken, bir yandan da:

– Yazıklar olsun sana, diye inliyordu. Öldürsen bile, yüce dinimizden dönmeyeceğiz.

Biraz sonra öfkesi dinmişti Hazreti Ömer’in. Kanlar içindeki kardeşine baktı. Yaptıklarına pişman olmuş gibiydi. Odanın bir köşesine çöktü. Başı ellerinde bir süre kalakaldı.

Sonra, pişmanlık içinde mırıldandı:

– Az önce okuduklarınızı dinlemek istiyorum.

Onun bu sözleri üzerine karı-koca sevinçle bakıştılar. Hazreti Said kâğıt parçasını aldı. Güzel, duygulu bir sesle okumaya başladı. Bu arada kardeşi, merakla Ömer’e

bakıyordu ki, bir de ne görsün. Ağabeyinin gözlerinden yaşlar süzülüyor mu? Evet, evet, yanlış görmüyordu. Ağlıyordu Ömer! O katı yürekli ağabeyi gitmiş, yerine duygulu, ince ruhlu, bambaşka bir adam gelmişti. Yüce Allah'ın buyruğu nasıl da etkilemişti onu. Hemen boynuna sarıldı ağabeyinin...

Sevinç gözyaşları dökerek,

– Müjdeler olsun sana Ey Ömer, dedi. Müjdeler olsun sana ey ağabeyim. Allah'ın Elçisinin duası kabul olmak üzere!

Ömer, hâlâ okunan sûrenin etkisi altındaydı. Kız kardeşinin müjdesiyle kendine gelerek sordu:

– Ne duası?

Hazreti Said, gülümseyerek cevap verdi.

– Allah'ın Elçisi, senin Müslüman olman için dua etmişti ey Ömer.

Birden, irkilerek ayağa fırladı Ömer:

– O'nu nerede bulabilirim?

Bu sırada Sevgili Peygamberimiz, dostlarıyla sohbet ediyordu. Biraz sonra, uzaktan Ömer görüldü. Allah'ın Elçisi ve Hazreti Hamza'nın dışında herkes heyecan-

lanmıştı. Telaşla bakiştılar. Ömer'in amacı neydi acaba? Belinde kılıcı olduğuna göre iyi niyetli değildi.

Hazreti Hamza, hemen kılıcını eline aldı:

– Korkmayın, kardeşlerim, dedi. Ömer'in niyeti iyiye ne âlâ. Eğer kötü bir amaçla gelmişse, benden çekeceği var!

Sevgili Peygamberimiz ise gülümsüyordu. Çünkü Yüce Allah, Hazreti Ömer'in ne amaçla geldiğini O'na bildirmişti. Biraz sonra yaklaştı Ömer! Gözleri hâlâ nemliydi.

Başını önüne eğdi, Allah'ın Elçisinin önünde durdu. Müslümanlar, şaşkınlıkla bakişiyordu. Ne olmuştu bu Ömer'e böyle? Onu hiç bu hâlde görmemişlerdi. Hazreti Hamza da şaşkınlık içindeydi. Yine de, ne olur ne olmaz diye, Ömer'in belindeki kılıcı çekip aldı.

Biraz sonra gülümseyerek sordu Allah'ın Elçisi:

– Niçin geldin Ey Ömer?

Hazreti Ömer, titrek bir sesle cevap verdi.

– Müslüman olmak için geldim!

Bu cevap, herkesi sevince boğmuştu. Hep bir ağızdan coşkuyla haykırdılar:

– Allahü Ekber!

Sevgili Peygamberimiz, kutlu elini, Hazreti Ömer'in kalbine koydu ve dua etti.

– Allah'ım Ömer'in kalbini nurlandır.

Müslümanlar yine coşkuyla haykırdılar.

– Allahü Ekber!

Allah'ın Elçisi:

— Söylediklerimi tekrar et Ey Ömer! “ Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.”

Hazreti Ömer, gözyaşları içinde tekrarladı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Bir kez daha haykırdı Müslümanlar:

– Allahü Ekber!

Mekke dağları “Allahü Ekber” sesleriyle inliyor, inliyordu! Müslümanlar, Hazreti Ömer'in iman etmesini birbirine sarılarak kutluyorlardı. Müşrikler ise merak içindeydiler. Kâbe'nin etrafında toplanmış, “Ömer niye gecikti acaba?” diye sorup duruyorlardı.

Bir ara, Ebu Cehil'e yaklaştı Ebu Leheb.

– İime bir kuşku düştü, dedi. Ömer'in başına bir iş gelmiş olmasın?

Ebu Cehil gülümsedi:

– Düşündüğün şeye bak. Ömer gibi bir kahramana kim dokunabilir ki?

Ebu Leheb'in içi yine de rahat değildi:

– Ya Müslüman olmuşsa?

Ebu Cehil katıla katıla gülmeye başladı:

– Bu da nerden aklına geldi. Ömer atalarının dinini bırakır mı hiç!

Onlar böyle konuşadursun, Hazreti Ömer'in mutluluğ sonsuzdu. Sevinç içindeydi. Coşkuluydu. Kendini daha güçlü, daha kuvvetli hissediyordu.

– Kaç kişi olduk, ey Allah'ın Elçisi?

Sevgili Peygamberimiz gülümsedi:

– Kırk. Seninle kırk kişi olduk!

Hazreti Ömer:

– O hâlde niçin hep birlikte Kâbe'ye gidip namaz kılmıyoruz?

Sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

– Ey Allah’ın Elçisi, yemin ederim ki, Kâbe’ye gidecek ve önüme gelen herkesi yüce dinimize davet edeceğim, dedi.

Onun bu sözleri Sevgili Peygamberimizi çok duygulandırmıştı: Ayağa kalktı:

– Kâbe’ye gidiyoruz. Hep birlikte Kâbe’ye gidiyoruz!

Müslümanlar coşku içinde haykırdılar:

– Allahü Ekber!

Müşrikler Kâbe’ye doğru yaklaşan kırk kişiye merakla bakıyorlardı. Ebu Leheb: “Bunlar nereye gidiyor böyle?” diye söylendi.

Sonra, öfkeyle homurdandı:

– Ömer başaramadı bu işi. Demiştin sana, içimde bir kuşku var, demiştin.

Ebu Cehil gülümsemeye çalışarak:

– Üzülme, Muhammed’i bulamamıştır herhâlde.

Sözlerini henüz tamamlamıştı ki, Ebu Leheb’in bağırması duyuldu:

– Hey! Neler görüyorum. Ömer değil mi bu?

Bu bağırtı, müşrikleri şaşkına çevirmişti. Yaklaşan kalabalığa dikkatle baktılar. Evet, Ömer onların arasındaydı. Hem de en ön sırada ve en büyük düşmanlarının yanında. Yanlış görmüyorlardı. Sevgili Peygamberimizin sağında Hazreti Ömer, vardı. Solunda da Hazreti Hamza. Kâbe'ye doğru yaklaşıyorlardı. Coşku içinde, korkusuzca yaklaşıyorlardı.

Ebu Leheb ellerini yüzünü kapadı:

– Ah, diye inledi. Bugünü de mi görecektik!

Ebu Cehil ise ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde homurdanıyordu.

– Sen de mi Ömer! Sen de mi?

Bu arada, Sevgili Peygamberimizle yanındakiler Kâbe kapısına yaklaşmışlardı. Tam içeri giriyorlardı ki, Hazreti Ömer, müşriklere doğru bakarak, haykırdı, düşmanlarına seslendi:

– Ey Allah düşmanları, duyanlar duymayanlara söylesin ki Hattab oğlu Ömer Müslüman oldu!

Müşrikler, donakalmış gibi bakışıp duruyorlardı.

AY BÖLÜNÜYOR

Gece yarısıydı. Ebu Cehil'i yine uyku tutmamıştı. Yatağından kalkmış, odanın içinde sıkıntıyla dolaşp duruyordu. Bir ara pencereye yaklaştı. Gökyüzünü seyretmeye başladı. Ay pırıl pırıldı. O bu güzelliklerin farkında bile değildi. "Ay gülümsüyor gibi" diye homurdandı. "Ömer Müslüman oldu diye, benimle alay ederek gülümsüyor sanki!" Bir an durdu. Tekrar Ay'a baktı. Gözleri birden sevinçle parladı. Hemen dışarı fırladı. Bir yandan nefes nefese koşuyor, bir yandan da heyecanla bağıırıyordu:

– Uyan Ey Ebu Leheb... Ey Ebu Leheb uyan!

Aslında böyle avaz avaz bağırmasına hiç gerek yoktu. Çünkü Ebu Leheb'i de uyku tutmamıştı zaten! O da aynı sıkıntılar içindeydi. Arkadaşının sesini duyunca heyecanlandı. Gecenin bu vaktinde böyle heyecanla bağırdığına göre bir müjde getiriyor olmalıydı.

Merakla seslendi.

– Ne var? Muhammed'i mi öldürdün yoksa?

Ebu Cehil heyecanla:

– Hayır, ama O'nu öldürmekten beter edeceğim, cevabını verdi.

Ebu Leheb iyice meraklanmıştı...

– Anlat, dedi. abuk anlat. Ne yapmayı dışünüyorsun?

Sinsi sinsi güldü Ebu Cehil:

– Hiç kimsenin aklına gelmeyen bir şey yapacağım O’na. Hiç kimsenin, dışüne-
meyeceği bir şey!

– Meraktan öldürecek misin beni, diye bağırdı Ebu Leheb. Ne duruyorsun anlat-
sana!

Ebu Cehil biraz nefeslendi:

– Dinle dostum, dedi. Yarın gece bütün Mekkelileri Kâbe’nin önünde toplayaca-
đım. Muhammed’i de çağıracağım tabii. Sonra da...

Ellerini sevinçle çırparak gülmeye başladı:

– Sonra da O’na diyeceğim ki...

Gülmekten konuşamıyordu Ebu Cehil.

Arkadaşı öfkelen-di:

– Söyle be adam, Ne diyeceksin O’na?

Ebu Cehil Ay’ı işaret etti.

– şunu görüyor musun, şunu?

Ebu Leheb Ay'a baktı:

– Görüyorum elbette.

Ebu Cehil:

– Hâlâ anlamadın mı? Ay'ı bölmesini isteyeceğim, bölmesini!

Ebu Leheb bir an düşünceye daldı. Sonra, mutlulukla gülümsedi:

– Eğer gerçekten peygamber isen, Ay'ı ortadan ikiye böl diyeceksin, öyle mi?

Ebu Cehil yine sinsi sinsi güldü.

– Tabii ya. Bu işi başarırsan biz de senin peygamber olduğuna inanırız, diyeceğim.

İki müşrik sevinçle kucaklaştılar.

Ebu Leheb:

– Dostlarımız, seninle ne kadar gurur duysalar azdır, dedi. Gerçekten de Mekke'nin en akıllı kişisi sensin!

Ebu Cehil gururla:

– Elbette öyleyim, cevabını verdi.

Sonra, kıskançlıkla mırıldandı:

– Bu yüzden de peygamberlik benim hakkımdı ya.

Ertesi gece, Mekkeliler Kâbe'nin önünde toplanmışlardı. Biraz sonra, Sevgili Peygamberimiz de Müslümanlarla birlikte toplantı yerine geldi. Herkes merak içindeydi...Ebu Cehil bu kadar insanı niçin çağırmıştı acaba? Ne yapacak ne söyleyecekti?

Biraz sonra Ebu Cehil'in sesi duyuldu.

– Senden bir isteğim var Ey Muhammed. Eğer bu isteğimi yerine getirirsen peygamberliğini kabul edeceğim.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Sonra sesler kesildi. Çıt çıkmıyordu artık. Bütün bakışlar, Sevgili Peygamberimizdeydi şimdi.

Allah'ın Elçisi her zaman olduğu gibi gülümsedi:

– Önce isteğini söyle.

Ebu Cehil kurnazca gökyüzüne baktı.

– Ay'ı ikiye bölmeni istiyorum!

Bu istek müşrikleri coşturmuştu. Ne kurnaz insandı bu adam! Ne akıllı insandı! Nasıl da güç durumda bırakmıştı Ebu Talib'in yetimini! Müslümanlar ise sessizce Sevgili Peygamberimizin cevabını bekliyorlardı.

Bu sırada Ebu Leheb bağırdı:

– Ey Muhammed, eğer gerçekten peygamber isen bu işi başarısın. Başaramazsan yalancı olduğun ortaya çıkar.

Yine sessizlik...

Bütün bakışlar yine Allah'ın Elçisindeydi. Sevgili Peygamberimiz, önce Yüce Allah'a dua etti. Sonra, Ebu Cehil'e döndü:

– Rabbim izniyle Ay'ı ikiye bölersem, gerçekten Müslüman olacak mısın?

Ebu Cehil:

– Elbette! Herkesin önünde söz veriyorum!

Başta Ebu Leheb olmak üzere, diğer müşrikler de sevinçle bağrıştılar:

– Biz de Müslüman olmaya hazırız. Yeter ki Ay'ı ikiye böl bakalım.

Sevgili Peygamberimiz başını gökyüzüne çevirdi. Ay'a baktı. Kalabalık sessizlik içindeydi. Kalpler heyecandan duracak gibiydi. Allah'ın Elçisi önce dua etti. Biraz bekledi. Sonra, meraklı bakışlar arasında sağ elini yukarı kaldırdı. İşaret parmağını Ay'a doğru uzattı. Ay'ı ikiye bölecek gibi, parmağını aşağıya doğru indirdi. Ve işte o anda, olan oldu! Ay, ortadan ikiye bölündü... Tekrar bütünleşti! Herkes şaşkınlık içindeydi.

Müslümanlar gözyaşları içinde haykırmaya başladılar.

– Allahü Ekber!

– Allahü Ekber!

Müşrikler ise, gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırıp duruyorlardı ki Hazreti Ömer'in sesi duyuldu.

– Haydi, siz de sözünüzü yerine getirin!

Ne yapacaklarını şaşırılmıştı müşrikler. Ebu Leheb öfkeyle, Ebu Cehil'e döndü.

– Bu işi sen açtın başımıza. Ne yapacağız şimdi?

Güç durumdaydı Ebu Cehil. Ne yapacaktı şimdi. Ne diye böyle bir istekte bulunmuştu sanki. Bir an düşündü. Yine sinsi sinsi gülümsedi.

Dostlarına seslendi:

– Muhammed'in nasıl bir büyücü olduğunu gördünüz değil mi?

O'nun ardından, Ebu Leheb hemen ortaya atıldı:

– Hem de ne büyücü! Doğrusu, bugüne kadar böylesini görmemiştim.

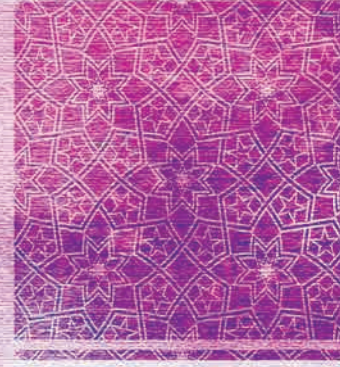

ACIMASIZ KARAR

Müslümanlar, artık Kâbe’de toplu hâlde namaz kılmaya başlamışlardı. Düşmanlarının öfke ve kin dolu bakışları arasında, sık sık Kâbe’ye geliyor, namazlarını kılıyor ve yine topluca geri dönüyorlardı. Herkese, her yerde İslâm dininin yüceliğini anlatıyorlardı. Müşrikler de boş durmuyorlardı tabii. Ama eskiden olduğu gibi, Sevgili Peygamberimizle de, Müslümanlarla da alay edemiyorlardı. Hatta çekinmeye bile başlamışlardı.

Günün birinde yeni bir karar aldılar. Acımasız bir karar. Bundan böyle Müslümanlara yiyecek satmayacaklardı. Ne

yiyecek ne de başka bir şey. Onlardan hiçbir şey de almayacaklardı. Açlıktan ölmelerini bekleyeceklerdi. Anlaşmayı hemen bir kâğıda yazıp, Kâbe'nin duvarına astılar. Bu karar, kısa sürede etkisini göstermeye başladı. Açlık, yoksulluk içine düşmüştü Müslümanlar. Bitki köklerini, hurma yapraklarını kaynatarak karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. Evlerden aç çocukların ağlayışları duyulmaya başlamıştı. Ebu Cehil ve dostları ise çok mutluydular. Özellikle aç çocukların ağlayışlarını duyunca öyle seviniyor, öyle seviniyorlardı ki. Ama Müslümanlar direnmekte kararlıydı. Ne açlık, ne de yoksulluk onları dinlerinden döndüremeyecekti.

Onların böylesine olduğunu anlayan düşmanları, üç yıl sonra bu acımasız uygulamadan vazgeçtiler. Müslümanlar açlıktan kurtulmuşlardı artık. Çocukların gözyaşları dinmişti. Ne var ki bu sevinçli günler uzun sürmedi. Sevgili Peygamberimizin amcası Ebu Talip hastalanmıştı. Çok yaşlı olduğu için durumu hemen ağırlaşmıştı. Güçlülükle nefes alabiliyordu. Çok üzgündü Allah'ın Elçisi. Amcasının yanından ayrılmıyordu. Onunla birlikte geçen mutlu çocukluğunu düşünüyordu. Düşmanlarına karşı, kendisine yardımcı olduğu günleri düşünüyordu. Bütün bu olaylar, birer birer gözünde canlanıyordu.

Ebu Talib'in bu ağır hastalıktan kurtulamayacağını anlayan müşrikler, hemen ona koştular.

– Ey Ebu Talib, dediler. Görüyoruz ki çok hastasın. Bugüne kadar Muhammed’e yardımcı olarak bizi çok üzdün. Hiç değilse ölmeden önce bizim için bir iyilikte bulun!

Ebu Talib güçlkle konuştu:

– Nasıl bir iyilik?

– Yeğenine söyle, artık halkı Müslümanlığa çağırmasın. Eğer böyle davranırsa, bundan böyle O’na ve dostlarına da kötülükte bulunmayız.

Ebu Talib:

– Ben bu işe karışmam, diye cevap verdi. Karar sevgili yeğenimindir. Görüşün O’nunla. Kimbilir, belki anlaşırınız.

Hemen Sevgili Peygamberimizi çağırdılar. Ebu Talib, yeğenine durumu açıkladı. Müşrikler merak içinde O’nun kararını bekliyorlardı.

Allah’ın Elçisi, tane tane konuşarak kararını açıklamaya başladı:

– Bana yaptığınız bütün kötülükleri unutmaya hazırım. Ama buna karşılık benim de sizden bir isteğim olacak.

Ebu Cehil heyecanla sordu.

– Söyle Ey Muhammed, nedir isteğin?

Sevgili Peygamberimiz:

– Müslüman olmanız.

Bu cevap inanamayanları çok öfkelenmişti.

– Sen bizimle alay mı ediyorsun, diye bağırıp çağırarak uzaklaştılar.

Bu arada Ebu Talib bitkin bir hâlde, sevgili yeğenine döndü ve son sözlerini söyledi:

– Ne olurdu biraz daha yaşayıp, seni korumaya devam edebilseydim.

Ebu Talib bu sözlerinin ardından hayata gözlerini yumdu. Ebu Talib’in ölüm haberi Mekke’ye hemen yayılmıştı. Müşrikler mutluluk içindeydiler:

– En sonunda kurtulduk ondan, diye birbirlerine sevinçle sarılıyorlardı.

Müslümanlar ise çok üzgündü. Bu ölümden kısa bir süre sonra, bir büyük acı daha yaşandı. Sevgili Peygamberimizin eşi de hayata gözlerini yumdu. Kalbi iyilik, doğruluk, merhamet dolu Hazreti Hatice de dünyadan ayrılmıştı artık. Bir yılda, iki büyük acı birden yaşanmıştı. Bu yüzden de, o yıla “Hüzün Yılı,” denildi.

TAİF’TE ACI BİR GÜN

Allah’ın Elçisi, kutlu görevini yerine getirmek için, yakındaki bir kente, Taife doğru yola çıkmıştı. Yanında sevgili evlatlığı Hazreti Zeyd de vardı. Yorucu bir yolculuktan sonra Taife geldiler. Sevgili Peygamberimiz, çok önemli bir konuşma yapacağını duyurarak, şehir halkını toplanmaya davet etti. Biraz sonra toplanmıştı Taifliler.

Herkes merak içindeydi...

– Bu Mekkeli yabancı bizi niçin topladı? Ne söyleyecek acaba, diye soruyorlardı birbirlerine.

Bu sırada Sevgili Peygamberimiz yüksekçe bir yere çıktı. Onların meraklı bakışları arasında konuşmaya başladı:

– Ey Taifliler! Ben, Yüce Rabbimin sizlere gönderdiği elçiyim!

Şaşırılmıştı Taifliler. Bu da ne demekti böyle? Neler söylüyordu bu Mekkeli? Allah’ın Elçisi, konuşmasına devam etti:

– Hepinizi Allah’ın varlığına, birliğine inanmaya çağırıyorum! Müslüman olmaya çağırıyorum! Sonsuz mutluluğa çağırıyorum!

Kalabalıktan biri öfkeyle bağırdı:

– Bizi bunun için mi topladın ey yabancı?

Bir başkası:

– O inandığın Allah, peygamber olarak gönderecek başkasını bulamadı mı?

Buna benzer başka alaycı sesler yükselmeye başlamıştı. Onların bu davranışına çok üzülen Sevgili Peygamberimiz, Zeyd'in elinden tuttu.

Ağır ağır uzaklaşmaya başladı.

Daha birkaç adım atmışlardı ki, peşlerinden taşlar atılmaya başladı. Taifliler, bir yandan alaycı sözlerle bağıyor, bir yandan da acımasızca onlara taş atıyorlardı. Zeyd, Allah'ın Elçisini korumak için çırpınıyordu. Sevgili Peygamberimiz ise, hemen onu kucaklamış, atılan taşlardan korumaya çalışarak koşmaya başlamıştı. Ama kalabalığın öfkesi dinmek bilmiyordu. Kucaklarına doldurdukları taşları kinle fırlatmaya devam ediyorlardı.

Bir süre sonra, Sevgili Peygamberimizle evlatlığı, kendilerini kovalayanlardan kurtulmuş, bir bahçeye sığınmışlardı. Nefes nefeseydiler. Zeyd, O'nun yüzündeki kanları silmeye çalışırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Allah'ın Elçisi, onun gözyaşlarını

sildi. Bu arada, bahçe sahibinin kölesi onları gördü. Acımişti hâllerine. Birer salkım üzüm getirip sundu. Sevgili Peygamberimizle Zeyd, ona teşekkür ettikten sonra, “Bismillah” diyerek üzümleri yemeye başladılar.

Onların “Bismillah” demeleri kölenin dikkatini çekmişti.

– Çok şaşırdım doğrusu. Niçin “Bismillah” dediniz, diye sordu.

Allah’ın Elçisi:

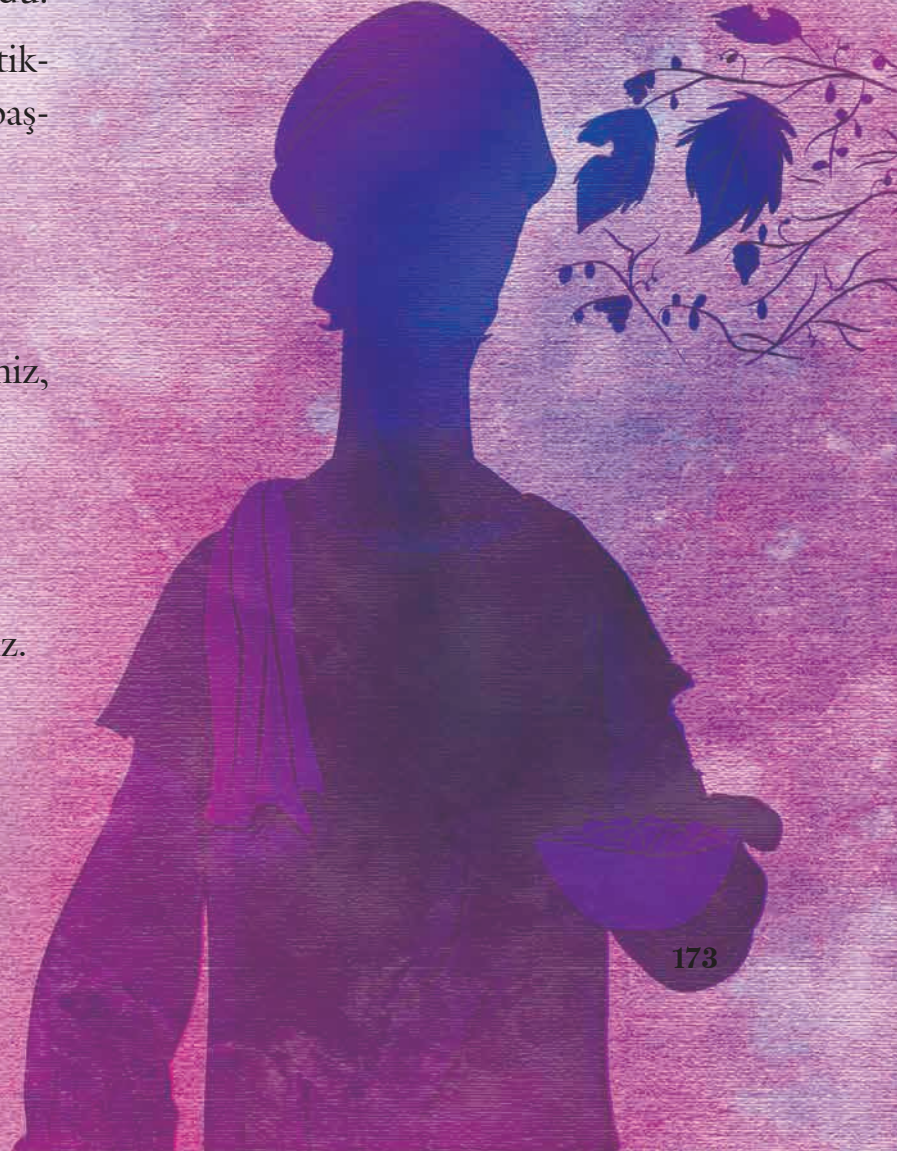
– Bismillah demek, Allah’ın adını anmaktır.

Biz her işe Yüce Rabbimizin adını anarak başlarız.

Köle iyice meraklanmıştı:

– Ya... Kimsiniz siz?

Sevgili Peygamberimiz:

– Ben Yüceler Yücesi Rabbimizin görevlendirdiği peygamberim. Bu da sevgili evlatlığımdır, cevabını verdi.

Onları uzun uzun süzdü köle. Ne ilginç insanlardı bunlar. Ne güzel insanlardı.

Böylesine nurlu bir insan yalan söylemezdi. Demek ki, gerçekten peygamberdi o! Ama vücudundaki bu yaralar, bu sızan kanlar da neyin nesiydi acaba! Kölenin soruları üzerine, Sevgili Peygamberimiz olup bitenleri anlattı. İslâm dini hakkında bilgiler vererek, onu Müslüman olmaya davet etti.

Hiç beklemeden Müslüman olmuştu iyi kalpli köle. İçi huzurla dolmuştu. Dünyanın en mutlu insanıydı artık. Köle olduğunu bile unutmuştu sanki! Yüce Allah’a şükrediyor, şükrediyordu!

Sevgili Peygamberimizle Zeyd akşama doğru oradan ayrıldılar. Başlarını çevirip Taife baktılar. Ne ümitle gelmişlerdi bu kente. Ve ne acılar çekerek geri dönüyorlardı. Ama olsun! Bir kişinin de olsa mutluluğa ermesini sağlamışlardı ya.

Miraç

Taif'ten dönen Allah'ın Elçisi, gece karanlığından da yararlanarak gizlice Mekke'ye girmişti. Doğruca, amcasının kızı Ümmi Hani'nin evine doğru yürümeye başladı. O'nun yaralı hâlini görünce, üzülüp ağlamaya başladı Ümmü Hani. Hemen bir su getirdi. Yaralarını güzelce yıkadı.

Çok yorgundu Sevgili Peygamberimiz. Ayakta duracak hâli yoktu. Yatsı namazını güçlükle kıldıktan sonra, bir köşeye çekildi. Derin bir uykuya dalmak üzereydi ki, birden bir ses işitti.

– Ey Allah'ın Elçisi!

Hazreti Cebrail'in sesiydi bu! Yanında bembeyaz bir binek vardı kutlu meleğin. Böyle bir biniti daha önce hiç görmemişti Allah'ın Elçisi. Neler oluyordu? Niçin getirilmişti bu binek?

Tam bu sırada Hazreti Cebrail söze başladı:

– Ey Allah'ın Elçisi! Rabbimizin selâmını getirdim sana! Yüceler Yücesi Allah seni davet ediyor! Müjdeler olsun sana! Müjdeler olsun ey şanlı Peygamber!

Sonra, bineğin işaret etti kutlu melek:

– Bu bineğin ismi Burak'tır. Abdest al ve hemen bin ona. Seni gökyüzüne çıkaracaktır o!

Sevgili Peygamberimiz daha da heyecanlanmıştı. Burak'a bir daha baktı. Bu ne güzel bir aracıydı böyle. Bir an önce gökyüzüne doğru uçmak ister gibiydi. Daha fazla bekleyemedi Allah'ın Elçisi. Hemen abdest alıp, "Bismillah" diyerek Burak'a bindi. Uçuyordu sanki Burak! İnsan aklının alamayacağı bir hızla gidiyordu.

Öyle ki, Sevgili Peygamberimiz kendini bir anda Kâbe'de, sonra da uzak bir şehirde buldu. Kudüs şehriydi burası! Mescid-i Aksa isimli kutsal binanın bulunduğu şehir! Orada namaz kılıp tekrar bindi Burak'a.

Yeniden yolculuğa başladılar. Tabii, bu kutlu yolculuk sırasında Burak'a yol gösteren de Hazreti Cebrail'di. Daha büyük bir hızla yükselmeye başlamıştı Burak. Ne kadar da güzeldi uçsuz bucaksız evren! Yıldızlarla, gezegenlerle süslü gökyüzü ne kadar da heyecan vericiydi. Yalnız bu kadar mı? İşte Melekler de görünmeye başlamıştı. Ve O'nu selâmlıyorlardı:

– Allah'ın selâmı üzerine olsun ey şanlı Peygamber!

– Hoş geldin Ey Allah'ın Elçisi!

Meleklerden sonra Hazreti Âdem karşıladı onları. İlk peygamber, sevgiyle selâmladı son peygamberi. Daha sonra sırasıyla: Hazreti İsa, Hazreti Yahya, Hazreti Yu-

suf, Hazreti İdris, Hazreti Harun, Hazreti Musa ve Hazreti İbrahim tarafından karşılandı. Hep birlikte namaza durdular. En önde Sevgili Peygamberimiz vardı! O kıldırıyordu namazı! Daha sonra yükselmeye devam etti Burak. Göz açıp kapayınca kadar gökyüzünün yücelerine yükseldiler. Yükseldiler. Yükseldiler. Sonra, bir anda durdu Hazreti

Cebrail. Allah'ın Elçisi merakla sordu:

– Niçin durdun Ey Cebrail?

Hazreti Cebrail:

– Benim görevim buraya kadar. Daha yükseğe çıkamam. Eğer daha fazla yükselirsem, yanar, kül olurum.

O anda bir ışık görüldü. Nurdan bir ışık!

Hazreti Cebrail:

– Burak’tan in ey şanlı Peygamber! Bu ışık seni Yüce Rabbimize götürecektir.

Sevgili Peygamberimiz bir anda nurlu ışığın içinde buldu kendini. Işıkla birlikte hızla yükseliyordu. Burak’tan daha hızlı yükseliyorlardı. Bir süre sonra durdu ışık. Durmasıyla birlikte de kayboluverdi. Ve işte o anda! İşte o anda, Yüce Allah’ın daveti gerçekleşti. Yüceler Yücesi Rabbimizin! O an, anlatılamazdı. O anı kimsecikler anlatamazdı. O an, yalnızca yaşanırdı. Miraç mucizesinin gerçekleştiği bu kutlu gecede, Yüceler Yücesi Rabbimiz, yeni buyruk ve yasaklarını bildirmişti.

Sevgili Peygamberimizin, ertesi sabah insanlara ulaştırdığı bu buyruk ve yasaklar şunlardı:

“Allah’tan başkasına kulluk etmeyin. Anne ve babanıza iyi davranın. Yoksullara, düşkünlere yardım edin. Zamanınızı boş yere harcamayın, israf etmeyin. Kimseyi öldürmeyin. Yetimleri, öksüzleri koruyup gözetin. Ölçü ve tartıda, yani alışverişte doğruluktan ayrılmayın. Gururlanmayın, böbürlenmeyin.”

MİRAC SONRASI

Ertesi sabah, Sevgili Peygamberimiz, Miraç mucizesini anlatmıştı Mekkelilere. Herkes şaşırılmıştı yine. Kulaklarına inanamıyordu müşrikler.

– Duydunuz mu? Muhammed bir gecede Kudüs’e gidip, Mescid-i Aksa’da namaz kıldığını söylüyor. Üstelik bununla da kalmayıp, gökyüzüne yükseldiğinden söz ediyor, diye bağrışıp, alay ediyorlardı.

Kısa sürede tüm kente yayılmıştı Miraç haberi. Biraz sonra, Sevgili Peygamberimizin etrafında toplandılar.

Ebu Cehil:

– Ey Mekkeliler, dedi. Muhammed’in anlattıklarını hepiniz işittiniz. Putlar aşkına söyleyin, bundan daha büyük bir yalan duyduunuz mu?

Hep bir ağızdan bağırıldılar:

– Duymadık! Bir gecede Kudüs’e gidilir miymiş hiç?

Bu kez, Allah’ın Elçisine döndü Ebu Cehil:

– Ey Muhammed, mademki dün gece ta Kudüs’e gittiğini söylüyorsun, o hâlde yolda bir şeyler görmüş olmalısın. Anlat bakalım ne gördün?

Sevgili Peygamberimiz:

– Yolda bir kervan görmüştüm. Kervanın en önündeki devenin sırtında, iki çuval vardı. Çuvallardan birisi siyah, birisi de beyaz renkliydi. Bu tarafa doğru geliyordu bu kervan. Herhâlde, şu sıralarda Mekke'ye girmek üzeredir.

Bu cevap üzerine, müşrikler alaycı alaycı gülüşerek yola doğru koştular. Ama biraz sonra öylece kalakaldılar! Gerçekten de uzaklarda bir kervan görünüyordu. Mekke'ye doğru yaklaşan bir kervan! Hemen atlarına atlayıp, kervana doğru ilerlediler.

Şaşkınlıkları daha da artmıştı. Çünkü Kervanın önünde bir deve vardı. Sırtında iki çuval bulunan bir deve. Biri siyah, öbürü beyazdı çuvalların. Evet, O'nun anlattıkları doğrudu. Ne yapacağını bilemez hâlde atını hemen Mekke'ye doğru sürdü Ebu Cehil.

Bir yandan da:

– İnanmayın, diye bağıırıyordu. Muhammed yine büyü yapmış olmalı!

Müşrikler, biraz sonra yine toplandılar Sevgili Peygamberimizin etrafında. Bu kez Ebu Leheb söze başladı:

– Ey Muhammed, mademki bu gece Mescid-i Aksa'ya gittiğini söylüyorsun. Anlat bakalım öyleyse, Mescid-i Aksa'nın kaç kapısı, kaç penceresi vardır.

Allah'ın Elçisi bir an durdu. O geceden önce Mescid-i Aksa'yı hiç görmemişti. Mescid-i Aksa'da namaz kılmıştı, ama bu kutsal binanın kapılarını pencerelerini saymamıştı ki. Ne yapacaktı, ne söyleyecekti şimdi?

O'nun düşünceye daldığını gören müşrikler katıla katıla gülmeye başladılar.

Ebu Leheb:

– Ne o? Dün gece gördüklerini bile hatırlayamıyor musun yoksa, diye bağırdı.

Ebu Cehil:

– Görüyor musunuz ey Mekkeliler, yalan söylediği nasıl da ortaya çıktı!

Tam bu sırada Yüce Rabbimizin yardımı ulaştı. Mescid-i Aksa, bir anda, Sevgili Peygamberimizin gözünün önünde beliriverdi. Allah'ın Elçisi, önce bu kutsal binanın kapılarını, pencerelerini saymaya başladı. Sonra da, duvarlarının rengini, direklerini anlatmaya!

Allah düşmanları şaşkın şaşkın dinliyorlardı O'nu. Söylediklerinin hepsi doğrudu. Ne yapacaklardı şimdi?

Hemen Hazreti Ebubekir'e koştular bu kez. Ebu Cehil sinsi sinsi gülümseyerek sordu:

– Ey Ebubekir. Sonunda senin peygamberinin yalancı olduğu ortaya çıktı!

Hazreti Ebubekir:

– O hiçbir zaman yalan söylemez!

Ebu Leheb:

– Ya öyle mi? Peki, bir gecede Kudüs’e gittiğini, hatta gökyüzüne çıkıp geri döndüğünü söylese, yine de inanır mısın?

Hazreti Ebubekir hiç düşünmeden cevap verdi:

– Elbette inanırım. O ne söylerse inanırım. Çünkü O, her zaman doğruyu söyler!

AKABE'DE BAĞLILIK SÖZÜ

Mekke yakınlarında, Medine isimli küçük bir kent vardı. Çiftçilikle uğraşan, fakir insanların yaşadığı bir kent. O yıl, Medinelilerden altı kişi Kâbe'yi ziyarete gelmişti. Sevgili Peygamberimiz onları görür görmez hemen yanlarına koştu. Kur'ân-ı Kerim'den sûreler okuyarak, onları Müslüman olmaya çağırdı.

Çok duygulanmıştı Medineli konuklar. Nasıl duygulanmasınlar ki? Ömürleri boyunca böyle güzel, böyle anlamlı bir şey duymamışlardı. Ve hemen Müslüman

oldu, bu temiz kalpli insanlar.Sonra da, sevinçle Medine'ye dönerek kent halkını mutluluğa, huzura çağırdılar. Kısa bir süre sonra, Medinelilerin büyük bir kısmı Müslüman olmuştu.

Müslümanlığın Medine'de de yayılmaya başlaması, Mekkeli müşrikleri iyice telaşlandırmıştı. Sevgili Peygamberimiz nereye gitse, hemen peşinden koşuyorlar, O'nun başkalarıyla görüşmesine konuşmasına engel olmaya çalışıyorlardı.

Baskıları da dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Bu durumu öğrenen Medineli Müslümanlar, hemen Allah'ın Elçisine haber gönderdiler. Bir gece yarısı Akabe denilen yerde gizlice buluşmak istiyorlardı. Birkaç gün sonra, Medineli Müslümanlardan on iki kişi Akabe'de bir araya geldiler.

Yıldızların ışıltılı aydınlattığı bir geceydi. Arada bir cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu. Az ötedeki küçük bir dereciğin şırıltısı da, geceye bir başka güzellik katıyordu. İşte böylesine güzel bir gecede, Sevgili Peygamberimizi çok sevindiren bir olay oldu.

Medineli Müslümanlar:

– Ey Allah'ın Elçisi ölünceye kadar senin yanındayız. Bütün emir ve isteklerini hemen yerine getirmeye hazırız, diye O'na bağlılık sözü verdiler.

Bu bağıllık sözü Sevgili Peygamberimizi duygulandırmıştı. Onlar için Yüce Allah'a dua etti. Medine'ye dönmelerini ve İslâm dinini yaymaya devam etmelerini söyledi. Aynı yerde, ertesi yıl tekrar buluşmak üzere ayrılırken, Medineli Müslümanlar:

– Ey Allah'ın Elçisi. Bize Kur'ân-ı Kerim'i öğretecek, İslâm dininizi iyice anlatacak birisini gönderin. Böylece görevimizi daha iyi yapabiliriz, dediler.

Sevgili Peygamberimiz:

– Pekâlâ, Medine'ye Allah'ı çok seven, Allah'ın da kendisini sevdiği birini göndereceğim, cevabını verdi.

Allah'ın Elçisi, ertesi gün, 'Allah'ı çok seven, Allah'ın da kendisini çok sevdiği' kişiyi Medine'ye göndermişti. Hazreti Musab'dı bu kutlu kişi. Müslüman olduğu için, annesi babası tarafından aç susuz bırakılan, hapsedilen, dayak atılan nur yüzlü genç!

Hazreti Musab, Sevgili Peygamberimizden dinlediği sûreleri hemen ezberlemiş, Yüce Allah'ın emir ve yasaklarını çok iyi öğrenmişti. Üstelik çok da güzel konuşurdu. Medineliler çok sevmişlerdi onu. Herkes onu dinlemeye geliyor, onu evlerinde misafir ediyorlardı.

Bir kaç hafta sonra, epeyce nurlanmıştı Medine. Evlerden, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü." sözleri yükseliyor;

Medine sokaklarında “Allahü Ekber!” sesleri yankılanıyordu.

Medine’deki bu gelişmeler kısa süre sonra Mekke’ye ulaşmıştı. Müşrikler ne yapacaklarını şaşırılmış hâldeydiler artık. Bir şehir halkının çoğunluğu nasıl Müslüman olurdu? Ne olacaktı şimdi? Hemen putlarına koştular. Medinelileri dinlerinden döndürmeleri için yalvarıyor, yalvarıyorlardı.

Onlar putlarına yalvaradursun, Müslümanlar çok mutluydular. Herkes birbirini kutluyordu. Öyle sevinçliydi ki o yıla “Sevinç Yılı” adını verdiler.

Medineli Müslümanlar bir yıl sonra, Sevgili Peygamberimizle Akabe’de yine buluştular. Allah’ın Elçisine tekrar bağlılıklarını bildirip, O’nu ve Mekkeli Müslümanları Medine’ye davet ettiler:

– Kentimize gelerseniz çok rahat edersiniz. Annemizi, babamızı, yakınlarımızı nasıl koruyup gözetiyorsak, sizi de öyle korur ve gözetiriz. Medineliler yolunuzu özlemle gözlüyor, dediler.

Sevgili Peygamberimiz onların bu davetini kabul etti. Mekkeli Müslümanlara da, Medine’ye göç etmek için gizlice hazırlık yapmalarını söyledi.

HİCRET

Bu hazırlıkları sezen müşrikler, hemen Ebu Cehil'in başkanlığında toplanıp kararlarını verdiler. Göçe engel olacaklardı. Medine'ye gitmek isteyenleri öldüreceklerdi. Müslümanlar da, onların bu kararını öğrenmişlerdi.

Kimileri tek tek, kimileri de küçük gruplar hâlinde gizlice Mekke'den ayrılmaya başladılar.

Göç sırası Hazreti Ömer'e gelmişti. Allah düşmanları korkuyla ona bakıyorlardı. Hazreti Ömer, onlara döndü ve haykırdı:

– Ben Medine'ye doğru yola çıkıyorum. İçinizde bana engel olmak isteyen varsa hemen karşıma çıksın!

Müşrikler, hiç seslerini çıkarmadılar. Hazreti Ömer, önce Kâbe'yi ziyaret etti. Yüce Allah'a duada bulundu.

Sonra, müşriklere bakarak, tekrar haykırdı:

– Ey Allah'ın düşmanları! Niçin öyle sinsi sinsi bakışıp duruyorsunuz? İşte gidiyorum! Hadi çıkın karşıma da bana engel olun!

Berikiler yerlerinden kıpırdamadılar bile.

Ağır ağır uzaklaştı Hazreti Ömer. Müslümanlar Mekke'den ayrılmış, geride yalnızca üç kişi kalmıştı: Allah'ın Elçisi, Hazreti Ebubekir, Hazreti Ali.

Sevgili Peygamberimiz, göç vakti için Yüce Allah'ın buyruğunu bekliyordu.

Mekke'nin böyle hızla boşaltması çok öfkelenmişti müşrikleri. Ama bir yandan da çok sevinçliydi. Çünkü en büyük düşmanlarını rahatlıkla öldüreceklerdi. Öyle ya, O'nun yanında kala kala bir çocukla, bir arkadaşı kalmıştı. Peki, ama kim öl-

dürecekti O'nu? Düşünüp taşındılar. Bir karara varamayıp dağılıyorlardı ki, Ebu Cehil'in sesi duyuldu:

– Durun!

Merakla Ebu Cehil'e baktılar.

Ebu Cehil'in gözleri sevinçten parlıyordu. Hemen düşüncesini açıkladı:

– Her aileden bir kişi seçelim. Seçilen kişiler hep birlikte öldürsünler Muhammed'i. Böylece bütün aileler bu onuru taşımış olur.

Bu düşünceyi herkes uygun bulmuştu. Her aileden güçlü kuvvetli birer genç seçilmişti hemen. Ebu Cehil, gençleri övücü bir konuşma yaptıktan sonra:

– Muhammed herhâlde bu gece yola çıkacaktır, dedi. Kapının önünde bekleyin ve çıkar çıkmaz da kılıçlarınızı çekip saldırın!

O gece Hazreti Cebrail, Yüce Allah'ın emrini getirdi. Hem Sevgili Peygamberimize göç için izin verilmiş hem de müşriklerin planları bildirilmişti. Allah'ın Elçisi, hemen Hazreti Ali'yi çağırdı. O'nu kendi yatağına yatırdı. Kendi hırkasını onun üzerine örttü:

– Korkma, dedi. Sana kimse dokunmaz!

Vakit gece yarısını geçmişti. Müşrik gençler, ellerinde kılıçlarla Sevgili Peygamberimizin evinin önünde bekliyorlardı. Biraz sonra Allah'ın Elçisi dışarı çıktı. Dua ederek yerden bir avuç toprak aldı. Kapıda bekleyenlere doğru serpti. Uzaklaşmaya başladı. Hiçbir şeyin farkında değildi kapıdakiler. O'nun uzaklaştığından haberleri bile olmamıştı.

Gün ışımak üzereydi. Müşrikler, hâla kapıda bekliyorlardı. Biraz sonra Ebu Cehil geldi. Merakla sordu:

– Ne oldu? Öldürdünüz mü O'nu?

– Hayır, dediler. Daha dışarı çıkmadı ki?

Aynı anda onların saçlarındaki, sakallarındaki toprakları gördü Ebu Cehil.

– Bu topraklar da ne böyle?

Berikiler ellerini, saçlarına sakallarına götürdüler. Şaşkınlıkla bakiştılar.

Ebu Cehil öfkeyle çıkıştı:

– Akılsızlar. Putlara yemin ederim ki, Muhammed sizin yüzünüze toprak serpip çıkıp gitmiş.

– Hayır, diye bağıştılar. Çıkıp gitseydi görmez olur muyduk?

Hemen içeri girdiler. Ebu Cehil, Sevgili Peygamberimizin yatağına baktı.

– Yanılmışım, diye fısıldadı. Hırkasını üzerine çekmiş uyuyor.

Ayaklarının ucuna basa basa yatağına yaklaştılar. Heyecandan kalpleri duracak gibiydi. Kılıçlarını kaldırdılar. Tam indirmek üzereydiler ki, Hazreti Ali başını çevirdi.

– Ne yapıyorsunuz, dedi. Benden ne istiyorsunuz?

Ebu Cehil öfkeyle bağırdı:

– Sen de kimsin? Nerede O? Muhammed nerede?

Hazreti Ali:

– Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Telaşla dışarı fırladı Ebu Cehil.

– Hemen bulalım O’nu. Medine’ye kaçmadan bulup öldürelim.

EFENDİMİZİN HİCRETİ

Aramadık yer bırakmamıştı müşrikler. Ama Sevgili Peygamberimizin izini bile bulamamışlardı. Ebu Cehil, Mekke sokaklarında çılgın gibi dolaşıp bağıyordu.

– Muhammed’i öldürene yüz altın ve yüz deve vereceğim! Tam, yüz altın ve yüz deve!

Bu arada, Allah’ın Elçisi ile Hazreti Ebubekir çoktan yola koyulmuşlardı. Gündüzleri gizleniyor, geceleri yola devam ediyorlardı. Ama öyle yorulmuşlardı ki. Düşce kalka yürüyebiliyorlardı. Bir süre sonra, bir mağaraya sığındılar. Sevgili Peygamberimiz bitkin bir hâlde Hazreti Ebubekir’in dizine yaslandı. Öylece uyuya kaldı.

Bu arada, Hazreti Ebubekir, ayağını uzattığı yerde bir delik gördü. Bir yılan deliği bu. “Bu delikten bir yılan çıkıp Allah’ın Elçisini sokabilir” diye düşündü. Ayağını biraz uzatıp deliği kapadı. Uykuya daldı. Biraz sonra acıyla uyandı Hazreti Ebubekir. Yılan, ayağını sokmuştu. Ayağı öyle acıyor, öyle acıyordu ki gözlerinden yaş gelmişti. Sakalından süzülen bir damla yaş, Sevgili Peygamberimizin kutlu yüzüne damladı.

Allah’ın Elçisi gözlerini araladı:

– Ne oldu ey Ebubekir?

Hazret Ebubekir gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

– Bir yılan ayağını soktu; ama önemli değil.

Sevgili Peygamberimiz hemen doğruldu. Yılanın soktuğu yere elini sürerek dua etti. Daha duasını bitirir bitirmez Hazreti Ebubekir’in ayağı iyileşmiş, acısı dinmişti.

Bu sırada, bir örümcek mağaraya yaklaştı. Mağaranın girişine ağını örmeye başladı. Onun hemen ardından, bir güvercin süzülerek mağaranın önüne indi. Örümceğin ağının ortasına yumurtasını bıraktı.

Kısa bir zaman sonra, onların izini bulmuştu müşrikler. Mağaraya doğru gidiyordu izler! Sevinç çığlıkları atarak kılıçlarını çektiler! Mağaradaki iki kutlu yolcu, onların çığlıklarını, yaklaşan ayak seslerini duymuşlardı. Telaşlanmıştı Hazreti Ebubekir. Ama onun bu telaşının sebebi Sevgili Peygamberimizdi. “Ya O’na bir şey olursa?” diye korkuyordu. Kendi canını düşündüğu bile yoktu.

– İzimizi buldular ey Allah’ın Elçisi, diye fisıldadı.

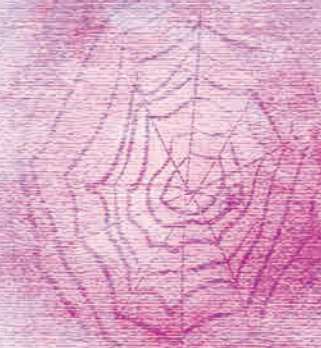
Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek cevap verdi:

– Merak etme. Allah bizimle beraberdir.

Nefes nefese mağaranın önüne gelmişti müşrikler. Gelmeleriyle birlikte de, öylece kalakaldılar. Örümcek ağıyla, güvercin yumurtasını görmüşlerdi.

– Yazık, dediler. Buraya kadar boşu boşuna yorulduk.

İçlerinden biri, örümcek ağlarına doğru eğilerek içeri baktı. O'nu fark eden Hazreti Ebubekir iyice telaşlanmıştı. Fısıldadı:

– Başını biraz daha uzatsa bizi görecek!

Sevgili Peygamberimiz yine gülümseyerek cevap verdi.

– Allah bizimle beraberdir ey Ebubekir!

Bu arada dışarıdakiler kendi aralarında tartışmaya başladılar. Birisi:

– Buraya kadar gelmişken içeri girip bakalım, dedi.

Bir başkası:

– Haklısın, izler mağaranın önünde kaybolduğuna göre buraya girmiş olmalılar.

Aralarında en yaşlı olanı çıkıştı:

– Ne akılsız insanlarsınız siz. İçeride birileri olsaydı

bu örümcek ağıyla, kuş yumurtası kalır mıydı geride?

Hepsi birden:

– Doğru dediler. Bu ağ, çok eskiden örülmüşe benziyor.

Homurdanarak uzaklaşmaya başladılar. Yüce Rabbimiz, her zaman olduğu gibi, kendisine inananları yine korumuştur. Bir örümcek ağı bile aldatmaya yetmişti onları.

Biraz sonra, mağaradaki iki kutlu dost dışarı çıktı. Allah'ın Elçisi bakışlarını Mekke'ye çevirdi. Anayurdunu uzun uzun süzdü. Duygulanmış, gözleri dolmuştu.

Üzüntüyle mırıldandı:

– Ey Mekke! Ey güzel şehir! Ey sevgili yurdum! Eğer beni göçe zorlamasalardı senden hiç ayrılmazdım.

Tekrar Medine'ye doğru yola koyuldular.

KUMA GÖMÜLEN SÜREKA

Ebu Cehil, hâlâ Mekke sokaklarında bağırp duruyordu:

– Muhammed’i öldürene yüz deveyle yüz altın vereceğim, yüz!

Süreka isimli biri, bu sözleri duyar duymaz, hemen kılıcını kuşanıp atına atladı.

– Mekke’de benden daha iyi iz süren biri yoktur. Muhammed’in izini bulup hemen öldüreceğim. Umarım ki sen de sözünü unutmazsın, diye ona seslendi.

Ebu Cehil hızla uzaklaşan Süreka’nın ardından sevinçle bağırdı:

– Sana güveniyorum Ey Süreka. Görür görmez öldür O’nu! Putlar adına yemin ediyorum ki, bu işi başarırsan altınlarla develeri hemen alacaksın!

Süreka, gerçekten de iyi bir iz sürücüydü. Kısa bir süre sonra da Sevgili Peygamberimizle arkadaşının izlerini buldu. Sevinçle mırıldandı:

– Bu onların izleri olmalı. Yaşasın! Zengin oldum artık zengin!

Ve kamçıladi atını.

İki kutlu yolcu, yorgun argın, kumlara bata çıka yola devam ediyorlardı ki peşlerinden bir at kişnemesi duydular. Hazreti Ebubekir telaşla başını çevirdi. Elinde kılıcıyla, dörtnala yaklaşan atlıyı gördü.

Aynı anda Süreka'nın sesi duyuldu:

– Ey Muhammed, işte yakaladım seni!

Allah'ın Elçisi bir anda durdu. Döndü ve Süreka'ya baktı. İyice yaklaşmıştı Süreka. Kılıcını coşkuyla sallıyordu.

Son kez bağırdı:

– Söyle kim kurtaracak seni elimden! Söyle kim? Kim?

Sevgili Peygamberimiz:

—Allah, diye karşılık verdi. Allah kurtaracak!

Aynı anda, bir mucize daha oldu. Süreka'nın atı dizlerine kadar kumlara gömülüyordu. Şaşırmişti Süreka! Sürmek istedi atını. Ama hayvancağız yerinden bile kıpırdıyamıyordu. Gittikçe, kumlara batıyordu. Yardım ister gibi Sevgili Peygamberimize baktı Süreka. O'nun ne kadar merhametli olduğunu biliyordu. İnsanların en merhametlisiydi O. Düşmanlarına bile acırdı.

Yalvarmaya başladı:

– Ey Muhammed, yardım et de kurtulayım!

Yanılmamıştı Mekkeli iz sürücü. Biraz sonra, Allah'ın Elçisi onun için de dua etti. Süreka kurtulmuştu artık.

Hemen Müslüman oldu ve:

– Ey Allah'ın Elçisi, geri dönüp senin izini bulamadığımı, bu taraflara gelip boş yere aramamalarını söyleyeyim, diyerek atına atladı.

Gerçekten de dediğini yaptı. Karşılaştığı her müşriki geri çevirdi.

KUTLU MİSAFİR

Medineliler, Sevgili Peygamberimizi heyecanla bekliyordu.

Kadın, erkek, yaşlı, genç, tüm şehir halkı bir tepenin üzerinde toplanmış, O'nun yolunu gözlüyorlardı.

Kuşkusuz ki, bu kutlu topluluğun içinde en mutlu olanlar da çocuklardı.

O güler yüzlü çocuklar, öyle merak ediyorlardı ki Allah'ın Elçisini.

O'nu öyle sevinçle, öyle coşkuyla bekliyorlardı ki.

Minicik ellerini açmış, O'nun için dua ediyorlar, annelerinin eteklerinden çekiştirerek, soruyorlardı:

– Ne zaman gelecek Allah'ın Elçisi, ne zaman?

Bir süre sonra beklenen an geldi. Uzaklardan, çok uzaklardan Sevgili Peygamberimizle Hazreti Ebubekir görünmüştü. Medineliler sevinç içinde onlara doğru koşmaya başladılar.

Bir yandan Allah'a şükrediyor bir yandan da:

– Hoş geldin ey Allah'ın Elçisi!

– Özlemle yolunu beklediğimiz ey kutlu Peygamber, hoş geldin, diye sevinç göz yaşları döküyorlardı.

Allah'ın Elçisi Medine'deydi artık. Çocukları birer birer kucaklıyor, sevgiyle bağrına basıyordu. Bütün Medineliler onu misafir etmek için yarışlıyordu.

– Allah'ım, O'nu benim evime konuk et.

Beni ve ailemi O'nunla onurlandır. Evimi O'nunla nurlandır ya Rabbi, diye dua ediyorlardı. Sevgili Peygamberimiz ise hiç kimseyi üzmemek istemiyordu.

– Bindığım deve hangi evin önünde durursa, orada misafir olmak isterim, diye gülümsedi.

Bu sözler üzerine heyecanlı bir bekleyiş başladı. Bu uysal, bu sevimli hayvan kimin evinin önünde duracaktı acaba? Kimin evi onurlanacak, kimin evi nurlanacaktı? Onların bu heyecanı sürerken, mübarek hayvan yürüdü, yürüdü... ve bir evin önünde durdu. Bu ev Hazreti Eyyub el Enrsari'nin eviydi. Herkes imrenerek baklıyordu bu evin sahibine.

MEDİNE GÜNLERİ

Sevgili Peygamberimizden bir gün sonra, Hazreti Ali de gelmişti Medine'ye.

Onun gelişiyle birlikte Müslümanların sevinci daha artmıştı.

Allah'ın Elçisi tüm halkı bir araya topladı.

– Ey Müslümanlar hepiniz birbirinizin kardeşisiniz. Çünkü bütün Müslümanlar kardeştir, diye söze başladı.

Sonra, Medinelilere döndü:

– Mekkeli kardeşlerinizi evlerinizde misafir etmek ister misiniz?

Medineliler hep bir ağızdan:

– Elbette Ey Allah'ın Elçisi, elbette misafir ederiz. Hem yalnızca misafir etmekle kalmayız, mallarımız ve yiyeceklerimizi de paylaşırız onlarla.

Böylece her Medineli Müslüman, Mekkelilerden birini misafir olarak aldı.

Bağlarını, bahçelerini, yiyeceklerini giyeceklerini onlarla paylaşmaya başladılar.

İLK MESCİD

Şimdi bir başkaydı Medine. Bütün güzellikler Medine'deydi artık! Eksik olan bir şey vardı yalnızca: Bir cami! Müslümanların ibadet edecekleri, toplanacakları, bir cami. Kısa bir süre içinde caminin yapılması için uygun bir arsa bulundu.

Sevgili Peygamberimiz bu arsanın satın alınmasını istiyordu.

Ama arsa sahipleri:

– Ey Allah'ın Elçisi, dediler. Her şeyimizi Allah uğrunda harcamaya hazırız. Bu arsaya karşılık para almayız.

Hemen başlanmıştı caminin yapımına. Bütün Müslümanlar sevinçle, coşkuyla temel kazıyor, taş taşıyorlar, camiyi bir an önce tamamlamak için var güçleriyle çalışıyorlardı. En çok çalışanların başında da Sevgili Peygamberimiz geliyordu. Kısa zamanda tamamlandı cami. Ve ilk Cuma namazı kılındı.

Medine'deki o mutlu günlerden birinde, Müslümanlar Sevgili Peygamberimizin etrafında toplandılar.

– Ey Allah'ın Elçisi, dediler. İbadet vakti geldiğinde hepimiz camide toplanmak istiyoruz, ama kimilerimiz geç kalıyor. Namaz vaktini duyurmak için bir şeyler yapsak.

Sonra da, düşüncelerini söylediler. Kimileri, çan çalalım, diyorlardı. Kimileri de, boru çalmak ya da büyükçe bir ateş yakmak düşüncesindeydi.

Allah'ın Elçisi gülümsedi:

– Hayır, bunlardan hiçbiri olmaz. Çünkü bunlar başkalarının gelenekleridir. Umarım ki bu gece, içimizden biri, namaza nasıl çağrılacağımızı öğrenir.

Gerçekten de, o gece Sevgili Peygamberimizin dediği olmuştu. Hazreti Bilâl bir rüya görmüştü o gece. Düşünde ezan okuyor ve Müslümanları namaza davet ediyordu. Hemen uyandı Hazreti Bilâl. Uyanır uyanmaz da, sevinçle Allah'ın Elçisine koştu ve rüyasını anlattı.

Sevgili Peygamberimiz, onu gülümseyerek dinledikten sonra:

– Ey Bilâl, namaz vakti geldiğinde yüksekçe bir yere çık ve rüyada öğrendiklerini tekrarla, buyurdu.

O sabah Hazreti Bilâl'in sesiyle uyandı Medineliler. Bir zamanlar, üzerine kızgın taşlar yığılıp, işkence edilen bu çilekeş Müslümanın sesi; Hazreti Bilâl'in o güzel, o içli sesi, Medine dağlarında yankılanıyordu şimdi.

Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber!

Eşhedü en lâ ilâhe illallah! Eşhedü en lâ ilâhe illallah!

Eşhedü enne Muhammeden Resûlûllah!

Eşhedü enne Muhammeden Resûlûllah!

.....

BEDİR SAVAŞI

Mekkeli müşrikler, Medine’de olup bitenleri hemen haber alıyorlardı. Çünkü Medine çevresinde yaşayan dostları, gördükleri, duydukları her şeyi onlara haber veriyorlardı. Üstelik yalnızca haber vermekle kalmıyor, onları Müslümanlara karşı kışkırtıp duruyorlardı. Bu çabalar kısa sürede etkisini göstermişti.

Hemen toplandı müşrikler. İlk sözü, her zaman olduğu gibi Ebu Cehil aldı:

- Büyük bir kervan hazırlayalım. Bu kervanda hepimizin malları bulunsun. Satılan mallardan kazandığımız parayla da daha iyi silahlar alalım.

Ebu Leheb sevinçle atıldı:

- Sonra da hep birlikte Müslümanlara saldıralım.

Hemen hazırlıklara başladılar. Daha önce karar verdikleri gibi, herkesin malı vardı bu kervanda. Kervanın başına da, Ebu Cehil’in akrabası Ebu Süfyan geçmişti. En az Ebu Cehil kadar amansız bir İslâm düşmanıydı Ebu Süfyan. Yalnızca kendisi değil, eşi Hind de Müslümanlara karşı kinle doluydu.

Bedir'e Doğru

Müslümanlar, bu büyük kervanın ne amaçla yola çıktığını öğrenmişlerdi. Kendilerini korumak zorundaydılar. Durmadan dua ediyorlardı:

“Ya Rabbi! Onlar, Sen’in elçini yalanladılar. Sana inananlara yapmadıkları kötülük kalmadı. Ey Yüce Rabbimiz, bizim yüreklerimizde kin yoktur. Onlardan korku da duymuyoruz. Biz yalnızca Sen’den korkarız. Bizim yüreklerimiz Sen’in sevginle doludur. Yalnızca Sen’den yardım dileriz. Yardımını esirgeme bizden.”

Bu arada Sevgili Peygamberimiz, müşriklerin durumunu öğrenmek için iki kişiyi yola çıkardı. Görevli iki Müslüman, kervanın geçeceği bir köye geldiler. Amaçlarını hiç belli etmeyerek onlarla sohbeta koyuldular. Biraz sonra da, Ebu Süfyan başkanlığındaki kervanın yaklaşmakta olduğunu gördüler. Gerçekten çok büyüktü. Bu kervandaki mallara karşılık ne kadar silah alacaklardı kim bilir? Köyden hemen ayrıldılar.

Ertesi gün kervan da köye gelmişti. Çok kurnaz bir adam olan Ebu Süfyan, köylülere dikkatle sızdıktan sonra sordu:

– Aranızda yabancı var mı?

Köylüler:

– Yok, dediler. İki yabancı vardı ama az önce Medine’ye doğru gittiler.

– Eyvah, diye bağırdı Ebu Süfyan.

Sonra hemen adamlarından birine döndü.

– Hemen Mekke’ye koş! Koş ve Muhammed’in bize saldıracağını söyle!

Kervanın durumunu öğrenen Allah’ın Elçisi, hemen Müslümanları toplamıştı.

Onların düşüncelerini sordu. Görüşlerini aldı ve kararını verdi. Müşrikleri Bedir denilen yerde karşılayacaktı. Biraz sonra Müslümanlar son hazırlıklarını tamamlamışlardı. Yüce Allah'a dua ederek Bedir'e doğru yola çıktılar.

Coşku içindeydiler. Ama çok yoksuldular. Atları, develeri yoktu. Çoğu yalınayaktı. Kızgın kumlara bastıkça, ayakları yanıyordu.

Ebu Süfyan'ın gönderdiği kişi büyük bir hızla Mekke'ye ulaşmış, nefes nefese bağır-maya başlamıştı. Onun bağırtilarını duyan müşrikler hemen koşuşmaya başladılar.

Ne oluyordu bu adama? Niçin böyle bağırıp duruyordu? Kervana bir şey mi olmuştu yoksa? Hemen onun etrafında toplandılar.

Adam, biraz nefeslendikten sonra konuşmaya başladı:

– Ne duruyorsunuz ey Mekkeliler! Muhammed ve dostları kervanımıza saldırmak üzereler!

Bir anlık sessizlik oldu. Herkes telaşla birbirine bakıyordu. Duyduklarına inanamıyorlardı. Müslümanlar kervana saldıracaklardı, öyle mi? Yıllarca alay ettikleri, işkence ettikleri zavallı Müslümanlar! Nasıl oluyordu da böyle bir işe kalkışıyorlardı? Güvenecek kimleri vardı ki? Kimden alıyorlardı bu gücü?

Bu sessizliği Ebu Cehil'in haykırışı bozdu:

– Hemen kuşanın silahlarınızı! Binin atlarınıza, develerinize! Ey Mekkeliler beklediğimiz gün geldi artık. Savaş günü geldi artık! Muhammed'i ve dostlarını öldürme günü geldi!

Biraz sonra putlarına dua ederek, onlardan yardım dileyip yola koyuldular. Putlarından en büyüklerini de yanlarına almışlardı. Artık savaşı kazanacaklarından hiç kuşkuları yoktu. Bir ara başını çevirdi Ebu Cehil. Ordusuna gururla baktı.

– Ne kadar da kalabalığız. Üstelik hepimiz silahlıyız, diye mırıldandı. Hem, putlarımız da yanımızda.

Gururla mırıldandı:

– Ey Muhammed, artık seni elimizden kimse kurtaramaz!

Yalnızca kadınlarla çocuklar kalmıştı Mekke'de. Bir de Ebu Leheb. Çok yaşlı olduğu için Mekke'de kalmıştı bu Sevgili Peygamberimizin amansız düşmanı. Savaşa katılamayacağı için çok üzüntülüydü. Ama bir yandan da çok sevinçliydi. “Nasıl olsa savaşı kazanacağız.” diye düşünüyordu. “Bizimkiler, Müslümanların hiçbirini sağ bırakmaz. En büyük düşmanımızdan da kurtulacağız artık!”

Sımsıcak bir gündü. Bedir'e ulaşan Müslümanlar yorgun, bitkin bir hâldeydi. Burada kocaman su kuyuları vardı ama bu kuyular susuzluktan kurumuşlardı. Sıcaklık da gitgide artıyordu. Tam bu sırada Yüce Allah'ın yardımı yetişti. Önce serin bir rüzgâr çıktı. Ardından bulutlar gelmeye başladılar. Sonra da yağmur!

Hemen abdest alıp namaza durdular. Bu arada müşrikler de Bedir'e gelmişlerdi. Sayıları Müslümanların dört katı kadardı. Namaz kılan Müslümanlara bakıp gülmeye başladılar.

Ebu Cehil:

– Şunların hâline bakın, diye alay ediyordu. Korkularından Rablerine sığınıyorlar!

Bu arada, zırhlara bürünmüş bir müşrik, dikkatle süzüyordu Müslümanları. Besbelli ki birini arıyordu. Ümeyye'ydi bu adam. Hazreti Bilâl'e işkence eden, onu kızgın kumlara yatırıp, üzerine taşlar yığan, kırbaçlayan Ümeyye. Biraz sonra aradığı kişiyi gördü!

Gözleri sevinçle parladı!

– Bilâl, diye homurdandı. Seni kendi ellerimle öldüreceğim asi köle!

O çağlardaki savaş gelenekleri çok farklıydı. Üç kişi meydana çıkar, karşı taraftan üç kişiyi çarpışmaya davet ederdi. Bedir Savaşı'nda da böyle oldu. Müşriklerden üç kişi ortaya çıktı.

Ellerinde kılıçları, kalkanlarıyla gururla seslendiler:

– Ey putlarımızın düşmanları! Haydi, çıkın karşımıza!

Medineli Müslümanlardan üç kişi hemen yerlerinden fırladılar. Onların karşısına geçtiler. Ama müşrikler onları küçümsemişlerdi.

– Siz bizim dengimiz değilsiniz. Üstelik biz, Mekkelilerle çarpışmak istiyoruz. Haydi, ey Mekke Müslümanlar, çıkın karşımıza!

Sevgili Peygamberimiz onların bu sözleri üzerine:

– Kalk ey Ubeyde! Kalk ey Hamza! – Kalk ey Ali, dedi.

Hazreti Ali, Hazreti Hamza ve Hazreti Ubeyde hemen kılıçlarını çekip ortaya çıktılar. Heyecan doruktaydı artık. Müslümanlar sessizce dua ediyor, müşrikler ise sevinç çığlıkları atıyorlardı. Ama biraz sonra, bu sevinç çığlıkları yerini sessizliğe bıraktı. Çünkü arkadaşlarının üçü de cansız bir hâlde yerde yatıyordu.

Üzgün ve şaşkın bir hâldeydiler. Çok güvendikleri üç kişiyi bir anda kaybetmişlerdi. Büyük savaş başlamak üzereydi artık. Tam bu sırada Hazreti Cebrail, Yüce Allah'ın buyruğunu ulaştırdı. Yüceler Yücesi Rabbimiz, Müslümanlara bir müjde veriyordu. Melekler, yardımına koşacaktı onların...

Sevgili Peygamberimiz bu müjdeyi hemen Müslümanlara aktardı. Sonra, yerden bir avuç toprak aldı. Müşriklere doğru savurarak dua etti.

– Allah’ım, Sen inananları koru! Düşmanlarının kalbine de korku ver!

Aynı anda Ebu Cehil’in saldırı emri duyuldu.

At kişnemeleri, kılıç şakırtıları, çığlıklar, “Allahü Ekber!” sesleri birbirine karışıyordu. Ortalık toz duman içindeydi.

Gün batımına doğru savaşın sonucu belli olmaya başlamıştı. Neye uğradıklarını şaşırmıştı müşrikler. En fazla şaşkına dönen de Ebu Cehil’di. Bir yandan kendini korumaya çalışıyor, bir yandan da dostlarına arkadaşlarına sesleniyordu:

– Kaçmayın, dayanın!

Savaşın sonlarına doğru, Hazreti Bilâl’in bakışları da eski bir tanıdığa takılmıştı. Ümeyye idi bu! Kendine yıllarca işkence eden Ümeyye! Şimdi ağır yaralı bir hâldeydi bu acımasız kişi. Kaçmaya çalışıyordu savaş meydanından. Birden kendine yaklaşan eski kölesini görüverdi. Yine öfkeyle baktı ona. Son bir çabayla saldırmak istedi. Ama başaramadı.

Hazreti Bilâl ise, her zaman olduğu gibi acıyarak bakıyordu ona. Az ötede yine ağır yaralı hâlde kaçmaya çalışan biri daha vardı. Yaralı ayağını tutarak sürünüyordu.

Ama gücü giderek tükenmeye başlamıştı. Bir ara başını çevirdi.

Karşısında genç bir Müslüman duruyordu. Bir zamanlar, acımasızca işkence ettiği gençlerden biri olan Abdullah! Her zaman küçümsemişti Hazreti Abdullah'ı. Çünkü kendisi zengin bir adam, o ise bir deve çobanıydı. Bu kez yine küçümseyerek baktı ona.

– Ey deve çobanı! Söyle savaşı kim kazandı?

Hazreti Abdullah gülümsedi:

– Kimin kazanacağını düşünüyordun ey zalim! Elbette Müslümanlar kazandı!

Öfkeyle homurdandı beriki:

– Muhammed'e duyduğum kin şimdi daha da arttı. Bugüne kadar O'nun düşmanıydım, bundan sonra daha da çok düşmanlık edeceğim!

Son kez yerinden kalkmaya çalıştı. Ama olduğu yere yığılıp kaldı. Hazreti Abdullah onun yanından uzaklaşırken, döndü. Müşriklerin liderinin cansız bedenine baktı. Onun yıllar boyu Müslümanlara yaptığı işkenceler canlandı gözünde. Sonra, yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Bir kaç adım atmıştı ki başını çevirdi. Yerde böyle boyunca yatan cansız bedene, anlamlı bir ifadeyle bakarak mırıldandı:

– Artık kimseye işkence edemeyeceksin ey Ebu Cehil!

BEDİR SAVAŞI

SONRASI

Savaş sona ermişti artık. Yıllarca, Müslümanlara yapmadıkları işkence bırakmayan müşriklerin kimi cansız yatıyor, kimisi de canını kurtarmak için bütün gücüyle kaçmaya çalışıyordu. O gururlu, o kendini beğenmiş, acımasız kişiler, acınacak duruma düşmüşlerdi. Bu büyük savaşı kazanan Müslümanlar ise, hiç mi hiç gurura kapılmamışlardı.

Her zaman olduğu gibi alçak gönüllüydüler. Yüce Allah'a şükretmek için hep birlikte namaza durdular.

Bu arada içlerinden biri de hemen Medine'ye koşarak olan biteni anlatmıştı. Bir bayram yerine dönmüştü Medine!

Müşrikler ise bu beklenmedik yenilginin şaşkınlığı içinde Mekke'ye dönmüşlerdi. Onları şehir dışında karşılayan Ebu Leheb merakla sordu.

– Ne oldu? Niçin böyle perişan hâldesiniz?

Hiç kimse cevap vermek istemiyordu. Başlarını önlerine eğerek, ağır ağır Mekke'ye doğru yürümeye devam ettiler.

Ebu Leheb telaşla onların peşinden koşuyor, bağıırıyordu:

– Ne oldu diyorum size! Söyleyin ne oldu?

Hâlâ cevap alamıyordu. Ebu Süfyan'a doğru koştu:

– Ey Ebu Süfyan, niçin susuyorsunuz böyle? Söyle nedir bu hâliniz? Nerede benim dostlarım? Niçin dönmediler?

Ebu Süfyan sinirlendi:

– Nerede olacak, hepsi de Bedir'de kaldılar!

Ebu Leheb'in gözleri sevinçle parladı:

– Anlaşıldı, anlaşıldı. Demek, Müslümanları Bedir kuyularına doldurmak için uğraşıyorlar.

Ebu Süfyan öfkeyle bağırdı:

– Anlamıyor musun Ey Ebu Leheb. Bedir kuyuları bizimkilerle doldu, bizimkilerle!

Duyduklarına inanamıyordu Ebu Leheb. Sendeledi. Düşer gibi oldu.

– Hayır, hayır, diye inledi.

Sonra tekrar, Ebu Süfyan'ın peşinden koştu:

– Putlarımızı kızdıracak bir şey mi yaptınız yoksa? Söyle Ey Ebu Süfyan. Bu kadar kalabalık olduğunuz hâlde nasıl oldu da yenildiniz?

Ebu Süfyan üzüntüyle başını salladı:

– Nasıl yenilmeyelim? Savaşın en kızıştığı anda gökyüzünden süzülen atlıların saldırısına uğradık!

Ebu Leheb:

– Delirmişsin sen, diye bağırdı. Ya da rüya görmüş olmalısın. Gökyüzünden inen atlılar da ne demek oluyor!

Müşrikler söze karıştılar:

– Ebu Süfyan doğru söylüyor. Yenildik, kaçtık diye bizi küçümseme ey Ebu Leheb. O atlıları kim görse hemen kaçardı.

İlk defa doğru söylüyordu müşrikler. Yüce Allah'ın savaş öncesinde müjdelediği gibi, melekler Müslümanların yardımına koşmuşlardı. Yüceler Yücesi Rabbimiz her zaman olduğu gibi yine Müslümanlara yardım etmişti.

Bedir Savaşı'nın sonucuna katlanamayan Ebu Leheb kısa sürede hastalandı. Öyle bir hastalığa yakalanmıştı ki acılar, ağrılar içinde inleyip duruyordu. Geceleri bile uyuyamaz olmuştu. Bir kaç gün sonra da acılar içinde can verdi.

Savaşta yakınları öldürülen müşrikler ise çılgın gibiydiler. Müslümanlara karşı daha da kinlenmişlerdi. En fazla kin tutanların başında da Ebu Süfyan'ın eşi Hind geliyordu. Çünkü en yakın akrabalarını kaybetmişti. Ama hiç ağlamıyordu Hind.

– Niçin ağlayayım? Ağlamak üzüntümü hafifletmez ki. Benim üzüntüm, ancak Hamza'nın öldüğünü görürsem hafifler. Ben de sizin gibi bütün Müslümanlara kin duyuyorum. Ama putlara yemin ederim ki, Hamza'ya duyduğum kını hiç kimseye karşı duymadım ve duymayacağım!

Hind'in “Hamza” diye söz ettiği, böylesine büyük bir kin duyduğu kişi, Peygamberimizin sevgili amcası Hazreti Hamza'dan başkası değildi.

Ebu Cehil ve Ebu Leheb'den sonra müşrikler bu kez de Ebu Süfyan'ın etrafında toplandılar.

Ebu Süfyan:

– Ey Mekkeliler, dedi. Ölümlerinizi için ağlamayı bırakın artık. Bırakın da Müslümanlardan öç almayı düşünün. Şimdi bana söz verin bakalım! Öcümüzü alacağınıza söz verin!

Hep bir ağızdan:

– Söz veriyoruz, diye haykırdılar.

Artık, yeni bir saldırının hazırlıkları başlıyordu. Gece yarısına doğru Müslümanlar Medine'ye doğru yola koyulmuşlardı. Yanlarında, düşmanların kaçarken bıraktıkları, atlar, develer, silahlar ve çeşitli mallar vardı. Bir de esirler! Esirlere çok iyi davranıyordu Müslümanlar. Onlar ise düşmanlarının bu davranışından ötürü şaşkınlık içindeydiler.

– Biz onları esir etseydik, hiçbirini sağ bırakmazdık, diyorlardı kendi kendilerine.

Hem de işkenceyle öldürürdük! Şimdilik iyi davranıyorlar ama Medine'ye götürdüklerinde bize ne yapacaklar acaba? Öldürecekler mi? İşkence mi edecekler? Yoksa köle olarak mı satacaklar bizi?

Haksız da sayılmazlardı hani. Çünkü o devirlerde savaş esirleri ya öldürülür ya da köle olarak satılırdı. Üstelik yıllarca alay ve işkence ettikleri kişilere esir düşmüşlerdi. Zamanın savaş kurallarına göre öldürülmeyi hak etmişlerdi. Verilecek en hafif ceza, köle olarak çalıştırılmak ya da yine köle olarak satılmaktı. Müslümanların iyi insan olduklarını biliyorlardı. “Bizi çalıştırsalar bile aç susuz bırakmazlar.” diye düşünüyorlardı. Ama ya satarlarsa! Acımasız, merhametsiz kişilere satarlarsa! O zaman ne olurdu hâlleri. Bunu düşünmek bile ne korkunçtu! Haklarında verilecek kararı bekliyorlardı artık.

Yemek vakti gelmişti. Namazlarını kılan Müslümanlar, içlerinden birini yiyecek getirmesi için gönderdiler. Biraz sonra yiyecekler gelmişti. Hurma, ekmek ve çorba! Esirler, göz ucuyla hurmaya, çorbaya bakıyorlardı. İçlerinden “Herhâlde hurmalarla, çorbayı kendilerine ayırırlar, bize de belki birer ekmek parçası verirler.” diye düşünüyorlardı.

Oysa düşündüklerinin tam tersi oldu. Müslümanlar, hurmalarla çorbayı esirlere uzatmıştı. Ekmeklerinde bir kısmını kendilerine, bir kısmını yine onlara ayırmışlardı.

Esirler şaşkınlık içindeydiler. Bu nasıl işti? Bu Müslümanlar nasıl insanlardı böyle? Ne iyi, ne tokgözlü insanlardı. Yemek sonrası şaşkınlıkları daha da artmıştı. Çünkü

Müslümanlar kuru ekmeklerini yedikten sonra Allah'a şükretmişlerdi. Olacak şey miydi bu! Bir kuru ekmek için şükredilir miydi hiç?

Ertesi gün Sevgili Peygamberimizin huzurundaydılar. Haklarında verilen karar açıklanacaktı. Korkuyla titriyorlardı. Kalpleri duracak gibiydi. Ve biraz sonra karar bildirildi:

Okur-yazar olmayan Müslümanlara okuma yazma öğretecek ve sonra da serbest bırakılacaklardı.

Duyduklarına inanamıyordu esirler. "Acaba rüya mı görüyoruz?" diye bakiştılar. Hayır, gördükleri rüya değildi. Sevinçle birbirlerine sarıldılar.

İNSANLIK NURLANIYOR

Bedir Savaşı'ndan sonra Müslümanların sayısı daha da çoğalmaya başlamıştı. Sevgili Peygamberimiz, Medine yakınındaki kabilelere Müslümanları göndererek, onları yüce dinimize davet ediyordu. Bu davetler sonunda birçok kişi daha İslâm dinine geçmişti.

Bu arada mutlu bir olay daha yaşandı. Bedir Savaş'ının sonucu Habeşistan'da da duyulmuştu. Bu ülkeye sığınmış bulunan Müslümanlar, sevinç gözyaşları içinde Allah'a şükrettiler. Sonra da Medine'ye doğru yola koyuldular.

O günlerde, herkesi duygulandıran, unutulmaz bir olay daha meydana geldi. Medine'de elbirliği ile yapılan ilk caminin köşesine bir hurma kütüğü konmuştu. Sevgili Peygamberimiz, cuma namazından önce hutbe okurken, ara sıra bu kütüğe dayanırdı. Bir gün Müslümanlar, bu kütüğü yenisiyle değiştirmek istediler. İşte o anda herkesi şaşırtan bir olay oldu. Hem şaşırtan hem de duygulandıran bir olay!

Ağlıyordu hurma kütüğü! Sevgili Peygamberimizden ayrılacağı için ağlıyor, inliyordu.

Allah'ın Elçisi hemen kütüğe yaklaştı, onu sevgiyle okşadı ve onun olduğu yerde bırakılmasını söyledi.

Artık, ağlamıyor, inlemiyordu hurma kütüğü. Ama başkaları ağlıyordu artık. Duygulanen Müslümanlar gözyaşlarını tutamamışlardı.

Medine’de bunlar olup biterken, Mekke’de savaş için son hazırlıklar yapılıyordu. Bu kez sayıları çok daha fazlaydı müşriklerin. Yine de, Mekke yakınlarındaki bazı kabilelere koşarak onların da savaşa katılmalarını istediler. Bu kabilelerin gençleri de, kıymetli hediyeler ve altınlar karşılığında onlara katıldılar. Artık çok daha güçlüydüler. Yepyeni silahları, mızrakla delinmeyen, kılıçla kesilmeyen zırhları vardı. Atlarıyla develeri ise sayılamayacak kadar çoktu.

Sözün kısası savaşmak için her şeyleri vardı. Her şeyleri vardı ama yine de korkuyorlardı. Çünkü Bedir’de uğradıkları yenilgiyi bir türlü unutamıyorlardı.

Bu arada Mekkeli kadınlar da boş durmuyorlardı. Çalgılar çalarak, şarkılar söyleyerek, şiirler okuyarak savaşçıları övüyor, Bedir’deki yenilginin öcünün alınacağını haykırıyorlardı.

Ama içlerinde biri vardı ki, hep susuyordu. Bakışları kin doluydu. Adı Hind’di bu kadının! Öfke dolu gözlerini kısarak, Hazreti Hamza’yı nasıl öldürteceğini, kime öldürteceğini düşünüyordu. Bir ara bakışları birden sevinçle parladı. “Vahşi!” diye mırıldandı. “Hamza’yı öldürse öldürse, Vahşi öldürebilir!”

Hemen yerinden fırladı. Kölelerine bağırdı:

– Bana Vahşi’yi bulun! Çabuk Vahşi’yi getirin bana!

Köleler bu emri duyar duymaz hemen koşuşmaya başladılar. Vahşi denilen kişi de bir köleydi. Çok iyi mızrak atan bir köle! Onun mızrak atmadaki yeteneğini duymayan kalmamıştı. Çok uzaklardaki kuşları bile vururdu mızrağıyla. En büyük amacı kölelikten kurtulmaktı Vahşi'nin.

– Ah, şu kölelikten bir kurtulsam, diye iç geçirip duruyordu gece gündüz.

Hind, bir yandan Vahşi'yi beklerken, bir yandan da kalbindeki kinle mırıldanıyordu:

– Ey Hamza! Ölüm sırası sende artık! Senden öyle bir öğ alacağım ki, yıllarca unutulmayacak, yüz yıllarca konuşulacak!

Biraz sonra köleler Vahşi'yi bulup getirmişlerdi. Merak içindeydi Vahşi. Böyle apar topar niçin getirilmişti acaba? Hind, gülümseyerek Vahşi'ye baktı.

– Ey köle, zengin olmak ister misin?

Vahşi şaşırılmıştı: “Benimle alay mı ediyor bu kadın?” diye düşündü. “Evet, evet herhâlde alay ediyor olmalı.” Ama hiç sesini çıkarmadı. Nasıl çıkarsın ki? Zavallı bir köleydi o!

Vahşi, bunları düşünürken Hind tekrar sordu:

– Neden susuyorsun ey köle? Zengin olmak istemiyor musun yoksa?

– Şey diye mırıldandı Vahşi. Nasıl olsa köleyim ben. İsteddiğiniz gibi alay edebilirsiniz!

Hind çıkıştı:

– Ne alay etmesi! Söyle, zengin olmak istiyor musun, istemiyor musun?

Vahşi, başını önüne eğdi.

– Zengin olsam ne çıkar ki. Ben bir köleyim. Zavallı bir köle!

Hind sinsi sinsi gülümsedi:

– Peki, hem kölelikten kurtulmaya hem de zengin olmaya ne dersin!

Kulaklarına inanamıyordu Vahşi. Hem kölelikten kurtulacak, hem de zengin olacaktı ha! Kendini tutamayarak bir sevinç çılgılığı attı.

Onun bu çılgılığı Hind'i sevindirmişti.

– Bak köle, dedi. Şimdi beni iyi dinle. Hamza'yı öldürmeni istiyorum.

Vahşi merakla sordu:

– Hangi Hamza?

Hind öfkeyle bağırdı:

– Hangi Hamza olacak, unutkan köle! Muhammed’in amcası Hamza! Eğer onu öldürürsen seni hem serbest bırakırım, hem de zengin ederim!

Korkuyla titremeye başladı Vahşi.

– Hamza kim, ben kim! Onun karşısına nasıl çıkabilirim ki? Yo yo. Benden böyle bir şey istemeyin! Köle olarak kalmaya razıyım!

Hind iyice öfkelenmişti.

– Akılsız köle! Onunla karşılaşmayacaksın ki. Savaş boyunca bir köşeye saklanıp bekleyeceksin. Sonra bir fırsatını bulup, mızrağını Hamza’ya fırlatacaksın! Tamam mı?

Vahşi tekrar düşünceye daldı. Kulağında Hind’in sözleri çınlıyordu: “Bir fırsatını bulup, mızrağını Hamza’ya fırlatacaksın. Bir fırsatını bulup, mızrağını Hamza’ya fırlatacaksın!”

Vahşi sevinçle bağırdı:

– Kabul! Ama siz de sözünüzü tutacaksınız!

Kinle gülümsedi Hind:

– Putlar adına yemin ediyorum ki sözümü tutacağım. Yeter ki öldür Hamza’yı. Yeter ki al öcümü!

Vahşi, mutluluk içinde uzaklaştı.

MEDİNE'DEKİ HAZIRLIKLAR

Mekke'de hazırlıklar tamamlanmıştı artık.

Müşrikler Medine'ye doğru yola çıkmışlardı. Başlarında Ebu Süfyan vardı.

Müşriklerin yola çıktığını öğrenen Sevgili Peygamberimiz, hemen iki gözcü görevlendirdi yine. Bir dağın arkasına gizlenen gözcüler, onları beklemeye başladılar.

Biraz sonra göründü müşrik ordusu. Bu ne kalabalık orduydü böyle! Sayıları üç bin kadardı. Müslümanların tam üç katı. Mekke çevresindeki bütün kabileler bu orduya katılmış olmalıydı. Üstelik ne kadar çok atları, develeri vardı. Silahları da ne kadar çoktu! Böyle bir orduyla karşılaşacaklarını hiç düşünmemişlerdi.

Sevgili Peygamberimiz görüşlerini almak üzere Müslümanları topladı.

Medine yakınlarında büyük bir dağ vardı: Uhud Dağı!

Müslümanların önemli kısmı:

– Uhud Dağına gidelim. Düşmanı orada karşılayalım, diyorlardı.

Sonuçta, bu görüş kabul edildi. Ve İslâm ordusu Uhud’a doğru yola çıktı. Akşama doğru da Uhud yakınlarına geldiler. Geceyi burada geçireceklerdi.

Günlerden cumaydı. Allah’ın Elçisi Cuma namazını kıldırdı. Sonra, Uhud Dağı’nın yanındaki geçidi işaret ederek, okçulara:

– Savaş boyunca buradan hiç ayrılmayın. Müşriklerin yenildiğini görseniz bile yerinizi terk etmeyin, dedi.

Bir an durdu ve tekrar uyardı:

– Ben size haber vermedikçe, bu geçitten kesinlikle ayrılmayın!

O'nun bu uyarıyı iki kez tekrarlaması okçuları düşündürmüştü. İçlerinden birisi:

– Ey Allah'ın Elçisi, ya çok güç bir duruma düşerseniz? O zaman da yerimizden ayrılmayalım mı?

Sevgili Peygamberimiz onları son kez uyardı:

– Güç duruma düşsek bile ayrılmayın. Size haber verilmedikçe sakın terk etmeyin geçidi!

Okçular hemen geçide yerleştiler.

Biraz sonra uzaktan çalgılar, şiirler okuyan kadınların sesleri, at kişnemeleri duyulmaya başladı. Düşman ordusu geliyordu! Mekkeli müşriklerden beklenemeyecek kadar kalabalık bir orduydü bu. Binlerce kılıç, binlerce mızrak pırıl pırıl parlıyordu. Çoğu da zırhlar içindeydi müşriklerin. Kendilerine çok güvendikleri hemen belli oluyordu.

İslâm ordusunu dikkatle süzen Ebu Süfyan geçitteki okçuları hemen fark etti. Atlılarını, hemen onların arkasına gizledi. Ve ordusunu savaş düzenine sokmaya başladı.

UHUD SAVAŞI

Yeni bir savaş da ha başlamak üzereydi artık. Her iki taraf da karşı karşıya dizilmiŐti. Biraz sonra Ebu Sũfyan'ın saldırı emri duyuldu.

Ortalık bir anda toz dumana bũrũndũ yine. Tıpkı Bedir Savaşı'nda olduğu gibi, "Allahũ Ekber!" haykırıŐları, kılıı, kalkan sesleri, at kişnemeleri birbirine karıŐmıŐtı.

Savaş bütün şiddetiyle sürerken, Hind'in bakışları hep Vahşi'nin üzerindeydi. Daha ne bekliyordu bu köle! Ne zaman savuracaktı mızrağını? Ne zaman alacaktı öcünü! Vahşi ise, bir kayanın arkasına gizlenmişti. Onun bakışları da hep Hazreti Hamza'daydı. Uygun bir fırsat bekliyordu.

Biraz sonra, bu korkunç çarpışmanın sonucu da belli olmaya başlamıştı. Bozguna uğrayan müşrikler kaçışmaya başlamıştı. Bir zafer daha kazanmak üzereydi Müslümanlar.

Bu arada Hind, öfkeyle Vahşi'ye bakıyordu! Ama tüm ümitlerini kaybetmişti Vahşi. Aradığı fırsatı bir türlü bulamamıştı. Üstelik Mekke ordusu da kaçışmaya başlamışlardı. "Ne şanssız insanmışım!" diye mırıldandı Vahşi. "Yine köle olarak kalacağım. Ömrüm boyunca köle olarak kalacağım!"

Ebu Süfyan ise üzüntüyle kaçışan askerlerine bakıp duruyordu. Tek ümidi atlılardı! Müslüman okçuların arkasına gizlenen atlılar... Ama atlıların da yapabileceği bir şey yoktu artık.

İşte tam bu sırada hiç beklenmeyen bir şey oldu. Müşriklerin kaçıştığını gören Müslüman okçular, sevinçle yerlerini terk etmeye başladılar. Zafer coşkusu içinde, Sevgili Peygamberimizin emrini unutuvermişlerdi.

Onların geçidi terk ettiğini gören müşrik atlılar, hemen saldırıya geçtiler. Müslümanları arkadan çevirmişlerdi şimdi. Bir anda neye uğradıklarını şaşırıp Müslümanlar. Sonra tekrar toparlandılar. “Allahü Ekber!” haykırırları arasında yine korkunç bir kavgaya başladı!

Müşrikler, bütün güçleriyle Allah'ın Elçisinin bulunduğu yere saldırıyorlardı. Bu arada Müslümanlar da Sevgili Peygamberimizin etrafını çevirmişlerdi... Atılan oklara, savrulan mızraklara aldıkları bile yoktu. Tek düşünceleri O'nu korumaktı.

Son bir kez daha saldırıya geçti müşrikler. İşte tam bu sırada olan oldu. Bir mızrak savruldu Hazreti Hamza'ya doğru. Savruldu... ve sırtına saplandı.

“Allahü Ekber?” diye haykırdı büyük kahraman. Bir dağ gibi sarsıldı. Yere düştü. Son sözleri:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü, olmuştu.

Vahşinin gözleri sevinçle parlıyordu. Mutluluk içinde Hind'e baktı!

SAVAŞIN SONU

Hazreti Hamza'nın şehit olması müşrikleri ümitlendirmişti. Sevgili Peygamberimizin bulunduğu yere doğru bir daha saldırdılar. Bu kez bütün güçleriyle hücumla geçmişlerdi. Peş peşe oklar, mızraklar yağdırıyorlardı. Ama Müslümanlar, canla başla koruyorlardı Allah'ın Elçisini. Göğüs göğüse bir çarpışma başlamıştı.

İşte o anda bir ses duyuldu:

– Muhammed öldü! Muhammed öldü!

Sevgili Peygamberimizin öldüğünü zanneden müşriklerden biri, sevinçle bağıyor, bağıyordu.

– Muhammed öldü! Muhammed öldü!

Derin bir nefes aldı Ebu Süfyan! Savaş durmuştu. Müşrikler, şehit Müslümanların arasında Sevgili Peygamberimizi arıyorlardı. Ama bulamamışlardı.

Tam bu sırada Ebu Süfyan'ın sesi duyuldu:

– Ey Müslümanlar, Muhammed gerçekten öldü mü?

Bu soruya cevap alamamıştı. Bir kez Hazreti Ebubekir'e seslendi:

– Ey Ebubekir, sen doğru sözlü bir kişisin! Söyle, Muhammed öldü mü, ölmedi mi?

Yine cevap alamadı Ebu Süfyan. Tekrar seslendi.

– Ey Ömer, Muhammed öldü mü?

Hazreti Ömer de cevap vermemişti. Sevinçle haykırdı Ebu Süfyan:

– Yalnızca Muhammed değil, Ebubekir’le Ömer de ölmüş!

Aynı anda, Hazreti Ömer’in haykırarak ayağa kalktığı görüldü.

– Yalan söylüyorsun ey Allah düşmanı! Ebubekir de, Ömer de, Allah’ın Elçisi de ölmedi.

Hayal kırıklığına uğramıştı Ebu Süfyan.

– Pekâlâ, şimdi gidiyoruz, diye bağırdı öfkeyle. Ama gelecek yıl sizinle yine savaşa-
cağız! Öcümüzü yarım bırakmayacağız!

Medine’de kalanlar merak içindeydi. Önce Sevgili Peygamberimizi soruyorlar, O’nun sağ olduğunu öğrenince, Yüce Allah’a şükreliyorlardı. Sonra da, savaşa ka-
tılan Müslüman kardeşlerini arıyorlardı. Kimilerinin şehit olduğunu öğrenince de
gözyaşlarını tutamıyorlardı.

Onların bu hâli karşısında çok duygulanan Sevgili Peygamberimiz:

– Ey Müslümanlar, dedi. Hepinize müjdeler olsun ki, Uhud’da şehitlerinin hepsi
de Cennet’te bir araya geldiler.

HENDEK SAVAŞI

Uhud Savaşı'ndan sonra da, yuce dinimiz hızla yayılmaya başlamıştı. İnsanlar ta uzak Şehirlerden Medine'ye geliyor ve MÜslüman oluyorlardı.

MÜslümanların gün geçtikçe güçlendiğini gören Mekkeli müşrikler, iyice korkuya kapılmışlardı. Artık onlarla tek başlarına uğraşamayacaklarını anlamışlardı. Daha büyük bir güç birliğinin zamanı gelmişti. Kısa bir süre sonra da çevre kentlerdeki tüm savaŐçılarla anlaŐtılar ve yeniden savaş hazırlıklarına başladılar.

Mekke'deki bu gelişmeler kısa sürede ulaşmıştı Medine'ye. Hemen bir araya geldi MÜslümanlar.

Kimileri:

– Müşrikleri, Medine dışında karşılayalım, diyorlardı.

Kimileri de Medine'de kalıp Őehri savunmak düşüncesiydi.

Bu arada içlerinden biri:

– Ey Allah'ın Elçisi, dedi. Medine'nin etrafına derin hendekler kazalım. Müşrikler, hendekleri görünce Şaşırıp kalacaklardır herhâlde!

Bu ilginç görüş uygun bulundu. Ertesi gün, hendeklerin kazılacağı yerler kararlaŐtırıldı. Ve Allah'ın Elçisi “Bismillâhirrahmanirrahim” diyerek ilk kazmaya vurdu. Canla başla hendek kazıyordu MÜslümanlar. Ama çok zor Őartlar altındaydılar.

Gece gündüz çalıştıkları için kısa sürede yorgun düşmüşlerdi.

Yiyecek bulmak da çok güçleşmiş, açlık tehlikesi baş göstermişti. Açlıklarını bastırmak için karınlarına kocaman taşlar bağlıyorlardı. Öyle ki, Allah'ın Elçisi, açlığını hissetmek için, karnına kocaman iki taş bağlamış olduğu hâlde kazma vuruyordu. Üstelik geceleri çok soğuktu. Bir yandan soğuk, bir yandan açlık, bir yandan yorgunluk! Ama kalplerindeki Allah sevgisi, bütün zorlukları, güçlükleri unutturuyordu.

Hendeklerin kazımı altı gün, altı gece sürmüştü. Bu yorucu iş henüz tamamlanmıştı ki, düşman ordusunun da Medine'ye doğru yola çıktığı öğrenildi. Ebu Süfyan komutasında on bin kişilik bir ordu...

Böyle bir orduya kim dayanabilirdi? Kim karşı koyabilirdi böyle güçlü bir orduya? Üstelik hemen hepsi de atlı ve zirhliydlar. Ebu Süfyan ara sıra başını çevirip, ordusuna gururla bakıyor ve mırıldanıyordu:

– Ey Muhammed sonun geldi artık!

Medine önlerine geldiklerinde mutlulukları daha da artmıştı müşriklerin. Çünkü görünürde bir tek Müslüman yoktu!

– Müslümanlar kaçmışlar herhâlde. Hemen Medine'ye girip evleri yağmalamaya başlayalım.” dediler.

Ama biraz daha ilerleyince hiç beklemedikleri bir durumla karşılaştılar. Karşılarında derin hendekler vardı! Hendeklerin öte yanında da, oklarıyla bekleyen Müslümanlar! Şaşırmıştı müşrikler. Bu nasıl işti böyle? Hendek kazmak da nerden gelmişti akıllarına? Nasıl geçeceklerdi bu hendekleri?

Ebu Süfyan, ordusuna dönerek, seslendi:

– Haydi, atlayıp geçin hendekleri!

Zırhlılar içindeki birkaç savaşçı, hemen atlarını kamçılıyıp hendeğe doğru hızla sürdüler. Herkes merak içindeydi. Ne olacaktı acaba? Geçebilecekler miydi hendeği? Atlılar hendeğe yaklaştılar. Bir an durdular. Hız almak için geri çekildiler. Ve atları hızla sürdüler. Şimşek gibi gelen atlardan hiçbiri geçemedi hendeği. Hepsi de çukura yuvarlanmıştı.

FIRTINA

Onların bu başarısızlığı çok öfkelenmişti Ebu Süfyan'ı. Ne pahasına olursa olsun geçeceklerdi hendekleri! Bu görkemli orduyla buraya kadar gelip geri dönemezlerdi. Hemen emir verdi. Diğer atlar hendeklere doğru sürüldü hızla. Ama bütün çabaları boşunaydı yine. Günlerce sürdü bu uğraşları. Müşrikler hendekleri bir türlü geçemiyordu; ama Müslümanlar da açlıktan, susuzluktan, uykusuzluktan ötürü bitkin düşmüşlerdi.

Daha ne kadar dayanabilirlerdi ki?

Bu arada, Sevgili Peygamberimiz, ellerini açtı ve dua etti:

– Allah'ım! Ey darda kalanların yardımcısı olan Rabbim! Ey çaresizlerin duasını kabul eden Rabbim. İnananları koru! Bizden yardımını esirgeme Allah'ım!

Bu duadan hemen sonra, Hazreti Cebrail Sevgili Peygamberimize yeni bir müjde ulaştırdı! Müşrikler perişan bir hâlde geri döneceklerdi.

Akşam olmuş, savaşa ara verilmişti. Günün ilk ışıklarıyla birlikte bir saldırı daha yapmayı düşünüyordu Ebu Süfyan. En büyük saldırı olacaktı bu... Hendekleri atlarla, develerle dolduracaklar ve böylece karşıya geçeceklerdi.

Ama onları bekleyen bir sürpriz vardı. O gece bir fırtına çıktı! Görülmemiş bir kum fırtınası...

Müslümanlar sevinç içindeydiler! Allah'ın yardımını ulaşmıştı işte! Yüceler Yücesi Allah her zaman olduğu gibi Müslümanların duasını kabul etmişti. Her zaman olduğu gibi yardım etmişti onlara. Müşrikler ise neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Göz gözü görmüyordu fırtınadan! Bu korkunç rüzgâr, önüne gelen her şeyi silip süpürüyor, savuruyordu. Kum ve çakıl yağıyordu üstlerine. Çadırları dağılıyor, yiyecekleri içecekleri savruluyordu. Atlar, develer kaçışmaya başlamıştı. Savaşı unutmuşlardı artık. Telaşla sağa sola koşuyor, kaçışan hayvanlarını yakalamaya çalışıyorlardı.

Bu kargaşadan yararlanarak birbirinin mallarını yağmalamaya başladılar. Sonra aralarında bir kavga başladı. İşbirliğini bir yana bırakmış, birbirlerine düşmüşlerdi artık. Bir yandan fırtına! Bir yandan kavga! Oysa ne amaçla gelmişlerdi Medine önlerine! Ve şimdi ne hâle düşmüşlerdi!

Durumun gitgide kötüleştiğini gören Ebu Süfyan, güçlkle yakaladığı atına atladı ve seslendi:

– Ey Mekkeliler. Bırakın kavgayı da yurdumuza dönelim artık!

Bu emir üzerine kavgayı bıraktılar. Bulabildikleri hayvanlara atlayarak, perişan bir hâlde Mekke'ye doğru yola koyuldular.

Bu inanılmaz olaydan sonra gitgide güçlenmeye başladı Müslümanlar. Ama güçlendikçe, Kâbe'ye duydukları özlem de artıyordu. Bir an önce Mekke'ye girmek ve Kâbe'yi ziyaret etmek için can atıyorlardı.

...Ve bir süre sonra, Sevgili Peygamberimizin yönetiminde Mekke'ye doğru yola koyuldular. Amaçları Kâbe'yi ziyaret etmektir yalnızca. Ne güzel bir yolculuktu bu! Ne mutlu, ne coşkulu yolculuktu. Namaz vakitlerinde duruyor, ibadetlerini yaptıktan sonra tekrar yola koyuluyorlardı.

Müslümanların Mekke'ye doğru ilerlemekte olduklarını öğrenen müşrikler telaşa kapılmışlardı. Hemen toplanıp, karar aldılar. Onları Mekke'ye sokmayacaklardı. Müslümanlar da onların hazırlıklarını haber almışlardı. Ama hiç aldırıyorlardı bile. Tek kaygıları vardı ki, o da yanlarındaki suyun iyice azalmış olmasıydı. Biraz ilerledikten sonra, Hudeybiye denilen yerde konakladılar.

Yine namaz vakti gelmişti. Abdest almaları gerekiyordu. Görünürde ise ne bir dere ne de bir su kaynağı vardı. Hemen Sevgili Peygamberimize başvurular.

Allah'ın Elçisi gülümseyerek sordu:

– Ne kadar suyumuz kaldı?

Üzgün üzgün cevap verdiler.

– Yalnız bir tas suyumuz kaldı, ey Allah'ın Elçisi!

Allah'ın Elçisi tasın getirilmesini istedi. Hemen koşup getirdiler. Sevgili Peygamberimiz, meraklı bakışlar arasında su dolu tası aldı. Yüce Allah'ın adını anarak bir kaç damla su döktü kutlu parmaklarına.

İşte o anda herkesi şaşırtan bir olay oldu! Şaşırtan; heyecana, sevince, mutluluğa boğan bir olay! Sevgili Peygamberimizin kutlu parmaklarından billur gibi sular süzülüyordu. Bir mucize daha gerçekleşmişti. Yüceler Yücesi Allah, yine yardım etmişti Müslümanlara. Kana kana içtiler bu billur gibi sudan. Abdest aldılar ve Allah'a şükrederek namaza durdular.

Namazdan sonra tekrar yola koyulmak üzereydiler ki, iki kişinin çıkageldiğini gördüler.

Mekke'den geliyordu bu kişiler. Ebu Süfyan göndermişti onları. Ebu Süfyan'ın gönderdiği elçiler:

– Geri dönün ey Muhammed, dediler. Çevredeki bütün kabileler Mekke'de toplandı. Eğer Mekke'ye girmeye kalkışırsanız çok kan dökülecek.

Onların bu sözleri Müslümanları çok üzmüştü. Yalnızca ibadet için gidiyorlardı Mekke'ye. Yalnızca Kâbe'yi ziyaret için gidiyorlardı. Kan dökmek şöyle dursun, kimsecikleri incitmek bile istemiyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz, hemen Hazreti Osman'ı Mekke'ye gönderdi. Hazreti Osman, Müslümanların amaçlarını tekrar tekrar anlattı müşriklere... Ama onlar kararlıydı. Mekke'ye girilmesine izin vermeyeceklerdi.

Onların bu karardan vazgeçmeyeceklerini anlayan Hazreti Osman:

– Pekâlâ, dedi. Durumu Allah'ın Elçisine bildireceğim.

Daha birkaç adım atmıştı ki onun etrafını çevirerek kılıçlarını çektiler.

– Ey Osman, dediler. Hazır elimize düşmüşken, seni bırakacağımızı sanmıyorsun ya?

Ve hemen tutukladılar onu. Sonra da Sevgili Peygamberimize haber gönderdiler.

– Eğer geri dönmezseniz, Osman'ı öldürürüz!

Yumuşak huylu, güler yüzlü, alçakgönüllü bir kişiydi Hazreti Osman. Müslüman olmadan önce de hiç kimseyi incittiği görülmemiştir. Herkese iyilik eder, herkesin yardımına koşardı. Üstelik de çok cömertti. Böyle iyilik dolu bir insanın, kurnazca tuzığa düşürülüp tutuklanması çok üzmüştü Müslümanları.

Ne yapacaklardı şimdi? Ya geri dönecekler ya da Hazreti Osman'ın öldürülmesi pahasına Mekke'ye gireceklerdi. Bu arada müşrikler bir elçi daha göndererek, yeni isteklerde bulundular. Ve sonuçta, Müslümanlarla müşrikler arasında bir anlaşma yapıldı.

Bu anlaşmaya göre:

Her iki taraf, on yıl süreyle birbirleriyle savaşmayacaklardı. Müslümanlar o yıl Kâbe'yi ziyaret edemeyeceklerdi; ama müşrikler de Müslüman olmak isteyen kişilere, kabilelere engel olmayacaklardı.

Anlaşma sonunda Hazreti Osman serbest bırakılmıştı. Müslümanlar ona tekrar kavuştukları için çok sevinçliydimler. Çok sevinçliydimler ama Kâbe'yi ziyaret edemeyecekleri için de pek üzgündüler.

BÜTÜN DÜNYAYA ÇAĞRI

Hudeybiye antlaşmasının yararları kısa sürede görülmeye başlandı. Yüce dinimiz, uzak yakın bütün kabilelere, bütün şehirlere yayılıyordu. Sevgili Peygamberimiz, mektuplar, elçiler göndererek kralları, devlet büyüklerini İslâm dinine davet ediyordu.

Bunlardan biri de Bizans kralı Herakliyas'du. Herakliyas, Yüce Allah'ın adıyla başlayan mektubu alır almaz heyecanlanmıştı.

– Bana, o ülkeden birini bulup, getirin, diye emir verdi.

Bu sırada, Ebu Süfyan da kervanlarıyla birlikte Bizans'ın başkentinde bulunuyordu. Onun Mekkeli olduğunu öğrenen askerler, hemen Herakliyas'un huzuruna çıkardılar.

Çok korkmuştu Ebu Süfyan.

– Beni neden getirdiler acaba? Öldürecekler mi yoksa, diye düşünüp duruyordu.

Herakliyas dikkatle baktı Ebu Süfyan'a.

– Sana bir şeyler soracağım Mekkeli. Eğer doğruyu söylemezsen seni öldürtürüm.

Biraz rahatlamıştı Ebu Süfyan. Ama yine de telaşlıydı. Kral ne soracaktı acaba? Ve

Herakliyas ilk sorusunu sordu:

– Peygamber olduğunu söyleyen bir Mekkeli varmış; tanır mısın O’nu?

Ebu Süfyan’ın bakışları kinle doldu.

– Tanırım efendim. Hem de çok iyi tanırım.

Herakliyas tekrar sordu:

– Peki, nasıl biridir bu kişi?

Ebu Süfyan yutkundu. Ne cevap verecekti şimdi? Gerçeği söylemek istemiyordu. Ama ya yalan söylediği anlaşılırsa?

Herakliyus öfkeleni:

– Neden susuyorsun Mekkeli?

Ebu Süfyan:

– Şey diye kekeledi. Doğrusu, herkesin iyiliğine koşan bir insandır.

Herakliyüs:

– O'nun yalan söylediğini hiç duydunuz mu?

Ebu Süfyan:

– Hayır, duymadık.

Herakliyus:

– Peki, sözünü tutmadığı olmuş mudur?

– Hayır, diye cevap verdi Ebu Süfyan.

– Bugüne kadar verdiği sözü tutmadığını hiç görmedik.

Herakliyas, bir an düşündü. Sonra, tekrar Ebu Süfyan'a döndü:

– O'na inananların sayısı azalıyor mu, çoğalıyor mu?

Ebu Süfyan üzgün üzgün mırıldandı:

– Çoğalıyor efendim. Hem de öyle çoğalıyor ki.

Bizans kralı tahtından kalktı. Düşünceli bir hâlde birkaç adım attı. Ebu Süfyan'a döndü.

– Anlat bakalım Mekkeli, neler söylüyor O kişi?

Ebu Süfyan:

– Neler söylemiyor ki efendim. Allah'a inanmamızı söylüyor. Kız çocuklarını öldürmememizi, köleleri cariyeleri serbest bırakmamızı, yoksullara, düşkünlere yardım etmemizi söylüyor.

İyice düşünceye daldı Herakliyas. Evet, O kişi peygamberdi. O'nun peygamberliği-ne kendisi de inanmıştı artık. İnanmıştı ama kimseye söz açmamalıydı. Eğer inancını açıklarsa krallığını kaybedebilirdi. En iyisi her şeyi gizli tutmaktı. Ölünceye kadar gizli tutmak! Çok kurnaz bir insan olan Ebu Süfyan, kralın aklından geçenleri anlar gibi olmuştu. “Eyvah” diye iç geçirdi. “Bu da mı Müslüman olacak yoksa?”

KÂBE'Yİ ZİYARET

Bu sırada mutluluk verici bir olay daha yaşandı Medine'de. Habeşistan'a göç eden Müslümanlar geri dönmüşlerdi. Herkes sevinç gözyaşı döküyordu. Şimdi sıra, daha büyük bir özlemi gidermeye, Kâbe'yi ziyaret etmeye gelmişti.

Ertesi yıl Mekke'ye doğru yola çıkmışlardı yine. Yıllardır bekledikleri yolculuktu bu! Yıllardır özlemini çektikleri kutlu Kâbe'ye kavuşacaklardı. Ve birkaç gün sonra girdiler Mekke'ye. "Allahü Ekber!" sesleriyle, sevinç gözyaşları dökerek girdiler. Mekkelilerin çoğu terk etmişti kenti.

Sevgili Peygamberimizi görmemek, yıllarca işkence ettikleri, alay ettikleri insanları görmemek için terk etmişlerdi. Utanıyorlar mıydı? Çekiniyorlar mıydı? Korkuyorlar mıydı? Kim bilir, belki de bütün bu duyguların hepsini birden yaşıyorlardı.

Kâbe'de Ezan... O gün, bir başka gündü. Bir başkaydı Kâbe'de namaz kılındığı gün! Hazreti Bilâl'in, Kâbe'nin duvarına çıkıp ezan okuduğu gün! Üç gün kaldılar Müslümanlar Mekke'de. Üçüncü günün akşamı dönüş hazırlığına başladılar.

MEKKE’NİN FETHİ

O yıllarda Mekke’de iki düşman kabile vardı. Eskiden beri birbirine düşman iki kabile. Bunlardan biri Müslüman olunca, aralarındaki düşmanlık daha da artmıştı. Ancak, Hudeybiye Antlaşması’ndan ötürü birbirlerine dokunmuyorlardı. Ama günün birinde müşrik kabile, Müslümanlara saldırdı. Tam yirmi kişiyi şehit ettiler. Böylece, Hudeybiye Antlaşması da bozulmuş oldu.

Bu beklenmedik durum karşısında telaşa kapılan Ebu Süfyan, hemen Medine’ye koştu. Sevgili Peygamberimizin huzuruna çıktı ve antlaşmayı yenilemek istediğini söyledi. Ama kabul edilmedi bu isteği. Çaresiz bir hâlde Medine’den ayrıldı.

Mekke’ye döndüğünde derin derin düşünüp taşınmaya başladı. Evet, anlaşmanın yenilenmemesine canı sıkılmıştı; ama üzüntüsünün sebebi yalnızca bu muydu acaba? İçindeki bu burukluk, bu eziklik de neydi böyle? Hiçbir zaman böyle bir duyguya kapılmamıştı. Kendi kendine: “Ne oluyor sana Ey Ebu Süfyan?” diye mırıldandı. “Ne oluyor sana!” Aslında her şey apaçıktı. Ebu Süfyan’ın yüreğine de Allah sevgisi düşmüştü. Çünkü Medine’de gördükleri çok etkilemişti onu!

Müslümanların dostlukları, kardeşlikleri, dayanışmaları bambaşka duygularla doldurmuştu kalbini. Düşünüp duruyordu artık! Bu insanlar nasıl da seviyorlardı inandıkları Yüce Allah’ı! Bu insanlar peygamberlerini ne kadar çok seviyorlardı! Birbirle-

rine nasıl da bağlanmışlardı! Bu ne güzel kardeşlik, bu ne güzel dostluktu! Demek ki, onları bu hâle getiren İslâm diniydi. Onlara bu güzellikleri veren Müslümanlıktı.

Yaptığı kötülükler, birer birer gözünde canlanıyordu şimdi. Kölelere, cariyelere işkence ettiği günleri hatırlıyordu. Uhud Savaşı'nı hatırlıyordu. Hendek Savaşı'nı hatırlıyordu. Hazreti Osman'ı tutsak ettiği günü hatırlıyordu. Hatırlıyor ve büyük bir pişmanlık duyuyordu...

Gerçekte, Ebu Süfyan'la birlikte aynı duyguları paylaşan birçok kişi vardı Mekke'de. Ama herkes bu duyguyu gizliyordu birbirinden. Bunların başında da Hind ile Vahşi geliyordu. Müslümanların Kâbe'yi ziyaretleri sırasında, onların da yüreğini İslâm sevgisi düşmüştü. Pişmanlık içindeydiler onlar da. Hem pişmanlık hem de büyük bir utanç duyuyorlardı!

PUTLAR KIRILYOR

Mekke'de bu gizli pişmanlık ve utanç duyguları sürüp giderken, Medine'de heyecanlı bir hazırlık başlamıştı. Çünkü Yüce Allah, Mekke'nin fethini müjdelemişti. En büyük coşkuyu, en büyük sevinci yaşıyorlardı artık!

Ve bir sabah, "Allahü Ekber" sesleriyle inlemeye başladı Medine! Müslümanlar Mekke'ye doğru yola çıkıyordu. Tam on bin kişiydiler. O güne kadar görülmemiş bir orduyu bu! O güne kadar duyulmamış bir ordu. Yine güzel bir geceydi. Yıl-

dızların ışıl ışıl aydınlattığı bir gece. Ama yalnızca yıldızlar değil, ortalığı aydınlatan. On bin ateş, on bin meşale aydınlatıyordu geceyi!

İslâm ordusu Mekke girişindeki bir vadiye gelmiş, her Müslüman birer meşale yakmıştı. Vadideki bu meşaleleri gören Mekkeliler korku içindeydiler. Hemen Ebu Süfyan'a koştular. Ama o da ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Yanına birkaç kişiyi alarak gizlice vadiye gitti. Daha vadiye girer girmez, Müslümanlardan biri tarafından yakalandı. Biraz sonra Allah'ın Elçisinin huzuruna getirilmişti. Çaresizdi. Pişmandı. Üzgündü. Kalbine İslâm sevgisinin düştüğünü bile söyleyemiyordu.

Sevgili Peygamberimiz ona dönerek, gülümsedi.

– Ey Ebu Süfyan, Müslüman olmanın vakti hâlâ gelmedi mi?

Ebu Süfyan başını önüne eğmiş, susuyor, susuyordu...

Allah'ın Elçisi yine gülümseyerek sordu:

– Ey Ebu Süfyan, Müslüman olmanın vakti gelmedi mi?

Kendinden geçmiş gibiydi Ebu Süfyan! Yıllardır kötülük ettiği kişi, ne kutlu bir insanmış meğer! Ne merhametli, ne erdemli insanmış! Sonra, bir an kıpırdadı dudakları:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Evet, o da Müslümandı artık.

İNANANLARIN EN MERHAMETLİSİ

Ertesi sabah, Mekke'ye giriyordu Müslümanlar. Kimsenin burnu kanamadan giriliyordu. Kimseyi incitmeden giriliyordu. Ne gurur vardı bu toplulukta, ne de kin! Yalnızca sevgi vardı! Yalnızca Allah sevgisi vardı!

Sevgili Peygamberimiz en önde giriyordu bu kutlu kente. O'nun yerinde başka biri olsa, nasıl gururlanırdı kim bilir! Ama o, hep önüne bakıyordu. Bu büyük zaferi O kazanmamıştı sanki. Allah'ım ne alçakgönüllüydü O! Ne büyük insandı. Ne büyükler büyüğü insandı!

Bütün Mekkeliler Kâbe'nin önünde toplanmış, heyecan ve korku içinde haklarında verilecek kararı bekliyordu. Biraz sonra Sevgili Peygamberimizin sesi duyuldu:

– Ey Mekkeliler, şimdi size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?

Cevap verdiler:

– Sen çok merhametli, iyiliksever bir insansın. Bize de ancak iyilik edeceğini düşünüyoruz!

Allah'ın Elçisi gülümsedi:

– Bugün başa kakma günü değildir! Bugün kınama günü değildir! Rabbimden sizin için bağış diliyorum. O merhametlilerin en merhametlisidir. Gidiniz, hepiniz serbestsiniz!

Hepsini bağışlamıştı. Kendisiyle yıllarca alay edenleri, yıllarca kötülük edenleri, anayurdundan ayrılmak zorunda bırakanları, öldürmek için her yola başvuranları, herkesi, herkesi bağışlamıştı. Hatta amcasını şehit eden Vahşi'yi bile. Hind'i bile.

Sevgili amcasının acısı hâlâ yüreğinde idi ama yine de bağışlamıştı onları. Ve beklenen an gelmişti artık!

Sevgili Peygamberimiz Kâbe'ye giriyordu! Yine Mekke dağlarında yankılandı haykırışlar:

- Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber!

Bu arada Hazreti Bilâl'in o güzel, o yanık sesi duyuldu.

Kâbe'nin duvarına çıkmış, ezan okuyordu.

VEDA HUTBESİ

Mekke'nin fethinden sonraki aylarda Müslümanlar zaferden zafere koşmaya başladılar. Kazanılan zaferlerle birlikte yüce dinimiz yayılıyor, yayılıyordu. Ertesi yıl hac mevsiminde, yüz bin kadar Müslüman bir vadide toplanmıştı.

Arafat denilen bu vadide bir konuşma yaptı Allah'ın Elçisi. "Veda Hutbesi" olarak tarihe geçen bu ünlü konuşmasında şöyle diyordu Sevgili Peygamberimiz:

– Allah'a şükürler olsun!

Şükürler olsun Rabbimize!

Bütün kötülüklerden O'na sığınırız!

Allah'tan başka tanrı yoktur!

O Bir'dir.

Eşi ve benzeri yoktur!

Ey insanlar!

Sözlerimi dikkatle dinleyiniz!

Çünkü bu seneden sonra, bir daha sizinle burada buluşup buluşamayacağımı bilmiyorum.

Ey insanlar!

Bu kutlu güne, bu kutlu aya, bu kutlu beldeye saygı gösterdiğiniz gibi, birbirinizin haklarına da saygı gösterin.

Benden sonra, sakın ola ki birbirinize düşmeyin, birbirinize haksızlık etmeyin!

Ey insanlar!

Müslümanlıktan önceki bütün kötü gelenekleri ortadan kaldırıyorum.

Haksız yere birbirinizin kanını dökmeyin!

Kin tutmayın, kan davası gütmeyin!

Kadınlara, çocuklara, düşkünlere, yoksullara iyilik edin!

Köle ve cariyelere de iyi davranın. Onlara kendi yediğinizden yedirip, giydiğinizden giydirin!

Rabbiniz Bir'dir.

Atanız Hazreti Âdem'dir.

Hiçbirinizin, diğerine üstünlüğü yoktur.

Üstünlük, ancak Allah'a yakınlaşmakla olur.

Ey insanlar!

Günü geldiğinde Rabbimiz, beni sizden soracaktır.

O'na ne diyeceksiniz?

Yüz bin Müslüman gözyaşları içinde cevap verdi:

– Yüce dinimizi anlattı. Kutlu görevini yerine getirdi, diyeceğiz!

Allah'ın Elçisi bu cevap üzerine işaret parmağını bu kutlu topluluk üzerine indirip, çevirdi:

– Şahid ol, Ya Rab!

– Şahid ol, Ya Rab!

– Şahid ol, Ya Rab!

Sevgili Peygamberimiz Veda Hutbesi'nden kısa bir süre sonra hastalandı.

Hastalığının son günlerinde güçlükle camiye geldi ve şöyle buyurdu:

– Ey Müslümanlar! Her kimin canını acıtmışsam; işte canım, gelsin acıtsın! Her kimin malını almışsam; işte malım gelsin alsın!

O'nun bu sözleri üzerine Müslümanlar gözyaşı dökmeye başladılar.

Allah'ın Elçisi:

– Niçin böyle ağlıyorsunuz? Ben de her insan gibi, bir gün aranızdan ayrılıp, Rab-bime kavuşacağım. Biliniz ki, siz de bana kavuşacaksınız. Buluşacağımız yer de,

Cennet olacaktır. Benimle buluşmak isteyenler, günah işlemekten sakınsınlar!

Bu, son konuşmasıydı Sevgili Peygamberimizin. Birkaç gün sonra da Yüce Rabbimize kavuştu.

Arkasında yüz bini aşkın inanmış, gözü yaşlı insan bırakarak.

Sevgili Peygamberim!

Şimdi Senin hayatını okudum. İnsanlara Allah'ı tanıtmak için neler çekmişsin! Günlerce aç susuz kalmışsın. Kötü insanlar yollarına dikenler serpmiş. Mübârek başına taşlar, oklar atmış. Seninle alay etmişler. En yakın arkadaşlarını öldürmüşler. Ama sen onları hep affetmişsin. Hayatın büyük zorluklarla geçmiş.

Bizler senin Rabbine kavuşmandan yaklaşık 1400 yıl sonra gelen ümmetiniz. Çocukları çok sevdiğini okuduk kitaplarda. Onların başını okşadığını, onlarla şakalaştığını okuduk. Biz de senin devrinde yaşasaydık bizi de çok severdin. Biz de Zeyd gibi, Ali gibi, Enes gibi, sana hizmet etmek isterdik. Ama şimdi bu mümkün değil. Sen her şeyden çok sevdiğin Rabbinin yanındasın. Cennet'tesin.

Seni çok özlüyoruz Ya Resûlullah. Cennet'te seninle birlikte olmak istiyoruz. Orada lütfen bizi unutma!

*Selat ve selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Resûlü,
Selat ve selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Nebisi,
Selat ve selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Habibi!
“Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammed!”*